ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΕΥΧΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ
ΤΗΣ
28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1940

Έτος Ζ' | Τεῦχος 155

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

АСТРОНОМИКА ХРОНИКА

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 155ΟΝ

ΠΙΝΔΟΣ
1940 - 1941

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Ἐλᾶτε, νὰ πᾶμε ἐκεῖ, στῆς Πίνδου τ' ἄγρια καὶ κακοτράχαλα βουνά, ὅπου ὑπάρχει τὸ ἱερό μας τέμενος τοῦ 1940 καὶ 1941.

Ἀνεβαίνοντας, ἂς ξεχάσουμε γιὰ μιὰ στιγμή, τὶς ὑλικὲς μορφὲς ποὺ μᾶς περιβάλλουν, κι' ἀνάβοντας τὸ καντήλι τῆς ψυχῆς μας, ἂς ὁραματισθοῦμε τὸ Ἑλληνικὸ μεγαλεῖο.

Τοῦτοι ἐδῶ οἱ βράχοι, ὑψώνονται τώρα σ' ἕνα πελώριο μνημεῖο, ὅπου συγχωνεύονται καὶ συμβολίζονται τριῶν χιλιάδων ἐτῶν ἀθλήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ποὺ ἀπὸ τὴν πορεία τῆς Ἱστορίας ἐτάχθη νὰ προμαχῇ πάντα γιὰ τὰ ὑψηλότερα ἰδανικά, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν τοὺς πολιτισμοὺς καὶ ἐνσαρκώνουν τὴν εὐγένεια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ δικαιοσύνη.

Ὦ!... κάθε φορὰ ποὺ βρισκόμαστε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς τόσους ἱερούς μας τόπους, ὁ στοχασμός μας ἀνυψώνεται στὰ οὐράνια καὶ ἀκοῦμε νὰ ἠχοῦνε μέσα στὴ ψυχή μας ἡ ἀνδρεία τῶν Ἑλλήνων, καὶ βλέπουμε σὰν σὲ ὄνειρο, νὰ διαβαίνουν φάλαγγες ἀτέλειωτες πολεμιστῶν. Καὶ

καθὼς ἀνεβαίνουμε διαρκῶς πρὸς τὰ ὕψη ἔτσι συνεπαρμένοι καὶ ὀνειροπόλοι, ἀκοῦμε ἀπὸ τὰ βάθη 25 αἰώνων ἀπόκοσμες φωνές, παιᾶνες, θούρια, τύμπανα, σάλπιγγες καὶ βούκινα· καὶ βλέπουμε νὰ περνοῦν μὲ ἀσπῖδες καὶ περικεφαλαῖες, χιλιάδες μαχητὲς τοῦ Μαραθώνα, τῆς Σαλαμίνας καὶ τῶν Πλαταιῶν. Βλέπουμε ἀκόμη τοὺς Μακεδόνες, σὲ ἀτέλειωτες πυκνὲς φάλαγγες, νὰ προχωροῦν στοὺς βάρβαρους λαοὺς μὲ τὴ γαλάζια φλόγα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπὸ κοντά τους Βυζαντινοὺς θωρακοφόρους, νὰ κρατοῦν στὸ ἕνα χέρι τὸ Σταυρὸ καὶ στ' ἄλλο τὸ κοντάρι. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἔρχεται ὁ ξακουσμένος Διγενῆς μὲ τοὺς ἀκρῖτες του, ποὺ ψάλλουν μὲ πίστη καὶ κατάνυξη **τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...**

Κι' ἀνακατεύονται σὲ τοῦτο τὸ ὅραμα, κεῖνοι ποὺ στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων πολέμησαν τὸ Χοσρόη, τοὺς Ἄραβες, τοὺς Σλαύους, τοὺς Ἄβαρους τοὺς Γότθους κι' ἄλλους πολυάριθμους ἐχθρούς, ποικίλους στὴν ὄψη καὶ στ' ὄνομα, ὅμοιους ὅμως πάντα στὴν οὐσία, γιατὶ ὅλοι ἦσαν ἀντίμαχοι τῶν συμβόλων καὶ τῶν ἰδεῶν, ποὺ ἀπὸ τὸ Θεὸ τάχθηκαν οἱ Ἕλληνες νὰ ὑπερασπίζουν μέσα στοὺς αἰῶνες.

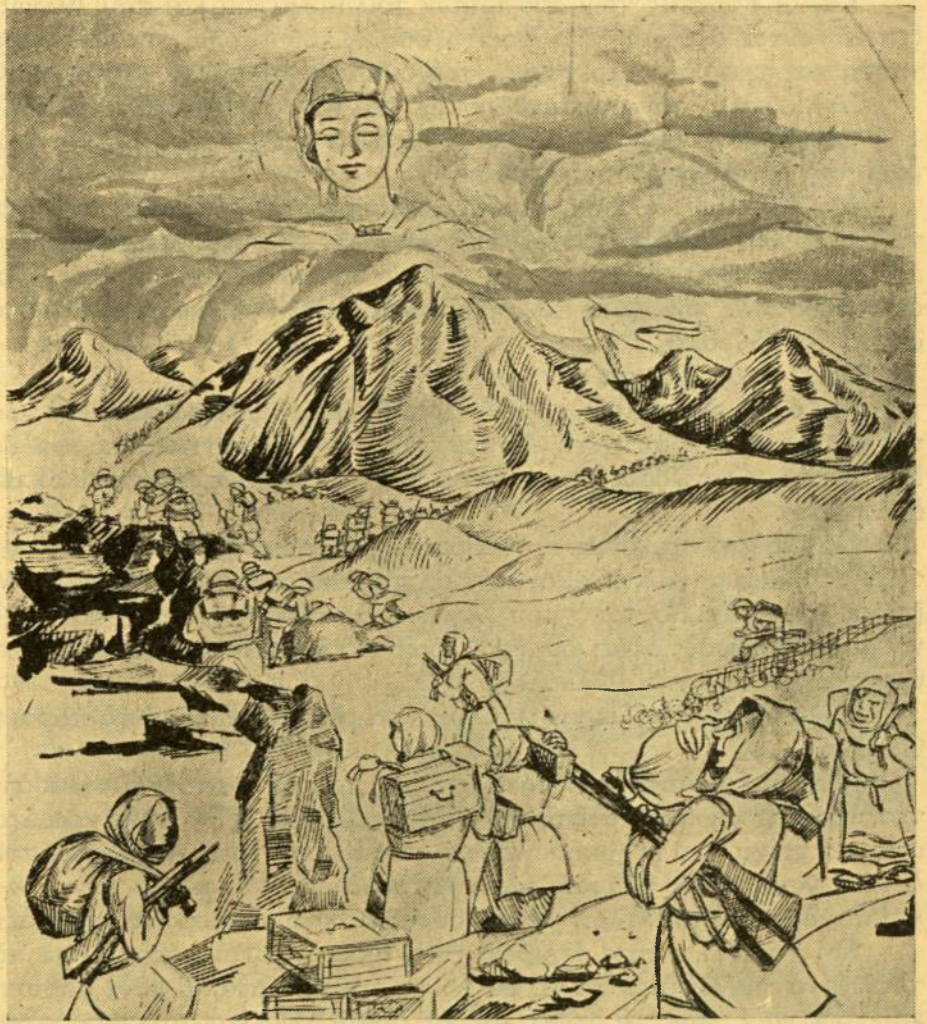
Κι' ὅταν μὲς τὴν ὀχλοβοὴ ἀκούγονται τὰ φλάμπουρα τοῦ 21, βλέπουμε μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, τὴ νεώτερη αὐτὴ γενιὰ τῶν Ἑλλήνων νὰ χτυπιέται μὲ ἐχθρὸ σκληρό, γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν πολύχρονο λήθαργο τὸ Γένος. Ἀστράφτει στὸ Βαλτέτσι, στὴν Τριπολιτσιά, στὰ Δερβενάκια, στὴ Γραβιά, στὸ Μεσολόγγι καὶ σὲ κάθε ταμπούρι τὸ καριοφίλι καὶ λάμπει στὶς θάλασσες ὁ δαυλός.

Κι' ὕστερα προβάλλει στὸ βάθος ἐτούτων τῶν βουνῶν ἕνα ἀσύγκριτο καινούργιο ὅραμα.

Λένε, πὼς ἀπὸ τὸ 1940, κάθε χρόνο, τοῦτες ἀκριβῶς τὶς μέρες τοῦ Ὀκτώβρη κατὰ τὸ σούρουπο, πάνω στὰ δασωμένα καὶ ἄγρια βουνὰ τῆς Πίνδου, οἱ βοσκοὶ ἀκοῦνε ἀπόκοσμες φωνὲς κι' ἀντάρες, ποὺ ὁ ἀντίλαλος ἀπὸ τὶς πλαγιές, τὰ φαράγγια καὶ τοὺς βράχους, σκορπίζεται στοὺς αἰθέρες σὲ χιλιάδες μουσικὲς κλίμακες.

Λένε ἀκόμη, πὼς σὰν βραδυάζει, βλέπουν γυναῖκες σὲ μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ νᾶναι φορτωμένες μὲ βαρειὰ κιβώτια στὴν πλάτη τους, νὰ σκαρφαλώνουν πέτρα τὴν πέτρα στὶς βουνοκορφὲς σιγοτραγου-

δῶντας ρυθμικὰ τὸ τραγοῦδι τοῦ μόχθου καὶ τῆς νίκης... Καὶ μπροστά, βαδίζει μιὰ ὁλοφώτεινη σιλουέττα, ποὺ γεμίζει μὲ λάμψεις ἀστραφτερὲς τὰ βήματά τους... Αὐτὴ τὴν Ὁδηγήτρα ἀκολουθεῖ σταθερὰ καὶ σίγουρα ἡ μεγάλη πομπὴ τῶν γυναικῶν...

Ὤ!... σεῖς γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος, πόσες φορὲς δὲν σχίσατε τὸ μαῦρο σκοτάδι γιὰ νὰ δημιουργήσετε θαύματα, ποὺ ἔγιναν θρῦλοι καὶ παραμύθια ἀληθινὰ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα...

. . . . . .

Καὶ τὰ ξημερώματα οἱ βουνοκορφὲς τραντάζουν... Χιλιάδες τόννοι σιδερικῶν καὶ φωτιᾶς ρίχνονται στὰ βράχια τους ἀπὸ τὸν ἀντί-

νομο ἐχθρό... κι' οἱ φλόγες ξεπετιῶνται στὸ γαλάζιο οὐρανό μας... Κι' ἔπειτα, ἐκεῖ στὰ κορφοβούνια στήνονται τὰ μπαϊράκια τους, ἀγέρωχα καὶ ἀπειλητικά... Μὰ τότε ἀκούγεται ὁ ἀλαλαγμὸς ποὺ τρεῖς χιλιάδες χρόνια τώρα ἀντηχεῖ σὲ τοῦτον ἐδῶ τὸν τόπο...

Καὶ οἱ στρατιὲς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μιλτιάδη καὶ τοῦ Λεωνίδα ξεπετάγονται ὁλόρθοι, ντυμένοι τὴ στολὴ τοῦ τσολιᾶ καὶ τοῦ στρατιώτη καὶ τρέχουν... τρέχουν... τρέχουν σὰν σίφουνας στὸν ἐχθρό...

Ἄ!... ναί... σὰν παραμύθι μοιάζει καὶ τούτη ἡ Ἱστορία τοῦ 1940.

Φάνηκε τότε πὼς εἶχεν ἔρθει ἡ ὥρα νὰ χαθῇ ὅλη ἡ Εὐρώπη καὶ μαζί της ἡ ἀθάνατη αὐτὴ Χώρα.

Μὰ καὶ πάλι ὁ Ἕλληνας μαχητὴς στέκεται ἀκλόνητος στὴ θέση του, κι' ὁ κόσμος ὅλος κρατάει τὴν ἀναπνοή του. Καὶ λέει στοὺς ἀλαζόνες νικητὲς «**Ὄχι**» καὶ πηγαίνει μὲ τοὺς νικημένους· καὶ τοὺς φυσᾷ στὰ πρόσωπα τὴν ἅγια του πνοή· καὶ τοὺς κάνει νικητές. Καὶ ἔτσι σώζει τὴν Εὐρώπη.

Ἔ!!! πῶς; δὲν τὸ πιστεύετε;

Καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια!... Ἂν ἴσως ζούσαμε ὕστερα ἀπὸ 100 χρόνια καὶ διαβάζαμε αὐτὴ τὴν Ἱστορία δὲν θὰ τὴν πιστεύαμε ἀσφαλῶς. Μὰ τώρα!... Τὰ εἴδαμε μὲ τὰ μάτια μας, τὰ ζήσαμε, εἴμαστε καὶ μεῖς ἐκεῖ πάνω.

Νά! ἰδές τε τὰ κομμένα ποδάρια μας. Νὰ καὶ τὸ σκοτάδι τῶν ματιῶν μας! Νάμαστε ὅλοι οἱ ἀνάπηροι, περνᾶμε σὲ ὑπερήφανη φάλαγγα μπρὸς στὸν μεγάλο τάφο τοῦ Ἀγνωστου στρατιώτη μας καὶ στέλνουμε χαιρετισμοὺς σὲ κείνους, ποὺ ἔδωσαν τὴ ζωή τους γιὰ τὸ παναθρώπινο ἰδανικὸ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλὰ ἴσως ἔχετε δίκηο! Πῶς νὰ πιστέψετε γιὰ ἀληθινὸ τὸ παραμύθι αὐτό;

Ὅλη ἡ Εὐρώπη ἦταν τότε πτῶμα, ποὺ τὸ σκέπαζε ἡ σημαία μὲ τὸν τρομερὸ ἀγκυλωτὸ σταυρὸ τῶν Ναζί. Καὶ ἡ Ἀγγλία κρεμόταν ἀπὸ μιὰ τρίχα. Καὶ ἡ Ἀμερικὴ ἔβλεπε μὲ φόβο τοῦτο τὸ κακὸ καὶ δίσταζε νὰ πολεμήσῃ. Κι' ἡ Ρωσία ἔσφιγγε τρομαγμένη τὸ φιλικὸ χαρτί ποὖχε ὑπογράψει μὲ τὸ Χίτλερ, γιατὶ αἰσθανόνταν τὴ συμφορὰ νὰ πλησιάζῃ.

Καὶ τότε!!!... τότε ἀκριβῶς, στὸ τρομερὸ αὐτὸ χάος, εἴδαμε τὸν τσολιᾶ νὰ πετάῃ ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνὸ καὶ νὰ μαθαίνῃ τοὺς φασίστες καὶ τοὺς ναζί, πὼς τὰ τάνκς καὶ τὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ κοκορόφτερα καὶ οἱ μπόμπες, ὅσες κι' ἂν εἶναι, δὲν ἀξίζουν τίποτε μπρὸς στὴν Ἑλληνικὴ ψυχή.

Κι' ἀναγάλλιασαν τὰ βουνὰ καὶ πρασίνισαν οἱ κάμποι, κι' ἀνάσανε ὁ κόσμος Ἑλλάδα, κι' οἱ αἰθέρες σκόρπισαν στὰ πέρατα τῆς ὑφηλίου χαρούμενα τὸ ὄνομα τῆς Μάννας τῶν Ἐθνῶν, καὶ ὑπερηφανευτήκανε οἱ ἄνδρες ὅλου τοῦ ἐλεύθερου κόσμου, κι' εὐχηθήκανε δύναμη καὶ καρδιὰ οἱ γυναῖκες κι' ἐψάλλανε ὕμνους οἱ μεγάλοι Κυβερνῆτες τοῦ

κόσμου καὶ ἀκούστηκαν παιᾶνες στὰ κοινοβούλια καὶ ἔγραψε διθύραμβους ὁ τύπος, καὶ στὶς λαγγαδιὲς καὶ στὰ φαράγγια, σ' ὅλη τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ ἀντήχησε ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα ὅλου τοῦ κόσμου μία φωνὴ **«ὑπάρχει ἡ Ἑλλάδα!»**

Κι' ἐσώθη ὁ κόσμος... Μά! ἔπεσε ἡ Ἑλλάδα...

Τὸ πέσιμό της ὅμως ἦταν ὑπερήφανο, ἦταν γεμᾶτο δόξα, ἔτσι ποὺ ὁ Χίτλερ ὁ ἀγέρωχος κατακτητὴς ἀναγκάστηκε τότε νὰ πῇ τοῦτα τὰ λόγια στὸ κοινοβούλιό του:

«Ἡ Ἱστορικὴ δικαιοσύνη μὲ ὑποχρεώνει νὰ διαπιστώσω ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀντίπαλους, τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίσαμε, ὁ Ἕλληνας στρατιώτης ἰδίως, πολέμησε μὲ ὕψιστο ἡρωϊσμὸ καὶ αὐτοθυσία».

. . . . . .

Τὰ μαῦρα σύννεφα τῆς κατοχῆς σκέπασαν κατόπιν τὸ γαλάζιο μας οὐρανό.

Νέα ἐρείπια γέμισαν τοῦτο τὸν ὅμορφο τόπο, ποὺ μετεβλήθη σὲ γῆ Μαδιάμ. Πεδία τοῦ χάροντα καὶ λειμῶνες ἀσφοδελοὶ γίνανε οἱ εὔφορες πεδιάδες μας. Γέμισαν ἀπὸ νεκροὺς τὰ βάθη τῆς γῆς καὶ οἱ πυθμένες τῆς θάλασσας.

Καὶ ἀκούστηκε τότε ὁ ψαλμὸς τοῦ Δαυΐδ:

Τὰ γόνατά μου ἠσθένησαν
ἀπὸ νηστείας καὶ ἡ σάρξ μου ἠλλοιώθη
δι' ἔλαιον...

Καὶ νόμισαν οἱ ἐχθροί, ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἔπεσε ὁριστικά, ὅτι ἐξαφανίστηκε πλέον, ὅτι ἔσβυσε ἀπὸ τὸ χάρτη τῆς γῆς... ἀλλά, γελάστηκαν.

Μέσα στὸν τάφο τῆς κατοχῆς ἔμεινε ὁλοζώντανη καὶ καθάρια σὰν τὸ κρύσταλλο ἡ συνείδηση τοῦ λαοῦ καὶ στὸ εἰκονοστάσι τῆς ψυχῆς μας ἔκαιε διαρκῶς τὸ καντήλι ποὺ φώτιζε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Πατρίδας.

Σὰν τὸ κερὶ ἐτροφοδοτεῖτο ἡ φλόγα τῆς Ἐλευθερίας ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ὕπαρξή μας.

Καὶ ἀνάμεσα στὴν ἐρειπωμένη τούτη χώρα, στεκόνταν **ἡ δόξα ὁλομόναχη στεφανωμένη μὲ λίγα ἀγριολούλουδα ποὖχαν μείνει στὴν ἔρημη γῆ μας...**

Ἔτσι καὶ ἡ τωρινὴ γενεά, στάθηκε στὶς ἐπάλξεις τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀγωνίστηκε μὲ τὴν ἴδια ὑπομονή, τὴν ἴδια ἐπιμονὴ καὶ τὴν ἴδια πίστη, ὅπως ὅλες οἱ περασμένες γενεὲς τῶν Ἑλλήνων.

. . . . . .

Κι' ὅσο ἀνεβαίνουμε στὴ κορυφὴ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ βράχου, τόσο βλέπουμε πιὸ καθαρὰ ὅλα τὰ σύμβολα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἐδῶ, ἡ ψυχὴ πλανιέται ἀθέλητα στὰ ἰδανικὰ τῆς Φυλῆς μας καὶ ξαναβρίσκει ὅλες τὶς ἀρετές, στὶς ὁποῖες ἀφιερώθηκε ἀπὸ 3.000 χρόνια ἡ σκέψη καὶ ἡ ἀνδρεία τῶν Ἑλλήνων. Ἐδῶ ἀναπνέεις Ἑλλάδα, σκέπτεσαι Ἑλλάδα, διδάσκεσαι Ἑλλάδα καὶ σὰν νὰ χειραγωγεῖσαι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἑλλάδα ἀκολουθεῖς τὸν ἴσιο καὶ τὸν ὀρθὸ δρόμο σὲ ὅ,τι ἔχει ἠθικώτερο καὶ ὑψηλότερο γιὰ τὴν ἐθνική μας πίστη, τὴν ἀμετακίνητη καὶ τὴν ἀδιάφθορο, ποὺ οὔτε ἡ βία μπορεῖ νὰ τὴν λυγίσῃ, οὔτε ὁ δόλος νὰ τὴν πλανέψῃ, οὔτε ὁ χρόνος νὰ τὴν μαράνῃ.

Καὶ πάνω στὴν ψηλότερη κορφὴ τοῦ βουνοῦ, κάτω ἀπὸ ἕνα φωτεινὸ στεφάνι, μιὰ ὁλόλευκη πλάκα σκεπάζει τὸν ἀπέριττο τύμβο τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν μὲ τὴν ἐπιγραφή:

«Κεῖνος μονάχα ἀξίζει νὰ ἔχῃ ζωὴ
καὶ ἐλευθερία, ποὺ κάθε μέρα ἀγωνίζεται
γιὰ νὰ τὶς κατακτήσῃ».

Αὐτὴ τὴν ἐντολὴ ἔχουν χαραγμένη στὸ μέτωπο τους ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρίσκωνται καὶ μ' αὐτὴ ὄρθιοι στὶς ἐπάλξεις ἀντιμετώπισαν κάθε φορὰ τοὺς ἐπιδρομεῖς, τοὺς κατακτητὰς καὶ τοὺς τυράννους.

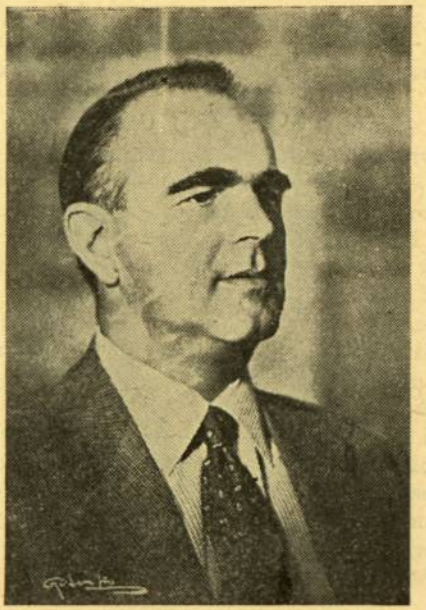

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

«Συμπληροῦνται 19 ἔτη ἀπὸ τῆς τραγικῆς ἀλλὰ καὶ ἐνδόξου αὐγῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὑπέστη ἀπὸ μέρους πανισχύρων ἀντιπάλων ἄδικον ἐπίθεσιν. Τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπέδειξεν ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, θὰ ἀποτελέσῃ διὰ πολλὰς γενεὰς τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ διασώζει διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὰς ἠθικὰς δυνάμεις καὶ τὰς ὑψηλὰς ἐκείνας ἀρετάς, διὰ τῶν ὁποίων κατ' ἐπανάληψιν ἠνδραγάθησε καὶ ἐδημιούργησε τὸν ὑπέροχον πολιτισμόν, τὸν συνδεόμενον μὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος. Ἀπετέλεσε τὴν εὐλογίαν τῆς ἱστορίας μας ἡ ἱκανότης τῶν Ἑλλήνων νὰ καταπνίγουν εἰς ὡρισμένας κρισίμους στιγμὰς τὰς κακίας των, νὰ λησμονοῦν τὰ μίση, τὰ ὁποῖα τοὺς χωρίζουν καὶ νὰ ἀφιερώνωνται ὁλοψύχως εἰς τοὺς ἱεροὺς ὑπὲρ Πατρίδος ἀγῶνας. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Περσικῶν πολέμων μέχρι τοῦ πολέμου τοῦ 1940, τοῦτο ὑπῆρξε τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιβιώσεως τῆς Φυλῆς μας ἐν μέσῳ τόσων περιπετειῶν. Αὐτὴ ἡ ἔξαρσις, τῆς ὁποίας πρόσφατος ἐκδήλωσις ὑπῆρξεν ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κύπρου, ἂς εὐχηθῶμεν ὅτι, προϊόντος τοῦ χρόνου, θὰ ἀποτελέσῃ τὸ σταθερὸν γνώρισμα καὶ τὴν μόνιμον ἀρετὴν τῆς Φυλῆς μας. Εἶναι ἀνάγκη ἡ ἀρετὴ αὐτὴ νὰ ἐκδηλώνεται ὄχι μόνον εἰς τὰς ὥρας τῶν ἐθνικῶν κινδύνων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μακρὰς περιόδους τῶν εἰρηνικῶν ἀγώνων, τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν ὅλοι ἡνωμένοι νὰ διεξάγωμεν διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ Ἔθνους».

Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ κ. Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

«Σήμερον, 19ην ἐπέτειον, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, στρέφομεν εὐγνώμονα τὴν σκέψιν πρὸς τοὺς πρωτεργάτας τῆς Μεγάλης αὐτῆς Ἐθνικῆς Ἐποποιΐας.

Τὴν νύκτα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τὸ ἱστορικὸν «**ΟΧΙ**», ὡς ἀστραπὴ διέσχισε τὸν ὁρίζοντα τῆς Οἰκουμένης διά νὰ φωτίσῃ τὸ σκότος τῆς ἀγωνίας καὶ ἀνανεώσῃ εἰς τὴν μνήμην τῆς ἀνθρωπότητος, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἵσταται διὰ μέσου τῆς πολυκυμάντου ἱστορίας της, ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν μέχρι σήμερον, ὡς αἰώνιος Βράχος εἰς τὸν ὁποῖον θραύεται ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ἀπειλῆται καὶ νὰ ἀγωνίζεται.

Οἱ ἐχθροί του, πότε φανεροὶ καὶ πότε κρυφοί, πότε κραδαίνοντες μάχαιραν καὶ πότε ἀνεμίζοντες κλάδον ἐλαίας, δολιεύονται πάντοτε τὴν ὕπαρξίν του.

Τὰ Σώματα Ἀσφαλείας — τότε — ὅπως ὅλον τὸ Ἔθνος — ἐστάθησαν εἰς τὴν ἔπαλξιν τοῦ ἀγῶνος καὶ ἐδικαίωσαν τὰς παραδόσεις των.

Σήμερον ἐπιφορτισμένα μὲ σημαντικὸν τομέα τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, ἀντλοῦν ἀπὸ τὴν Ἐποποιΐαν τοῦ 1940, τὸ δίδαγμα νὰ ἵστανται πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τοῦ Ἐθνικοῦ χρέους, ὑπεραμυνόμενα τῶν ἐλευθεριῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ».

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΕΥΑΓ. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β'
κ. **ΚΩΝ. ΤΟΥΖΕΝΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)*

7. Τεκμήρια προσόντων—Ἐνιαία κρίσις.
8. Πῶς θὰ χαρακτηρίσωμεν ἕνα ἀξιωματικόν.
9. Συμπέρασμα.

***

7. Τεκμήρια προσόντων—Ἐνιαία κρίσις.

Πέραν τῶν ὡς ἄνω προαναφερθέντων, ἤτοι τῆς ἐπαρκοῦς ἀμέσου ἀντιλήψεως καὶ τῆς ἀντικειμενικῆς κρίσεως, ἐκεῖνος, ὅστις προτείνει ἢ κρίνει ἕνα ὑφιστάμενόν του πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ ὡρισμένα στοιχεῖα—τεκμήρια τρόπον τινά, ἀποδεικνύοντα τὴν ὕπαρξιν προσόντων τοῦ κρινομένου—τὰ αὐτὰ δι' ὅλους, ἵνα ἐπιτύχῃ ἐνιαίαν κρίσιν, ἡ ὁποία παρουσιάζει τὴν μεγαλυτέραν δυσχέρειαν, ἀλλὰ καὶ ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὰ ἄτομα καὶ τὴν ὑπηρεσίαν.

Τὰ τεκμήρια ἐκ τῶν ὁποίων ὁ προϊστάμενος θὰ συναγάγῃ τὰ προσόντα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ εἶναι πολλά, ἐναπόκειται δὲ εἰς τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν διαγνωστικὴν δύναμιν νὰ ἐκτιμήσῃ ταῦτα καὶ νὰ καταλήξῃ εἰς ἀσφαλῆ συμπεράσματα.

Ἀναφέρομεν ἐνδεικτικῶς τινὰ τούτων ὡς π.χ. τὰ ἀτομικὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔγγραφα, ἡ ἐν γένει ὑπηρεσιακὴ καὶ κοινωνικὴ συμπεριφορά του, αἱ πράξεις του, ἡ ἐπαγγελματική του κατάρτισις ἡ ὑπηρεσιακή του ἀπόδοσις κλπ.

Εὐνόητον ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τεθοῦν γενικοὶ κανόνες ἀναλύσεως τῶν τεκμηρίων, διότι ἕκαστον ἄτομον ἔχει τὴν ἀτομικότητά του τὴν προσωπικότητά του.

Θὰ προσπαθήσωμεν ὅμως νὰ δώσωμεν μερικὰ σημεῖα ἐξ ὧν μποροῦμε νὰ πληροφορηθοῦμε πῶς θὰ χρησιμοποιήσουμε μερικὰ ἐκ τῶν τεκμηρίων.

Π.χ. ἀπὸ τὸν ἀτομικὸν φάκελλον τοῦ ἀξιωματικοῦ τὸ ἀτομικόν του βιβλιάριον καὶ τὸ δελτίον ἀσθενειῶν καθὼς καὶ ἐκ τῆς προσωπικῆς ἀντιλήψεως τοῦ κρίνοντος ἐξάγομεν τὸ συμπέρασμά μας περὶ τῶν σωματικῶν, πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν προσόντων τοῦ κρινομένου. Λέγοντες ὑπηρεσιακὴν καὶ κοινωνικὴν συμπεριφορὰν πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν τὴν ἐν γένει στάσιν καὶ τὸν τρόπον ἐκδηλώσεως τοῦ κρινομένου ἔναντι τοῦ περιβάλλοντός του (τοῦ προϊσταμένου του, τῶν ὑφισταμένων του, τῶν ἀνωτέρων του, τῶν ὁμοιοβάθμων του).

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας εὑρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον Α'. Αἱ σχέσεις αὐτοῦ δύνανται νὰ διακριθῶσιν εἰς τέσσαρας κατηγορίας: α) σχέσεις πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, β) σχέσεις πρὸς τοὺς συναδέλφους του, τοὺς ὁμοιοβάθμους του, γ) σχέσεις πρὸς τοὺς ὑφισταμένους του, δ) σχέσεις πρὸς τὸ κοινόν.

Ἡ στάσις τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς τὰς ἐν γένει ἐκδηλώσεις του τὰς ὑπηρεσιακὰς καὶ τὰς νοητικὰς μᾶς πληροφορεῖ περὶ τῶν ἀρχῶν του, τοῦ χαρακτῆρος του, τοῦ ἤθους του, τῆς προσωπικότητός του.

Ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀσφαλέστερα στοιχεῖα διαπιστώσεως τῶν προσόντων του. Ὅσον μικροτέρα εἶναι ἡ διαφορὰ βαθμοῦ καὶ ὑπηρεσιακὴ ἀπόστασις, τόσον καλλίτερον παρακολουθοῦμεν τὴν συμπεριφορὰν τοῦ κρινομένου. Ὑπάρχει ὅμως, ὡς γνωστὸν εὐρυτάτη ποικιλία χαρακτήρων δι' ὃ καὶ ἀπαιτεῖται διαγνωστικὴ ἱκανότης μεγάλη, παρατήρησις προσεκτική, ὥστε ἡ διαπίστωσις προσόντων νὰ εἶναι ἀσφαλής. Ὁμοίως αἱ πράξεις τοῦ ἀξιωματικοῦ ἤτοι ἡ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ὑπηρεσίας του πραγματοποιουμένη ἐργασία, εἶναι τὸ ση-

μαντικώτερον τεκμήριον διαπιστώσεως τῶν προσόντων τοῦ ἀξιωματικοῦ. «Ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ».

Αἱ πράξεις—ἔργα ἑνὸς ἀξ/κοῦ δέον νὰ ἐξετάζωνται ποσοτικῶς κυρίως ὅμως ποιοτικῶς. Ἐπίσης ἰδιαιτέρα προσοχὴ ἀπαιτεῖται νὰ διακρίνωμεν τὰ ἐλατήρια ἢ κίνητρα τῶν πράξεων. Ἂν μία πράξις ἔχει κίνητρα ἀγνὰ καὶ ἄδολα εἶναι προτιμωτέρα μιᾶς ἄλλης ἡ ὁποία ἔχει ταπεινὰ ἐλατήρια. Τὸ παραγόμενον ἔργον πρέπει νὰ εἶναι προϊὸν βαθείας συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀξ/κοῦ καὶ οὐχὶ ν' ἀποβλέπῃ εἰς ὑπηρεσιακὴν διαφήμησιν ἢ πρόσκτησιν εὐνοίας τῶν προϊσταμένων του.

Μόνον αἱ ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως πράξεις, αἱ πράξεις τοῦ ἀτόμου μὲ ἀρχάς, τοῦ πράττοντος τὸ καθῆκον του, διότι πρέπει καὶ ὄχι διότι ἢ ὅταν συμφέρει εἶναι ἐνδεικτικαὶ πραγματικῆς ἀξίας.

Πολλοὶ ἐπιδεικνύουν ὑπέρμετρον ζῆλον ἐν τῇ ἐνασκήσει τῆς ὑπηρεσίας των ἐν ἀναμονῇ κρίσεως πρὸς προαγωγήν, ἢ τοποθετήσεώς των εἰς ὑπηρεσίας ἐξ ὧν προσδοκοῦσι πάσης φύσεως ὠφελήματα. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὁσονδήποτε καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ἂν ἔχουν στεροῦνται ταῦτα ἀξίας. Διότι ἐν τῇ οὐσίᾳ τὰ ἐλατήρια εἶναι συμφεροντολογικὰ καὶ ὅταν ἐκλείψῃ τὸ συμφέρον, θὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ ζῆλος καὶ ἡ ἀπόδοσις.

Ἐπίσης δέον νὰ τονισθῇ ὅτι ὑπάρχουν πολλαὶ περιπτώσεις ἀξ/κῶν ὑπηρετούντων εἰς ὑπηρεσίας τοιαύτας εἰς ἃς ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των ὑπάρχει κάποια ἔλλειψις ἀπτῶν ἔργων. Ἡ τοιαύτη ἔλλειψις ἀξιολόγων ἀπτῶν πράξεων δὲν μπορεῖ νὰ σημαίνῃ κατ' ἀνάγκην καὶ ἔλλειψιν ἱκανότητος. Εἶναι πιθανόν, καὶ ἐκ πείρας τὸ γνωρίζομεν ὅλοι νὰ μὴ ἐδόθη εἰς ἕνα ἀξ/κὸν εὐκαιρία νὰ παρουσιάσῃ πράξεις σοβαρὰς ἐντόνως προβαλλομένας διότι παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν του ἐχρησιμοποιήθη εἰς ἄλλους τομεῖς δράσεως. Θὰ εἶναι λοιπὸν ἄδικον νὰ καταδικάσωμεν ἕνα ὑφιστάμενόν μας διότι δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ὡρισμένην δρᾶσιν ἀφοῦ ἡμεῖς δὲν τοῦ ἐδώσαμεν τὴν εὐκαιρίαν. Ὁ ἀξ/κὸς οὗτος εὐλόγως θ' ἀρνηθῇ νὰ ὑπερητῇ εἰς «ἀφανεῖς θέσεις».

Ἄλλωστε πάντες οἱ ἀξ/κοὶ δὲν δύνανται νὰ ὑπηρετοῦν εἰς ἐπικαίρους θέσεις διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν θέσεων αὐτῶν εἶναι περιωρισμένος καλὸν δὲ θὰ εἶναι κατὰ τὴν κρίσιν μας νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὸ «ἕκαστος ἐφ' ᾧ ἐτάχθη». Ἄλλωστε ὅλοι μας πρέπει νὰ ξεύρουμε ὅτι αἱ διάφοροι Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι δὲν χωρίζονται ἀπὸ τὸν νόμον εἰς ἐπικαίρους καὶ μή, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν πρᾶξι καὶ ὅτι κάθε ὑπηρεσία ἔχει τὴ δική της θέσι μέσα στὸ σύνολο. Ἀποτελεῖ ἡ κάθε μιὰ ἕνα «γρανάζι» τοῦ ὅλου ἀστυνομικοῦ μηχανισμοῦ. Εἶναι φυσικό, ἂν ἕνα ἀπὸ αὐτὰ δὲν λειτουργῇ καλὰ νὰ πάσχῃ ὅλος ὁ μηχανισμός.

Ἐδῶ μποροῦμε νὰ ἐπαναλάβουμε αὐτὸ ποὺ εἴπαμε καὶ εἰς ἄλλην μελέτην μας, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ρόλων. Ἐκεῖνος ὁ ἀξ/κὸς μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὁ καλλίτερος ὅταν εἶναι «ἐναλλάξιμος». Οἱ χρησιμοποιούμενοι δι' ἕνα μόνον ρόλον π.χ. Διοικητοῦ Τμήματος, ἀξ/κοῦ Ἀσφαλείας, Τροχαίας κλπ. ἢ ἐπιτελικοῦ, διότι εἶναι ἀκατάλληλοι δι' ἄλλα καθήκοντα πρέπει νὰ τίθενται εἰς ἴσσονα μοῖραν ἔναντι ὁμοιοβάθμων των «ἐναλλαξίμων» εἰς ποικίλους ρόλους διοικητικούς, ἐπιτελικούς, ἐκπαιδευτικούς, εἰδικούς κλπ.

Γενικῶς ἡ πολυμέρεια καὶ ἡ ἐναλλαξιμότης εἰς ποικίλα καθήκοντα πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς στοιχεῖον ὑπεροχῆς ἔναντι τῆς μονομερείας. Ἡ ἐφημερὶς «Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία» εἰς τὸ φύλλον της τῆς 11/12/953, ἐξ ἀφορμῆς διαταγῆς τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ὅπως ἀντικατασταθοῦν οἱ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπηρετοῦντες εἰς εἰδικὰς ὑπηρεσίας ἔγραφε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἶχε καθιερωθῇ ἡ Ἀρχὴ τοῦ

πρώτου 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος ἀειμνήστου Σὲρ Φρεδ. Χαλίντεϋ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰδικαὶ ὑπηρεσίαι διὰ τοὺς ἀστυνομ. ὑπαλλήλους. 'Ατυχῶς ὅμως αἱ κοινωνικαὶ ἀνάγκαι ἐπέβαλλον τὴν δημιουργίαν τῶν εἰδικοτήτων καὶ εἰς τὴν 'Αστυνομίαν».

«Τὸ ὅτι ὅμως αἱ εἰδικαὶ ὑπηρεσίαι τοῦ 'Αστυνομ. Σώματος ἐπεβλήθησαν ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ὑπηρετοῦν τὰ ἴδια πάντοτε πρόσωπα εἰς αὐτὰς διότι οὐδεὶς εἶναι ἀναντικατάστατος σήμερον.

«Εἶναι πολλοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπηρετοῦντες εἰς μαχίμους ὑπηρεσίας ἐνῷ τοὐναντίον ἄλλοι συνάδελφοί των ὑπηρετοῦν πάντοτε εἰς εἰδικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὰς ὁποίας ἐξελίχθησαν κατὰ πολλοὺς βαθμούς».

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον σημεῖον εἴμεθα ἀπολύτως σύμφωνοι μὲ τὸν συντάκτην τῆς ἐφημερίδος, ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ὅμως σημεῖον, μποροῦμε νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ἐκεῖνο ποὺ εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω. Ὅτι δηλ. δὲν φταῖνε πολλὲς φορὲς οἱ ἴδιοι οἱ ὑπάλληλοι παραμένοντες εἰς εἰδικὰς ὑπηρεσίας· καὶ ὅτι ἐὰν θεωρεῖται μειονέκτημα νὰ ὑπηρετῇ κανεὶς ἐπὶ μακρὸν εἰς εἰδικὰς ὑπηρεσίας, ἐξ ἴσου θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖται μειονέκτημα τὸ νὰ ὑπηρετῇ τις ἐπὶ μακρὸν εἰς μαχίμους ὑπηρεσίας, τινὰς μάλιστα τῶν ὁποίων, λόγῳ τῆς κοινωνικῆς προβολῆς των, ἐπιδιώκουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ παραμένουν εἰς αὐτὰς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐξελισσόμενοι κατὰ πολλοὺς βαθμούς!

Τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Ν.Δ. 2923/54 σχετικοῦ μὲ τὰς προαγωγὰς ἀξιωματικῶν καθορίζει ὅτι «προτείνονται καὶ κρίνονται οἱ ἀξ/κοὶ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Συν/ρχου καὶ ἄνω ὡς παραμένοντες εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν (δηλ. μὴ προακτέοι) οἱ μὴ διαθέτοντες εὑρεῖαν ἐπιτελικὴν κατάρτισιν καὶ ἱκανότητα ἀποτελεσματικῆς διοικήσεως». Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ γενικότης τῶν καθηκόντων τῶν βαθμῶν ἰδίᾳ 'Αστυνόμων καὶ Δ/ντῶν γίνεται καὶ παρ' ἡμῖν ἀντιληπτὴ ἡ μεγάλη σημασία τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ ἐναλλαγὴν τῶν ρόλων.

Ἕνα ἄλλο στοιχεῖον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας προκειμένου νὰ ἐκτιμήσωμεν τὰς πράξεις ἑνὸς κατωτέρου μας εἶναι τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτει διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του καθὼς καὶ τὸν χρόνον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνει ὡρισμένα ἀποτελέσματα. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ α' ἔργον παράγει εἷς ἀξ/κὸς μὲ πλούσια εἰς τὴν διάθεσίν του μέσα καὶ μὲ ἄνεσιν χρόνου, τὸ ἴδιο δὲ ἔργον παράγει ἕτερος ἀξ/κὸς μὲ πενιχρὰ μέσα καὶ ἐντὸς περιωρισμένου χρόνου, ἀσφαλῶς τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου παραγόμενον ἔργον, ὑπηρεσιακῶς ἐξεταζόμενον, εἶναι μεγαλυτέρας ἀξίας.

Ὁμοίως ὅταν ὁ Διοικητὴς ἑνὸς Τμήματος ἢ Ὑπηρεσίας ἔχει ἄριστον καὶ ἐπιλεγμένον προσωπικόν, ἐνῷ ἕτερος δὲν ἔχει προσωπικὸν ἴσης ἱκανότητος, τὸ παραχθὲν παρ' ἀμφοτέρων ἔργον πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ ἀναλόγως.

Ἕτερα τεκμήρια ἱκανότητος εἶναι οἱ τίτλοι σπουδῶν περὶ ὧν ἀνεφέραμεν ὅταν ἐγένετο λόγος περὶ πνευματικῶν προσόντων.

Τὸ εἶδος τῆς ἐκτελουμένης ὑπηρεσίας συχνὰ δὲν ἐπιτρέπει νὰ καταδειχθοῦν ὅλαι αἱ ἱκανότητες ἑνὸς ἀξ/κοῦ ἢ ἑνὸς ἀτόμου γενικῶς. Ἕνας ἄριστος Ὑπαστυνόμος π.χ. καὶ ἕνας καλός, θὰ ἐκτελέσουν τὰ καθήκοντα ἀξ/κοῦ ὑπηρεσίας ἀποδοτικῶς μὲ διαφορὰν ἀνεπαίσθητον. Ἐὰν ὅμως δοθῇ εἰς αὐτοὺς δυσκολώτερον ἔργον π.χ. ἡ ἀνάκρισις ἐπὶ μιᾶς σοβαρᾶς ὑποθέσεως, ἡ λῆψις μέτρων τάξεως καὶ ἀσφαλείας ὑπὸ προσωπικήν των εὐθύνην, ἡ μελέτη ἑνὸς ὑπηρεσιακοῦ διοικητικοῦ ἢ ἀστυνομικοῦ θέματος καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν ὑπεύθυνος εἰσήγησις, ἀνώτερα ἐκπαιδευτικὰ καθήκοντα κλπ., θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἡ κλιμάκωσις τῆς διαφορᾶς θὰ εἶναι αἰσθητή.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἡ ἔλλειψις ἀξιολόγων πράξεων, ἢ ἡ παντελὴς ἔλλειψις πράξεων δὲν σημαίνει ἀναγκαίως καὶ ἔλλειψιν ἀξίας. Ἐνδέχεται ὁ κρινόμενος νὲ κέκτηται δυνατότητας, τὰς ὁποίας δὲν ἐδόθη εὐ-

καιρία νὰ ἐκδηλώσῃ. Εἶναι ζήτημα προσωπικότητος τοῦ κρίνοντος ἡ ὀρθὴ ἑρμηνεία τῶν τεκμηρίων, ἡ ἀληθὴς διάγνωσις τῶν προσόντων, ὡς καὶ ἡ προσπάθεια διαγνώσεως τῶν δυνατοτήτων τοῦ κρινομένου, διότι τότε μόνον θὰ ἐκτιμήσῃ ὀρθῶς τὴν ἀξίαν του.

8. Πῶς θὰ χαρακτηρίσωμεν ἕνα ἀξιωματικόν.

Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Σώματος εἰς τὸ ἄρθρον 119 λέγει ποῖοι «χαρακτηρίζονται» ὡς προακτέοι κατ' ἐκλογήν, ὡς προακτέοι κατ' ἀρχαιότητα ὡς μὴ προακτέοι καὶ ὡς στάσιμοι.

Ἡ λέξις «χαρακτηρίζονται» ἐνταῦθα τί σημαίνει; Σημαίνει ὅτι ὁ προτείνων ἢ κρίνων ἀφοῦ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ μετὰ τῆς προσηκούσης προσοχῆς τὰ κατὰ τ' ἀνωτέρω διαπιστωθέντα προσόντα τοῦ ὑφισταμένου του, τὸν κατατάσσει εἰς μίαν τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν δηλαδὴ τὸν βαθμολογεῖ ἤτοι καθορίζει εἰς ποῖον ποσοστὸν κέκτηται τὰ παρ' αὐτοῦ διαπιστωθέντα προσόντα ὑφιστάμενός του. Ἔργον καὶ τοῦτο δυσχερές, ἴσως δυσχερέστερον τῆς ἀναζητήσεως καὶ διαπιστώσεως τῶν προσόντων.

Ὑπάρχουν πολλὰ συστήματα καὶ πολλαὶ μέθοδοι βαθμολογίας. Ὡς π.χ. ἡ ταξινόμησις κατὰ κατηγορίας (Α, Β, Γ, Δ, Ε) ἔνθα τὸ Α' ἐξαίρετος, τὸ Β' λίαν καλός, τὸ Γ' Καλός, τὸ Δ' Σχεδὸν καλὸς καὶ Ε' κάτω τοῦ μετρίου. Ἡ βαθμολόγησις μὲ ἀριθμοὺς μὲ βαθμολογικὴν κλίμακα 1—20 ὡς συμβαίνει εἰς τὰς Σχολάς. Ὁ χαρακτηρισμὸς ἁπλῶς τοῦ ὑποψηφίου ὡς ἀρίστου, λίαν καλοῦ, καλοῦ, κλπ., ὡς ἔχει καθιερωθῆ διὰ τὰς διαδοχικὰς σημειώσεις. Εἶναι δύσκολος ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου συστήματος, ἡ ἐκλογὴ κλίμακος καὶ μονάδος βαθμολογήσεως, ἡ ἐξεύρεσις μονάδος μετρήσεως ἢ ἐκτιμήσεως ἑνὸς προσόντος.

Ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω μέθοδοι βαθμολογήσεως παρουσιάζουν μειονεκτήματα ἢ πλεονεκτήματα συγκρινόμεναι μεταξύ των.

Προκειμένου νὰ βαθμολογήσωμεν τὰ ἀστυνομικὰ καὶ διοικητικὰ προσόντα τῶν ὑποψηφίων διὰ τὰς Σχολὰς Ἀρχιφυλάκων καὶ Ὑπαστυνόμων μεταχειριζόμεθα βαθμολογικὴν κλίμακα ἀπὸ 1—20. Ὅταν πρόκειται νὰ χαρακτηρίσωμεν τοὺς ἀξ/κοὺς ἀρκούμεθα νὰ τοὺς κατατάξωμεν εἰς μίαν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναφερομένων κατηγοριῶν ἤτοι κατ' ἐκλογήν, κατ' ἀρχαιότητα, μὴ προακτέων καὶ στασίμων.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν οἱ ὑποψήφιοι ναὶ μὲν βαθμολογοῦνται κεχωρισμένως εἷς ἕκαστος παρὰ τῶν ἁρμοδίων προϊσταμένων των ἐν τελευταίᾳ ὅμως βαθμίδι ὁ Ἀρχηγὸς προκειμένου περὶ τῶν ὑποψηφίων ἀρχιφυλάκων, ἢ τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον κατωτέρων προκειμένου περὶ τῶν ὑποψηφίων Ὑπαστυνόμων συντάσσει τὸν τελικὸν πίνακα βαθμολογίας. Ἐπίσης κατὰ τὴν ἐν τῇ Σχολῇ φοίτησίν των χρησιμοποιεῖται ἡ ἀριθμητικὴ κλίμαξ βαθμολογίας προσόντων προσφερομένη καλύτερον εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην διότι ἅπαντες βαθμολογοῦνται ἀπὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, προϋπόθεσις μὴ ὑπάρχουσα διὰ τὴν βαθμολόγησιν τῶν προσόντω τῶν ἀξ/κῶν.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν διὰ τῆς κατατάξεως τῶν ἀξ/κῶν εἰς μίαν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Σώματος προβλεπομένων κατηγοριῶν πάλιν γίνεται μία ἀνάλυσις τῶν προσόντων τῶν ἀξ/κῶν ὑπὸ τῶν καθ' ἱεραρχίαν προϊσταμένων των. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς βαθμολογήσεως παρέχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι δὲν παρίσταται ἀνάγκη μετρήσεως ἢ ὑπολογισμοῦ, ὅπως εἰς τὴν ἀριθμητικὴν κλίμακα, ἀλλὰ ἀρκεῖ μία νοερὰ ἐκτίμησις διὰ ν' ἀνεύρωμεν τὸν βαθμὸν τοῦ ἐξεταζομένου προσόντος.

Ὁ βαθμὸς ἑκάστου προσόντος δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἐν σχέσει πρὸς τὸν βαθμὸν ὑφ' ὃν τὸ ὑπ' ὄψιν προσὸν συναντᾶται εἰς τὸ σύνολον τῶν βαθμολογουμένων ἀξ/κῶν. Ἂν π.χ. θέλομεν νὰ καθορίσωμεν τὸν βαθμὸν μορφώσεως ἑνὸς ἀξ/κοῦ ἔχοντος γνώσεις Γυμνασίου. Θὰ τὸν καθορίσωμεν ἐν συσχετίσει πρὸς τὸν βαθμὸν μορφώσεως τοῦ συνόλου τῶν ἀξ/κῶν. Ἐὰν π.χ. οἱ λοιποὶ εἶναι κατωτέρας μορφώσεως τότε ὁ ἔχων ἀπολυτήριον Γυμνασίου εἶναι ὑψηλῆς μορφώσεως, ἐὰν καὶ οἱ λοιποὶ

ἔχουν ἀνωτέραν τοῦ Γυμνασίου μόρφωσιν τότε ὁ μὲ ἀπολυτήριον Γυμνασίου εἶναι μέσης μορφώσεως. Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ προτείνων τὸν ὑφιστάμενόν του ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίζῃ τὰς γραμματικὰς γνώσεις ὅλων τῶν ἀξ/κῶν τοῦ Σώματος θὰ βαθμολογήσῃ τὸ προσὸν τῆς μορφώσεως τοῦ ὑπ' αὐτοῦ προτεινομένου ἐν συσχετισμῷ μὲ τὴν μόρφωσιν τῶν ἀξ/κῶν τοὺς ὁποίους γνωρίζει, τοὺς ὁποίους ἔχει ὑπ' ὄψιν του. Ἡ συσχέτισις φυσικὰ θὰ γίνῃ μεταξὺ προσώπου τῆς αὐτῆς κατηγορίας τῆς αὐτῆς σειρᾶς. Σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τοῦτο ἡ ἐγκύκλιος 9α τοῦ Α.Σ.Δ.Υ. «περὶ τρόπου καταρτίσεως τῶν ἐκθέσεων περὶ τῆς ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος τῶν ὑπαλλήλων» ἀναγράφει τὰ ἑξῆς : «Ἡ ἔκθεσις ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος ἀποτελοῦσα τὸ κυριώτερον μέσον πρὸς ἐπίτευξιν δικαίας καὶ ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ὑπαλλήλων ἐν τῇ κρίσει περὶ παντὸς θέματος τῆς ὑπηρεσιακῆς αὐτῶν καταστάσεως, δέον νὰ εἰκονίζῃ μὲ ἀπόλυτον ἀντικειμενικότητα τὴν ὅλην ὑπηρεσιακὴν πολιτείαν καὶ ποιότητα τοῦ ὑπαλλήλου, κρινομένου οὐ μόνον καθ' ἑαυτόν, ἀλλὰ καὶ ἐν συσχετίσει πρὸς πάντας τοὺς ὁμοιοβάθμους ὑπαλλήλους τοῦ αὐτοῦ κλάδου, τοὺς ὑπὸ τὸν αὐτὸν κρίνοντα τελοῦντας».

Ὅπως ἀνωτέρω καθωρίσαμεν τὸν τρόπον ἐργασίας διὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν ἑνὸς προσόντος μεταξὺ μιᾶς ὁμάδος ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς κατηγορίας κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν κάθε προσὸν καὶ νὰ τὸ συσχετίσωμεν πρὸς τὰ λοιπά, ὅμοια ἢ ἀντίθετα τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

Ἀφοῦ γίνῃ καλὴ σύνθεσις ἑκάστου προσόντος καὶ διαμορφώσωμεν πιστὴν εἰκόνα τοῦ κρινομένου φροντίζομεν ὥστε νὰ γίνῃ καλὴ στάθμισις ἑκάστου μερικοῦ προσόντος, ἡ τελικὴ ἐκτίμησις τοῦ συνόλου αὐτῶν, καὶ ἡ κατάταξις τοῦ ἀξ/κοῦ εἰς τὴν προσήκουσαν βαθμίδα ἀξίας. Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας καὶ μάλιστα ἀποδώσωμεν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς ἓν προτέρημα του ἢ ἐλάττωμά του καὶ ἀποσιωπήσωμεν ἄλλα εὐμενῆ ἢ δυσμενῆ στοιχεῖα δὲν θὰ εἴμεθα ἀκριβοδίκαιοι. Ἐὰν π.χ. ὁ κρινόμενος ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ φακέλλου του ἔχει ὑποπέσει εἰς παραπτώματα τραχύτητος καὶ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας μόνον τὸ γεγονὸς αὐτό, χωρὶς νὰ τὸ συνδυάσωμεν πρὸς τὰ ἄλλα προτερήματά του ἢ πρὸς τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς ὑπέπεσεν εἰς τὸ παράπτωμά του σχηματίζομεν ἐσφαλμένην εἰκόνα τοῦ ἀξ/κοῦ αὐτοῦ. Καθὼς καὶ ἀντιστρόφως ἐὰν ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας μόνον τὰ εὐμενῆ ὑπὲρ τοῦ κρινομένου στοιχεῖα ἢ ἓν συγκεκριμμένον γεγονὸς ὅπερ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐλήφθη ὑπ'ὄψιν ἀγνοοῦμεν δὲ ἅπαντα τὰ διὰ τὸν κρινόμενον δυσμενῆ στοιχεῖα, δὲν εἴμεθα ἀκριβοδίκαιοι.

Οἱ χαρακτηρισμοὶ δέον ν' ἀπορρέουν λογικῶς ἐκ γεγονότων ἠλεγμένης ἀντικειμενικῆς ἀκριβείας καὶ εὐάριθμα τοιαῦτα χαρακτηριστικὰ γεγονότα σκόπιμον εἶναι νὰ παρατίθενται πρὸς ὑποστήριξιν τῶν χαρακτηρισμῶν, οὐχὶ δ' ἐξ ἁπλῶν ὑπονοιῶν, ἀντιθέτων εἰσηγήσεων, σχολίων, ἢ πληροφοριῶν οὐδ' ἐκ μεμονωμένων τυχαίων ἢ ἀσημάτων περιστατικῶν.

Μποροῦμε ν' ἀποφύγουμε τὸν ἐσφαλμένο χαρακτηρισμὸ ἑνὸς ὑφισταμένου μας ἐὰν προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε τὴν καλλιτέρα ἀπάντησι στὰ ἑξῆς : «Δύναται ὁ κρινόμενος νὰ διοικήσῃ μονάδα τοῦ βαθμοῦ του καὶ μὲ ποῖον βαθμὸν ἱκανότητος συγκρινόμενος μὲ ὁμοιοβάθμους του ἔχοντας τὰ αὐτὰ ἔτη ἀξ/κοῦ».

«Δύναται ὁ κρινόμενος νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς εἰδικὰς ὑπηρεσίας ἢ εἰς ἐπιτελικὰς τοιαύτας καὶ νὰ ἐκτελέσῃ καθήκοντα ἀνάλογα τοῦ βαθμοῦ του καὶ μὲ ποῖον βαθμὸν ἱκανότητος συγκρινόμενος πρὸς ὁμοιοβάθμους του ἔχοντας τὰ αὐτὰ ἔτη ἀξ/κοῦ».

Εἶναι φανερὸν ὅτι θὰ πρέπει νὰ βαθμολογήσωμεν ὑψηλότερα τοὺς ἀξ/κοὺς οἱ ὁποῖοι εἶναι ἱκανοποιητικῶς ἐναλλάξιμοι εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ρόλους, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι μονομερῶς ἱκανοὶ εἰς ἕνα μόνον. Ὅταν ἀναφέρω ἀνωτέρω «νὰ διοικήσῃ μονάδα τοῦ βαθμοῦ του» ἐννοῶ καὶ τοὺς Ὑπαστυνόμους διότι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀλλαγήν των, εἰς τὰ Παραρτήματα Ἀσφαλείας εἰς τὰ λοιπὰ καθήκοντα εἰς ἃ διατίθενται ἀσκοῦν διοίκησιν ὑπὸ εὐρυτέραν ἔννοιαν, λαμβανομένης τῆς λέξεως.

9. Συμπέρασμα.

Ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν τὰ ἑξῆς :

Ἓν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων καθηκόντων τοῦ ἡγήτορος εἶναι καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς γνώμης του περὶ τῆς ὑπηρεσιακῆς ἱκανότητος τῶν ὑφισταμένων του. Ἡ ἐνσυνείδητος καὶ προσεκτική, ἀλλὰ καὶ ἀπηλλαγμένη παντὸς συναισθηματισμοῦ, ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος τούτου ἔχει ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀτόμων ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπηρεσίας.

Οἱ προτείνοντες καὶ κρίνοντες εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἔναντι τοῦ Σώματος, ἀλλὰ καὶ ἔναντι τῆς κοινωνίας διὰ τὴν ποιότητα τῶν ἀξ/κῶν τοῦ Σώματος, ὅλων γενικῶς εἰδικώτερον ὅμως ἐκείνων οἵτινες προορίζονται νὰ καταλάβουν ἡγετικὰς θέσεις.

Ἡ διαπίστωσις τῶν προσόντων τῶν ἀξ/κῶν καὶ ἡ βαθμολόγησις αὐτῶν ἀπαιτεῖ διαγνωστικὴν ἱκανότητα μεγάλην, καλὴν ἐκτίμησιν τῶν διαφόρων παραγόντων καὶ πρὸ παντὸς ἀντικειμενικότητα καὶ ἀπροσωπολη ψίαν.

Διὰ νὰ εἶναι κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατὸν ὀρθὸς ὁ χαρακτηρισμὸς ἑνὸς ἀξιωματικοῦ καὶ ἡ βαθμολόγησις ἀσφαλὴς καὶ ἀξιόπιστος ἀνάγκη ν' ἀκολουθῇ ὡρισμένας ἀρχάς. Ἤτοι : α) νὰ εἶναι ἀναλυτικὴ ὡς συμβαίνει εἰς τὸ παρατεθὲν ὑπόδειγμα διὰ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις. Βαθμολογοῦνται τὰ μερικὰ προσόντα, ἐν συνεχείᾳ βαθμολογεῖται ἡ ὁμὰς προσόντων (ἠθικὰ—πνευματικὰ κλπ.) καὶ κατόπιν βαθμολογεῖται ἡ ὅλη ὑπόστασις τοῦ κρινομένου.

β) Νὰ εἶναι συγκριτική: Ὅσον καὶ ἂν κρίνεται κεχωρισμένως ἕκαστος ἀξ/κὸς πάλιν προκειμένου νὰ βαθμολογήσωμεν τοῦτον κατ' ἀνάγκην θὰ τὸν συγκρίνωμεν μὲ τοὺς συναδέλφους του διὰ νὰ διαπιστώσωμεν τὰ ἀντίστοιχα προσόντα.

γ) Νὰ εἶναι ἀντικειμενικὴ δηλαδὴ ἀπηλλαγμένη πάσης ὑποκειμενικῆς ἐπηρείας.

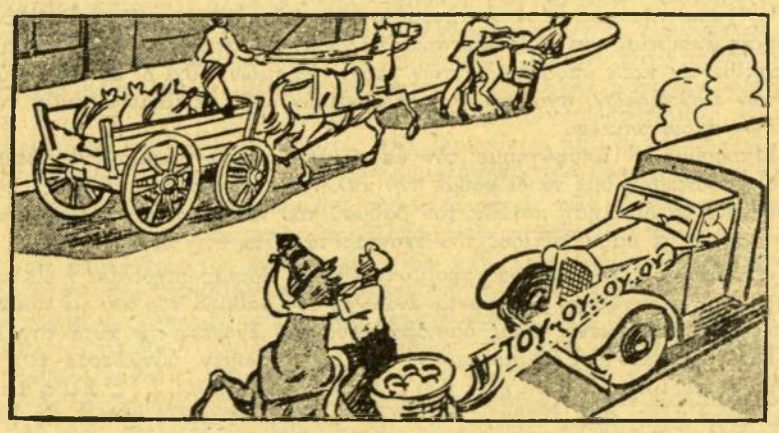
δ) Νὰ εἶναι ἐμπεριστατωμένη ἐξετάζουσα ἅπαντας τοὺς παράγοντας.

ε) Νὰ εἶναι πλήρης δηλ. νὰ μὴ παραλείπῃ οὔτε τὰ προσόντα ἀλλ' οὔτε τὰ ἐλαττώματα.

στ) Νὰ χρησιμοποιῇ τὸ ἴδιον μέτρον δι' ὅλους.

Κ. ΤΟΥΖΕΝΗΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ὅταν συναντᾶσθε μὲ ἅμαξα ἢ μὲ καβαλάρηδες μὴ κορνάρετε συνεχῶς καὶ μὴ κάμετε ἐξατμίσεις, γιατὶ ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος νὰ γίνουν δυστυχήματα μὲ τὸ ξάφνιασμα τῶν ἀλόγων.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΠΕΡΑΤΙ

—Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ—

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «International Criminal Police Rewiew», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνόμου Β' κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

1. Γενικά.
2. Μέθοδος.
3. Γνώμη εἰδικῶν.
4. Ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις.

***

1. Γενικά.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1956 ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν εἰς τὴν πόλιν τῆς Γαλλίας Aix-le-Bain εἷς ἐκ τῶν πλέον πανούργων καὶ ἱκανοτέρων πλαστογράφων γραμματοσήμων τῆς ἐποχῆς μας, ὁ Ἰωάννης Σπεράτι.

Ὁ Σπεράτι ἐγεννήθη τὸ 1884 εἰς τὴν πόλιν «Pistoia» τῆς Ἰταλίας. Ἐνυμφέφθη Γαλλίδα καὶ ἀπὸ τὸ ἔτος 1909 ἐγκατεστάθη μονίμως ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Σπεράτι τὸ πρῶτον ἠσχολήθη μὲ τὴν «πώλησιν ἄρτου καὶ μακαρονίων», ἀλλὰ διαπιστώσας ἐνωρὶς τὰς καλλιτεχνικάς του ἱκανότητας ἐγκατέλειψε τὴν ταπεινὴν ἐργασίαν τοῦ πωλητοῦ «ἄρτου καὶ σπαγέτου» καὶ ἐγκατεστάθη εἰς ἓν ἥσυχον καὶ μαγευτικὸν χωρίον

Τὸ γραμματόσημον τοῦ Ναπολέοντος, ἐκδόσεως 1852. Ἀριστερὰ παραγωγῆς Σπεράτι. Δεξιὰ γνήσιον.

ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Σαβοΐας, ὅπου καὶ ἤρχισε νὰ ἐκτυπώνῃ σπανίων ἐκδόσεων γραμματόσημα. Τὸ 1908 ὁ Σπεράτι εἶχεν δώσει πρὸς δημοσίευσιν τὰς φωτογραφίας μερικῶν γραμματοσήμων εἰς ἓν περιοδικὸν τῶν φιλοτελιστῶν μεγάλης κυκλοφορίας, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀνευρέσεως ἀγοραστῶν. Αἱ καλλιτεχνικαὶ αὗται ἀσχολίαι τοῦ Σπεράτι δὲν ἦσαν γνωσταὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1940 ὅτε οὗτος ἐπεδίωξε ν' ἀποστείλῃ εἰς Λισαβῶνα 19 πολύτιμα γραμματόσημα. Ἐπεζήτησε δὲ νὰ γίνῃ περὶ αὐτῶν μία μικρὰ δημοσιότης καὶ τὸ ἐπέτυχεν.

Τὰ ἐν λόγῳ γραμματόσημα ἐξητάσθησαν κατόπιν ἐντολῆς τῶν γαλλικῶν τελωνιακῶν ἀρχῶν ἀπὸ εἰδικοὺς ἐμπειροτέχνας «περὶ τὰ γραμματόσημα» καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γνωματεύσεως αὐτῶν τὸ τελωνεῖον τοῦ ἐπέβαλε πρόστιμον 300.000

φράγκων διότι προσεπάθησε νὰ ἐξάγῃ παρανόμως «Πολύτιμα».....ἀντικείμενα ἐκ τῆς χώρας-Γαλλίας.

Ὁ Σπεράτι ἔδραξε τὴν εὐκαιρίαν τῆς δημοσίας αὐτῆς ἀνακοινώσεως, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὴν κατοχήν του εὑρίσκονται ἀνεκτιμήτου ἀξίας γραμματόσημα καὶ δηλοῖ ὅτι ταῦτα εἶναι εἰδικῆς του κατασκευῆς, εἰς τὴν πρᾶξιν δὲ ταύτην προέβη διὰ ν'ἀποδείξῃ καὶ δημοσίως πόσον ἀνίκανοι εἶναι οἱ ὀνομαζόμενοι «ἐμπειροτέχναι». Οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν ἐμπειροτεχνῶν καὶ τεχνοκριτῶν παρεδέχθη ὅτι τὰ γραμματόσημα ἦσαν πλαστά. Ὁ καθηγητὴς Λοκὰρ εἰς τὸν ὁποῖον παρεδόθησαν ταῦτα πρὸς ἐξέτασιν, δι' ἐγγράφου ἐκθέσεώς του ἀπεφάνθη (12 Ἰουλίου 1943 καὶ 4 Ἰανουαρίου 1944) ὅτι τὰ ὑπὸ τὴν κρίσιν του τεθέντα γραμματόσημα εἶναι γνησιώτατα. Τὸ 1943 εἷς ἔμπορος μεγάλου καταστήματος γραμματοσήμων εἰς τὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας εἶχεν ὑποβάλει μήνυσιν ἐναντίον τοῦ Σπεράτι εἰς τὰ Γαλλικὰ δικαστήρια διότι, ὡς ἰσχυρίζετο, τὰ πλαστὰ γραμματόσημα τὰ ὁποῖα ἠγόρασε, εἰς δημόσιον πλειστηριασμὸν ἐν Ἀμστερνταμ, πιστεύσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γνησίων, ἦσαν προϊόντα τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Σπεράτι. Ἡ πρᾶξις αὕτη, δηλαδὴ ὅτι τὰ ἐν λόγῳ γραμματόσημα ἦσαν πλαστά, ὁ Ὁλλανδὸς ἔμπορος τὸ ἐπληροφορήθη ἀπὸ Ἄγγλον συνάδελφόν του εἰς ὃν ὁ Σπεράτι τὸ πρῶτον προσέφερε ταῦτα πρὸς πώλησιν. Ὁ Ἄγγλος γραμματοσημόφιλος ἢ φιλοτελιστὴς ἐξετάσας καὶ διαπιστώσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πλαστῶν ἠρνήθη νὰ τὰ ἀγοράσῃ.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1943 καὶ μέχρι τοῦ 1945 ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ τοῦ Σπεράτι προσεπάθησε νὰ πωλήσῃ διάφορα γραμματόσημα καὶ εἰς τὸ Παρίσι καὶ εἰς τὴν Μασσαλίαν. Αὕτη ἰσχυρίζετο ὅτι τὰ γραμματόσημα προήρχοντο ἔκ τινος ἰδιωτικῆς συλλογῆς.

Τὸ γνήσιον δὲ τῆς ὅλης αὐτῆς συλλογῆς ἐπεβεβαιώθη ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς πραγματογνώμονας τῶν γραμματοσήμων.

Εἷς Σουηδὸς τεχνοκρίτης ἠγόρασε ἓν γραμματόσημον τῶν τριῶν φράγκων χρώματος κιτρίνου ἔτους ἐκδόσεως 1885. Τοῦ ἐν λόγῳ γραμματοσήμου ὑπῆρχε ἓν μόνον ἀντίτυπον, κατὰ τὸν Σπεράτι, λόγῳ τοῦ λάθους τὸ ὁποῖον εἶχεν γίνει εἰς τὸ χρῶμα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκτυπώσεως. Τὸ γραμματόσημον αὐτὸ ἐφέρετο ὅτι, πρὸ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, εὑρίσκετο εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βασιλέως Καρόλου τῆς Ρουμανίας. Ὁ Σπεράτι κατόπιν πολυετοῦς παρανόμου δράσεως εὑρέθη ἐπὶ τέλους ἀντιμέτωπος τῆς ἀστυνομίας, τῶν διαφόρων πραγματογνωμόνων καὶ τεχνοκριτῶν καὶ ἠγωνίσθη λυσσωδῶς ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν δίκην τοῦ ἔτους 1953 ἥτις καὶ ἔλαβε διεθνῆ δημοσιότητα. Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας ὁ Σπεράτι ἐδώρησε τὴν συλλογήν του (περὶ τὰ 600 τεμάχια) εἰς τὴν φιλοτελικὴν Ἑταιρείαν τῆς Ἀγγλίας καὶ ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ ἐνεργήσῃ πλέον οἱασδήποτε φύσεως νέαν ἐκτύπωσιν. Τῇ εὐγενῇ παραχωρήσῃ τῆς Ἀγγλικῆς φιλοτελικῆς ἑταιρείας τινὰ ἐκ τῶν γραμματοσήμων τῆς συλλογῆς τοῦ Σπεράτι ἐξετέθησαν εἰς Παρισίους εἰς μίαν ἔκθεσιν κατὰ τὸ ἔτος 1955. Ὁ Σπεράτι ἐδώρησε πράγματι τὴν συλλογήν του οὐχὶ ὅμως τὰ ὄργανα καὶ τὰς μεθόδους τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποίει διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν γραμματοσήμων, πλὴν ἑνὸς χειροκινήτου μικροῦ τυπογραφείου.

Ὁ Λοκὰρ ὁ ἐπίσημος πραγματογνώμων, δηλαδὴ ὁ διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ὅτε ὁ Σπεράτι ἐδικάζετο κατόπιν ὑποβολῆς σχετικῆς μηνύσεως ὑπὸ τῶν Γαλλικῶν τελωνειακῶν ἀρχῶν, διὰ τὴν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρόντος μνημονευθεῖσαν περίπτωσιν, εἶπεν ὅτι κατὰ τὴν ἐξέτασιν καὶ σύγκρισιν τῶν ἐν λόγῳ γραμματοσήμων, διὰ μεγεθυντικοῦ φακοῦ καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπίου οὐδεμίαν διεπίστωσε διαφορὰν μεταξὺ τῶν ὡς πλαστῶν φερομένων καὶ τῶν ἀναμφισβητήτου γνησιότητος γραμματοσήμων. Τὴν ἐλαχίστην διαφορά, εἰς τὰς διαστάσεις, ἣν διεπίστωσε, τὴν θεωρεῖ ἀναπόφευκτον, ἂν ἰδιαιτέρως ὁ πλαστογράφος ἐχρησιμοποίησε φωτογραφικὰς μεθόδους ἀναπαραγωγῆς. Ἡ ἐξέτασις ὑπὸ τὸ ὑπεριῶδες φῶς ἔδωσε τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς ἀποχρώσεις. Ἔτι δὲ (κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Λοκὰρ) μεταξὺ τοῦ γνησίου Ἱσπανικοῦ γραμματοσήμου τῶν 2 πεννῶν καὶ τῶν ἐκτυπωθέντων ὑπὸ τοῦ Σπεράτι δὲν ὑπῆρχεν διαφορὰ εἰς τὸ πάχος τοῦ χάρτου οὐδὲ ἓν χιλιοστὸν τοῦ μυριοστοῦ.

2. Μέθοδος.

Ὅθεν αὐτομάτως ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα κατόπιν τῆς τόσον καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας τοῦ διαβοήτου πλέον καταστάντος πλαστογράφου Σπεράτι: Διὰ ποίας μεθόδου καὶ διά τινων μέσων οὗτος ἐπετύγχανε τὰ τόσον τέλεια ἀποτελέσματα;

Ὁ Σπεράτι οὐδέποτε ἀνεκοίνωσε τί εἰς τοὺς οἰκείους του, εἰς τοὺς φίλους του, εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἢ τὸ δικαστήριον «περὶ τῆς μεθόδου» τῆς ἐκτυπώσεως τῶν γραμματοσήμων. Ὅτε τὸν ἐπεσκέφθη εἰς τὴν βίλλαν του ἡ «Λαμπρὰ Σελήνη» παρὰ τὸ αἶξ-λὲς-Βαίν, (τ' ὄνομα ἐδόθη ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους οἵτινες τὸν ἐπεσκέφθησαν τὸ 1945), ὁ Διευθυντὴς τῆς Διεθνοῦς Ἀστυνομίας κ. Ἴσναρτ, ὅστις καὶ εἶχε μικρὰν συνομιλίαν μετ' αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθη καὶ οὗτος νὰ λάβῃ οὐδὲ τὴν παραμικρὰν πληροφορίαν ἀπὸ τὸν Σπεράτι.

Ὁ Σπεράτι, λέγει ὁ κ. Ἴσναρτ, κατ' ἀρχὰς ἦτο σιωπηλός, κατόπιν μετεβλήθη εἰς φιλόφρονα καὶ ὁμιλητικώτατον, ἀλλὰ οὐδὲ μία λέξιν ἀνέφερε περὶ τῶν ὀργάνων καὶ τῶν μεθόδων τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποίει διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν γραμματοσήμων. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κατ' ἐπανάληψιν ἐπανελάμβανε καὶ ὑπεστήριζεν ἐντόνως καὶ μὲ πάθος ἦτο τὸ ὅτι δὲν ἦτο....«πλαστογράφος», ἀλλὰ καλλιτέχνης καὶ ὅτι εἶχεν συντελέσει εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς «καλλιτεχνικῆς φιλοτελείας». Τὰ μελλοντικὰ σχέδιά του καὶ ἡ φιλοδοξία του ἦσαν ν' ἐκδόσῃ μερικὰ βιβλία τὰ ὁποῖα θὰ περιῆχον μίαν ἑκατοντάδα ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις του. Αἱ ἐκδόσεις αὗται δυνατὸν νὰ τιτλοφορηθοῦν «ὁ Ρουμπὲν τῶν Φιλοτελιστῶν». Ἑκάστη συλλογὴ δέον νὰ ἀριθμηθῇ καὶ νὰ ὑπογραφῇ ὑπ' αὐτοῦ, δι' ἕκαστον δὲ γραμματόσημον τῆς συλλογῆς αὐτῆς θὰ γίνῃ μία περιληπτικὴ περιγραφὴ δι' ἧς μετ' ἐμφάσεως θὰ τονίζεται «γνησιώτατα». Ἀρκετὰ τεμάχια ἐκ τῶν συλλογῶν αὐτῶν δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν πρὸς «διδασκαλίαν» ἀποκλειστικῶς τῶν πραγματογνωμόνων καὶ εἰς τοὺς ὁποίους δυνατὸν νὰ δοθοῦν ἀκριβεῖς ἀλλὰ «ἄκρως ἐμπιστευτικῆς» φύσεως πληροφορίαι. Ὁ Σπεράτι ἦτο ὑπερβολικὰ ὑπερήφανος διὰ τὸ «ταλέντο» του, δηλαδὴ διὰ τὴν ἐξαπάτησιν τῶν πλέον φημισμένων ἀνὰ τὸν κόσμον εἰδικῶν (τὴν «ἀκαδημίαν τῶν φιλοτελιστῶν τῶν Παρισίων», τὴν «Βασιλικὴν ἑταιρείαν τῶν φιλοτελιστῶν» τὴν «ἕνωσιν τῶν πραγματογνωμόνων-φιλοτελιστῶν τοῦ Λονδίνου», τὸν κ. «Διάνα Γκάλβεζ», τὸν κ. Κρούγκερ κ.λ.π.). Ὁ Σπεράτι ἐδήλωσεν εἰς τὸν κ. Ἴσναρτ ὅτι οἱ ἀναφερθέντες ἠδύναντο ἂν τὸν ἤκουον νὰ εἶχον δημιουργήσει ὁλόκληρον περιουσίαν ἀπὸ τὰ «καλλιτεχνικά του δῶρα», ἀλλὰ εἶναι ἄξιοι τῆς τύχης των, λόγῳ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἐγωϊσμοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατέχονται. Ὅτε ὁ Ἴσναρτ ἐζήτησε τὴν γνώμην του διὰ ἓν γραμματόσημον τὸ ὁποῖον κατεῖχε καὶ τὸ ὁποῖον τοῦ παρέδωσε, ὁ Σπεράτι ἔβαλε τὰς περιφήμους «μεγεθυντικὰς διόπτρας» του, τὸ ἐξήτασε περὶ τὸ ἓν λεπτόν, ὥθησε ἐπιδεξίως ταύτας πρὸς τὸ μέτωπόν του καὶ εἶπεν ὑπερηφάνως: «εἶναι ἓν ἐκ τῶν ἔργων μου». Οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον ἀπὸ εἰρωνικὴν διάθεσιν ὅταν ἠρώτησε τὸν κ. Ἴσναρτ πότε καὶ ἀπὸ ποῖον τὸ ἠγόρασε. Ὁ κ. Ἴσναρτ τοῦ ἐδήλωσε ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀτομικόν του μυστικὸν καὶ προσεπάθησε καὶ πάλιν νὰ τὸν πείσῃ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν μέσων ἅτινα ἐχρησιμοποίησεν διὰ τὴν ἐκτύπωσίν του. Ὁ κ. Ἴσναρτ τοῦ ἐδήλωσε ὅτι αὐτὸς νομίζει ὅτι ἐχρησιμοποίει φωτοχαλκογραφικὴν μέθοδον καὶ ὅτι ἕκαστον γραμματόσημον ἐξετυπώνετο χωριστά, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰκάσῃ τὸν τρόπον τοῦ συνδυασμοῦ τῶν χρωμάτων, τὸ πῶς ἐγένοντο αἱ διατρήσεις ἐπὶ τῶν ἄκρων, ἡ ὑδατογραφία, ἡ ποιότης τοῦ χάρτου, κ.λ.π. Ὁ Σπεράτι ἀπήντησεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἀγνοεῖ πάντα ταῦτα καὶ ὅτι προτίθεται νὰ γράψῃ βιβλίον «οἱ φιλοτελισταὶ ἄνευ πραγματογνωμόνων» καὶ μᾶλλον ἓν δεύτερον «τὰ ἀπόρρητα τῶν πραγματογνωμόνων» εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἐκθέτῃ τὴν ἐργασίαν του ἐν πάσει λεπτομερείᾳ. Τὰ βιβλία ταῦτα δύνανται κατ' αὐτὸν νὰ τυπωθοῦν εἰς τρεῖς γλώσσας ἀπὸ 5.000 ἀντίτυπα εἰς ἑκάστην. Ἡ ἐργασία αὕτη—ἐκτύπωσις—ὑπολογίζει ὅτι θὰ κοστίσῃ 5.000 φρ. Γαλλικὰ καὶ ἕκαστος τόμος θὰ περιέχῃ ἓν ἐπὶ πλέον δῶρον, «ἓν ἀντίτυπον ἀπὸ τὸν Ρουμπέν».

Ὁ Σπεράτι συνέχισεν ὅτι προτίθεται μέρος τῆς ἐργασίας του νὰ τὸ ἀφιερώσῃ εἰς τὴν συγγραφὴν βιβλίου «Νέαι ἐπιστημονικαὶ μέθοδοι πρὸς ἀποκάλυψιν.....πλα-

στογραφιῶν». Καὶ μετ'ἐμφάσεως ἐδήλωσεν ὅτι δύναται νὰ ἀναπαράγῃ πανομοιοτύπως οἱονδήποτε γραμματόσημον τὸ ὁποῖον δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἐκτυπωθῇ λιθογραφικῶς, τυπογραφικῶς, φωτο-χαλκογραφικῶς κ.λ.π. Δέον νὰ γνωρίζητε κ.Ἴσναρτ, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Σπεράτι, ὅτι δύναμαι ν' ἀναπαράγω τὰς χαράξεις ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ χαλκοῦ.

3. Γνώμη εἰδικῶν.

Τὸ 1945, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης, παρὰ τὰς λεπτομερεῖς καὶ ἐπιμόνους διερευνήσεις οὐδὲν στοιχεῖον ἐνοχοποιητικὸν ἀνευρέθη πρὸς κατάσχεσιν καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε καὶ εἰς οὐδένα ὁ Σπεράτι εἶχε τι ἀνακοινώσει, αἱ μέθοδοι τῆς ἐργασίας του ἀποτελοῦν εἰσέτι «μυστήριον». Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ κ. Ἴσναρτ ἀπετάνθη εἰς τοὺς πλέον γνωστοὺς πραγματογνώμονας καὶ τεχνοκρίτας, οἵτινες εἶχον ἐξετάσει ἐπισήμως ἢ ἀνεπισήμως τὰ ἔργα τοῦ Σπεράτι καὶ ἐζήτησε τὴν γνώμην αὐτῶν περὶ τῶν πιθανῶν μεθόδων καὶ μέσων ἅτινα ἐχρησιμοποίει ὁ Σπεράτι διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν γραμματοσήμων. Ἀλλὰ κατ'ἀρχὴν ἐκθέτει αὐτὸς οὗτος τὴν γνώμην του. Εὑρίσκονται εἰς τὴν κατοχήν μου, λέγει ὁ κ. Ἴσναρτ, δύο ἀντικείμενα, ἔργα τῶν χειρῶν τοῦ Σπεράτι. Τὸ πρῶτον εἶναι ἓν γραμματόσημον ἐκτυπωμένον ἐπὶ μέλαινος μεγάλου φύλλου χάρτου. Ἐπὶ τοῦ ἄνω τμήματος αὐτοῦ φέρει τὴν λέξιν «κοπιράϊτ» καὶ ἐπὶ τοῦ κάτω τμήματος τὴν ὑπογραφὴν «Ἰωάν. Σπεράτι» διὰ μολυβδίδος γεγραμμένην. Τὸ δεύτερον εἶναι μία ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν μοῦ ἀπέστειλεν ὁ Σπεράτι τὸν Μάϊον τοῦ 1945, ὅτε ἤμουν ἐπικεφαλῆς τῆς ὀργανώσεως ἐκθέσεως «πλαστῶν» καλλιτεχνικῶν ἔργων εἰς τὸ Παρίσι. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ταύτῃ ὁ Σπεράτι ἔγραφεν ὅτι δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν νὰ ἐκθέσῃ μερικὰ γραμματόσημα ἐκ τῆς «ἰδιωτικῆς» του συλλογῆς. Ἐκ τῶν συνομιλιῶν τὰς ὁποίας εἶχα μὲ τὸν Σπεράτι ἐσχημάτισα τὴν γνώμην ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀλλοκότου «ἀνθρώπου». Προφανῶς μετὰ τὸν θάνατόν του, δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ γνωρίσωμεν ἂν αἱ πράξεις του ὠφείλοντο εἰς κυνισμόν, ἀφέλειαν ἢ ἔλλειψιν γνώσεως τῆς εὐθύνης.

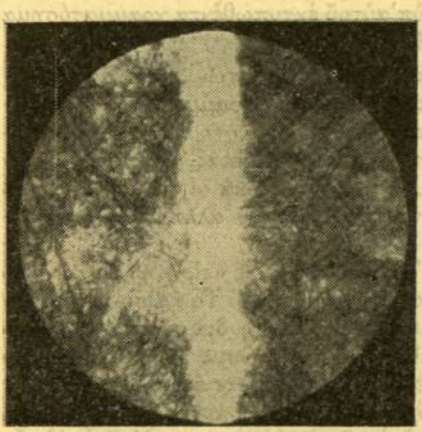
Ὁ πρόεδρος τῆς ἑνώσεως φιλοτελιστῶν καὶ εἰδικὸς πραγματογνώμων ἐν τοῖς Γαλλικοῖς Δικαστηρίοις καὶ ἔμπορος γραμματοσήμων κ. Μίρο, ὅστις πρῶτος ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν παράνομον δρᾶσιν τοῦ Σπεράτι διὰ τῆς ὑποβολῆς κατ' αὐτοῦ μηνύσεως, περιγράφει ὡς ἑξῆς τὸν Σπεράτι. Ἦτο εἷς ἐφυέστατος ἀλλὰ κατ'ἐπάγγελμα κακοποιός. Πρὶν ὑποβάλλω κατ'αὐτοῦ μήνυσιν ὁ Σπεράτι εὑρίσκετο εἰς Δικαστικοὺς ἀγῶνας, λόγῳ ὑποβολῆς κατ' αὐτοῦ μηνύσεων ἐκ μέρους διαφόρων ἐμπόρων καὶ συλλεκτῶν γραμματοσήμων, τόσον ἐν Ἰταλίᾳ, ὅσον καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ Σπεράτι δὲν ὡμιλοῦσε περὶ «ἀναπαραγωγῆς καλλιτεχνημάτων». Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ὑπεστήριζεν ἦτο τὸ ὅτι «εἶναι φιλοτελιστὴς καλλιτέχνης» καὶ ὅτι αὐτὸς εἶναι «ὁ Ρουμπὲν τῶν φιλοτελιστῶν». Μερικὰ ἐκ τῶν γραμματοσήμων του ἦσαν ὄντως ὑπερβολικὰ καλλιτεχνικῶς ἐκτυπωμένα, διὸ ἦσαν καὶ ἄκρως ἐπικίνδυνα, δηλαδὴ δὲν ἠδύνατό τις νὰ διαπιστώσῃ εὐκόλως ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πλαστῶν. Τούτου ἕνεκεν ἐξηπατήθησαν καὶ ἁπλοῖ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ εἰδικοὶ πραγματογνώμονες καὶ οἱ πλέον διάσημοι συλλέκται γραμματοσήμων τῆς Γαλλίας, Ἰταλίας Ἱσπανίας κ.λ.π.

Ὅτε διεπιστώσαμεν ὅτι ὁ Σπεράτι ἐξετύπωνε σπανίων ἐκδόσεων γραμματόσημα ἐμελετήσαμεν ἐπισταμένως τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ οὕτω κατέστημεν ἱκανώτεροι ὡς πρὸς τὴν διακρίβωσιν τῶν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου αὐτοῦ προερχομένων γραμματοσήμων. Κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ ἐπιτυχία τοῦ Σπεράτι ὀφείλεται εἰς ἄγνωστα εἰς ἡμᾶς μέσα καὶ μεθόδους ἐργασίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι ἔχουν καταπληκτικὰς ἱκανότητας ἀπομιμήσεως καὶ ἔχουν ἐπίσης τὴν ἱκανότητα νὰ μετέρχωνται λίαν ἐπιτυχῶς πολλὰ ἐπαγγέλματα λ.χ. τοῦ φωτογράφου, χαράκτου, χημικοῦ κ.λ.π. (Σημείωσις: Οἱ παραχαράκται τῶν Ἑλληνικῶν πεντηκονταδράχμων τὸ 1954 ἐξέμαθον τὴν τέχνην τῆς τσιγκογραφίας ἐντὸς μηνὸς τόσον τέλεια ὥστε νὰ καταστοῦν ἱκανοὶ νὰ ἐκτυπώσουν χαρτονομίσματα μὲ τριχρωμίαν λίαν ἐπιτυχῶς). Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ὁ Σπεράτι. Οὗτος εἶχεν καταπληκτικὴν ἱκανότητα ἀπομιμήσεως

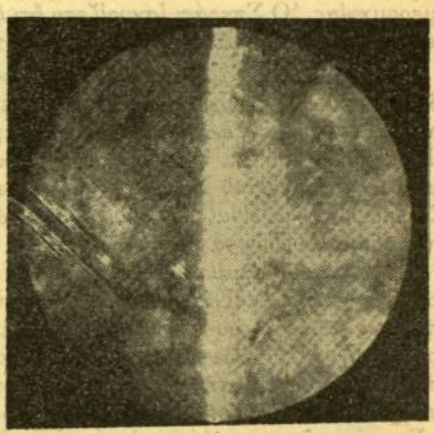
καὶ ἐκτυπώσεως παλαιῶν καὶ σπανίων ἐκδόσεων γραμματοσήμων. Ἂν καὶ ἦτο ὑπερβολικὰ καυχηματίας ἠδυνήθη νὰ ἐνταφιάσῃ μετὰ τοῦ σώματός του τὴν ἐνοχον δραστηριότητά του καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ οὕτω «μυστήριον». Ἰσχυρίζετο λ.χ. ὅτι εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀναπαράγῃ οἱονδήποτε γραμματόσημον, ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε ἐξετύπωσε γραμματόσημα ἅτινα ἦσαν ἐκτυπωμένα διὰ χαλκογραφίας.

Ὁ κ. Ντόμπους, πολιτικὸς μηχανικὸς καὶ μέλος τῆς ἀκαδημίας φιλοτελιστῶν τῶν Παρισίων εἶπεν τὰ ἑξῆς διὰ τὰ ἔργα τοῦ Σπεράτι: Ἠσχολήθην τὸ πρῶτον μὲ τὸν Σπεράτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης του, ἐν Παρισίοις, διότι διωρίσθην ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ὡς πραγματογνώμων. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν πλαστῶν γραμματοσήμων διεπίστωσα τὴν ἀρίστην ἐκτύπωσιν αὐτῶν καὶ ἐσχημάτισα τὴν γνώμην ὅτι καὶ ὁ πλέον ἱκανὸς ἐμπειροτέχνης ἠδύνατο νὰ ἐξαπατηθῇ, ἂν ἐξήταζε ταῦτα ἄνευ τῶν ὀργάνων ἅτινα ἡμεῖς σήμερον διαθέτομεν, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρξῃ ἐμπειροτέχνης ὅστις ἐξετάζων τὰ ἔργα τοῦ Σπεράτι νὰ μὴν ὁμολογήσῃ ὅτι πρόκειται πράγματι περὶ καταπληκτικῆς ἱκανότητος ἀτόμου,

Μικρογραφία δι' ἀκτίνων Χ γραμματοσήμου Ναπολέοντος.

Μικρογραφία δι' ἀκτίνων Χ Ρουμανικοῦ γραμματοσήμου.

δικαιουμένου ἐπαξίως νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς ὁ μεγαλύτερος πλαστογράφος τῆς Ἱστορίας. Ἀρκετὰ ἐκ τῶν ἔργων του εἶναι τέλεια ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ πλέον ἐνδιαφέρον σημεῖον τῆς ἐργασίας τοῦ Σπεράτι εἶναι ὁ χάρτης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξετύπωνε τὰ σπανίων ἐκδόσεων γραμματόσημα. Διεπιστώθη δηλαδὴ ὅτι οὗτος ἠγόραζε παλαιὰ βιβλία καὶ ἰδιαιτέρως παλαιὰ γραμματόσημα (μικρὰς ἀξίας φυσικὰ) ἰδιαιτέρως δὲ τῶν διαφόρων Κρατῶν τῆς Γερμανίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀφοῦ προηγουμένως ἀπήλειφε διὰ χημικῆς λευκαντικῆς τινὸς οὐσίας τὰς παραστάσεις κατόπιν, ἐπὶ τοῦ χάρτου αὐτῶν ἐξετύπωνε τὰς εἰδικάς του παραστάσεις. Εἰς μερικὰ γραμματόσημα διεπιστώσαμεν διὰ τοῦ ὑπεριώδους φωτός, ὑπὸ τὰς εἰδικάς του παραστάσεις τὰς παλαιὰς παραστάσεις. Αὕτη ἦτο ἡ μέθοδος τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίει διὰ τὴν ἐκτύπωσιν ὡρισμένων γραμματοσήμων τῶν ὁποίων ὁ χάρτης ἔφερε «ὑδατογραφίας», διότι ὁ Σπεράτι οὐδέποτε κατεσκεύασε χάρτην φέροντα ὑδατογραφίαν. Ὁ Σπεράτι ὅταν ἐπεθύμει νὰ πλαστογραφήσῃ γραμματόσημον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἡ ἀκυρωτικὴ σφραγίς, ἀπήλειφε διὰ χημικῆς λευκαντικῆς οὐσίας τὰς παραστάσεις τοῦ γραμματοσήμου καὶ τὴν σφραγῖδα καὶ ἐτύπωνε τὰς εἰδικάς του παραστάσεις. Νομίζω ὅτι ἐχρησιμοποίει φωτολιθογραφικὴν μέθοδον διὰ τὰς ἐκτυπώσεις τῶν γραμματοσήμων του. Εἴς τινας περιπτώσεις διεπίστωσα ὅτι τὸ μέγεθος τῶν γραμματοσήμων διέφερεν ἐλαφρῶς. Τοῦτο δέον νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν διαβροχὴν καὶ τὴν συνεπείᾳ ταύτης ρίκνωσιν τοῦ χάρτου λόγῳ τῆς χρήσεως τῆς λευκαντικῆς χημικῆς οὐσίας.

Ἐχρησιμοποίει μελάνην—χρώματα—διαφόρων ἀποχρώσεων, ἐνίοτε δὲ λίαν ἐπιτυχῶς. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ γραμματοσήμου «Νέα Ὑόρκη» (μαῦρο φόντο μὲ τὸ πορτραῖτο τοῦ λαφαγιὲτ καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Δ/ντοῦ τοῦ Ταχυδρομείου δι'ἐρυθρᾶς μελάνης) διεπίστωσα ὅτι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Δ/ντοῦ τοῦ ταχυδρομείου ὁ Σπεράτι τὴν εἶχε ἐκτυπώσει διὰ τῆς λιθογραφικῆς μεθόδου. Ἡ διαφορὰ τοῦ χρώματος διεπιστώθη ὑπὸ τὸ ὑπεριῶδες φῶς. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ Σπεράτι ἦτο εὐφυέστατος ἀλλὰ οὐχὶ πάντοτε καὶ ἀρκετὰ προσεκτικὸς καὶ συνετός, ὥστε τὰ ἔργα αὐτοῦ νὰ μὴν φέρουν τὰ ἴχνη τῆς πλαστογραφίας. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρω τὰ 50 γραμματόσημα τῆς Σουηδίας ἅτινα ἐξετύπωσε. Εἰς τὴν πραγματικότητα εἶχεν ἐκτυπωθῆ ἓν μόνον τοιοῦτον γραμματόσημον, διότι εἶχε γίνει λάθος εἰς τὴν ἀπόχρωσιν (εἶχεν ἐκτυπωθῆ ἐπὶ κιτρίνου χάρτου). Ὁ Σπεράτι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει εἶχεν ἁπλούστατα χρησιμοποιήσει λευκαντικὴν χημικὴν οὐσίαν διὰ τῆς ὁποίας μετέβαλεν τὴν μπλὲ ἀπόχρωσιν πεντήκοντα γραμματοσήμων εἰς κιτρίνην. Ἕτερα γραμματόσημα ἔφερον διάφορα σύμβολα ἀνυπάρκτων ταχυδρομικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀναληθεῖς ἡμερομηνίας. Ὁ Σπεράτι ἰσχυρίζετο ὅτι ὅλα τὰ ὑπ'αὐτοῦ ἐκτυπωθέντα γραμματόσημα φέρουν ἀόρατον σημεῖον, ἀλλ'οὐδέποτε τὸ διεπίστωσα.

Ὁ κ. Ζαρίσκι, ἔμπορος καὶ εἰδικὸς ἐμπειροτέχνης ἐπὶ τῶν γραμματοσήμων ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: Ἔχω μίαν μεγάλην πεῖραν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ γραμμάτοσημα καὶ πιστεύω ὅτι εἶμαι εἷς ἐκ τῶν ἱκανωτέρων ἐμπειροτεχνῶν ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐξηπατήθην καὶ δυστυχῶς.....οὐχὶ ἅπαξ. Μερικὰ ἐκ τῶν γραμματοσήμων τοῦ Σπεράτι ἦσαν τελειότατα. Σήμερον φυσικὰ οἱ τεχνοκρίται καὶ οἱ ἐμπειροτέχναι εἶναι εἰς θέσιν νὰ διαγνώσουν τὰ πλαστὰ ἔργα, ἀλλὰ μερικοὶ συλλέκται ἐξακολουθοῦν νὰ κάνουν λάθη.

Ἐπὶ τοῦ γραμματοσήμου λ.χ. τῆς «Νέας Ὑόρκης» ἡ λέξις «εἰρήνη» εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Σπεράτι εἶναι εὐθεῖα, ἐνῷ εἰς τὸ γνήσιον εἶναι καμπύλη. Τὸ ἥμισυ τῆς παραστάσεως —τοῦ χάρτου—τῆς ἐπαρχίας «Κουλούβια» ἔχει ἐκτυπωθῆ διὰ μέλανος χρώματος μὲ τὴν λέξιν «Βογκίτα» (ἡ πρωτεύουσα) εἰς μπλὲ ἀπόχρωσιν. Τοῦτο καὶ μόνον ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τῆς πλαστότητος, διότι ἡ λέξις αὕτη οὐδέποτε ἐτυπώθη διὰ μπλὲ ἀποχρώσεως. Προσεπάθησα νὰ ἐξακριβώσω τὴν μέθοδον τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίει ὁ Σπεράτι εἰς συνομιλίαν τὴν ὁποίαν εἶχον μετ'αὐτοῦ, ἀλλ'ἀπέτυχον. Μοῦ ἐπέδειξε ἓν παχύτατον σημειωματάριον τοῦ ὁποίου τὸ κείμενον ἦτο διὰ γραφομηχανῆς γεγραμμένον, ἰσχυρίζετο δὲ ὅτι τοῦτο περιεῖχεν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰς χρησιμοποιηθείσας ὑπ'αὐτοῦ μεθόδους, ἀλλὰ ἠρνήθη νὰ μοῦ τὸ παραδώσῃ, οὐδὲ μὲ ἐπέτρεψε νὰ τὸ λάβω εἰς χεῖρας μου κἂν.

Εἰκάζω ὅτι ἐφωτογράφιζε πρῶτον τὸ γραμματόσημον τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἐκτυπώσῃ, μετέφερε τὴν φωτογραφίαν ἐπὶ ζελατίνης καὶ ἐξ αὐτῆς ἐτύπωνε τὰς παραστάσεις ἐπὶ παλαιοῦ χάρτου ἢ ἐπὶ τοῦ χάρτου τοῦ γνησίου γραμματοσήμου. Ὁ Σπεράτι ἠγόραζε μικρᾶς ἀξίας γραμματόσημα, τῶν ὁποίων ἀπήλειφε τὰς παραστάσεις διὰ λευκαντικῆς οὐσίας καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου αὐτῶν ἐτύπωνε μεγαλυτέρας ἀξίας γραμματόσημα. Οὐδὲν γνωρίζω περὶ τοῦ τρόπου τῆς συνθέσεως τῶν χρωμάτων κ.λ.π. Δὲν γνωρίζω ἂν ἔχῃ ἀληθείας ὁ ἰσχυρισμός του ὅτι ἐχρησιμοποίει ἀόρατόν τι σημεῖον πρὸς ἀναγνώρισιν αὐτῶν. Ὁ Σπεράτι μοῦ ἐδήλωσεν ὅτι εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὴν ἱκανότητά του καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ πλαστογραφήσῃ οἱονδήποτε γραμματόσημον. Τὴν ἐργασίαν δὲ αὐτὴν τὴν ἔκαμνε ἐπὶ 25ετίαν. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὁ Σπεράτι ἦτο καυχηματίας ὑπερβολικὰ καὶ ἡ μεγαλυτέρα του ἐπιτυχία τὴν ὁποίαν καὶ ἀναγνωρίζω εἶναι ἡ ἐκτύπωσις τοῦ Γαλλικοῦ γραμματοσήμου τοῦ ἑνὸς φράγκου. Ὁ Σπεράτι νομίζω δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ καλλίτερος καὶ ὁ ἱκανώτερος πλαστογράφος γραμματοσήμων τοῦ κόσμου καὶ δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὸν «Λούκας» τὸν μεγαλύτερον πλαστογράφον ὑπογραφῶν.

Ὁ κ. Δαρτεριὲ ἐμπειροτέχνης γραμματοσήμων, ὅστις καὶ εἰδικῶς ἐμελέτησε τὰς ἐκτυπώσεις τοῦ Σπεράτι μετ'ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

Ἡ πρώτη ἐπιτυχὴς ἀπομίμησις γραμματοσήμου τοῦ Σπεράτι ἔλαβε χώραν πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Σπεράτι ἐπειραματίζετο καὶ τὰ πειράματα διήρκεσαν ἐπὶ πολλὰ ἔτη χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἱκανοποιητικόν τι ἀποτέλεσμα, ἢ μᾶλλον χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἀποτέλεσμα ὅπερ θὰ τοῦ ἐξησφάλιζε τὴν μὴ ἄμεσον διαπίστωσιν τῆς πλαστότητος τῶν γραμματοσήμων.

Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Σπεράτι ἐμαθήτευσε λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἔλαβε πολυτίμους συμβουλάς, κατὰ τὴν παραμονήν του εἰς Παρισίους, ἀπὸ ἕναν συμπατριώτην του. Ἔκτοτε ἡ πρόοδος τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε ἦτο ὄντως καταπληκτική. Τὰ ἔργα του ἐκ πρώτης ὄψεως ἐθεωροῦντο γνήσια ἀπὸ τοὺς ἐμπειροτέχνας φιλοτελιστάς. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐσυνεχίσθη μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ συνάδελφος κ. Μίρο μὲ τὴν βοήθειαν ὅλων τῶν ἐμπόρων καὶ ἐμπειροτεχνῶν τῶν γραμματοσήμων ἐνήγαγεν τὸν Σπεράτι ἐνώπιον τῆς Γαλλικῆς Δικαιοσύνης, δηλαδὴ τὸ ἔτος 1945. Ὁ Σπεράτι διὰ νὰ ἀποσείσῃ τὴν κατηγορίαν τοῦ πλαστογράφου ἠγωνίσθη ὄντως ὑπεράνθρωπος καὶ προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸ δικαστήριον ὅτι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ εἷς ταπεινὸς

Ρουμανικὸν γραμματόσημον ἐκδόσεως 1868—1870. Ἀριστερὰ ἔργον τῶν χειρῶν τοῦ Σπεράτι. Δεξιὰ γνήσιον.

ἐργάτης «καλλιτέχνης φιλοτελιστής». Ἀλλ' αἱ προσπάθειαί του ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ. Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς μακροχρονίου παρανόμου δράσεώς του, διὸ καὶ ἐκηρύχθη ἔνοχος καὶ κατεδικάσθη.

Ὁ Σπεράτι κάποτε προέτεινε—ὑπὸ τύπον ἀστειότητος καὶ σοβαροῦ— εἰς τὸν Θεόδωρ. Τσάμπιον νὰ συνεργασθοῦν. Τὸ ἀποτέλεσμα βεβαίως ἦτο νὰ τὸν ἐκδιώξῃ κακὴν κακῶς ἐκ τοῦ γραφείου του ὁ κ. Τσάμπιον. Ἀποτέλεσμα τῆς προσβολῆς ἦν ὑπέστη ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Τσάμπιον ἦτο ἡ ἀπόφασις τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου εἰς ὃ (κατὰ τὸν Σπεράτι) ἀπεδείκνυε ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀπομιμηθῇ οἱονδήποτε γραμματόσημον καὶ ἡ ἀπομίμησις νὰ μὴν διαπιστωθῇ καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον ἱκανωτέρους ἐμπειροτεχνίτας. Πρὸ 10 ἐτῶν ἔγραψα ἐν ἄρθρον εἰς τὴν «ἐφημερίδα τῶν φιλοτελιστῶν», δι' οὗ ἐφιστοῦσα τὴν προσοχὴν αὐτῶν καὶ ὑπεστήριζον ὅτι ὁ Σπεράτι τὴν συγγραφὴν τοῦ περιβοήτου αὐτοῦ βιβλίου, τὴν χρησιμοποιεῖ ὡς ἀπειλὴν κατ' αὐτῶν καὶ ἀποβλέπει μόνον εἰς συλλογὴν χρημάτων.

Αἱ ἀπομιμήσεις τῶν γραμματοσήμων τοῦ Σπεράτι ἦσαν ἐπικίνδυνοι ὅτε ἐνεφανίζοντο εἰς τὸ ἐμπόριον. Μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν τόσον ἐπιτυχῆ, ὥστε ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως ἠδύναντο νὰ θεωρηθοῦν ὡς γνήσια. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἐφαίνοντο ἀ-

πλῶς γνήσια, διότι ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις ἀπεκάλυπτε τὰ κοινὰ σφάλματα τῶν πλαστογράφων. Εἰδικώτερον αἱ ἀποχρώσεις αὐτῶν ἦσαν ὑπερβολικὰ φωτειναὶ καὶ πολὺ πυκνὴ ἡ σύνθεσις τῶν χρωμάτων αὐτῶν καὶ τούτου ἕνεκεν ἐγένοντο εὐκόλως ἀντιληπτά. Οὐδὲν γνωρίζω περὶ τῶν μεθόδων καὶ περὶ τῶν μέσων ἅτινα ἐχρησιμοποίει ὁ Σπεράτι διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν γραμματοσήμων του. Ὑποθέτω ὅτι ἐχρησιμοποίει φωτο-χαλκογραφικὰς μεθόδους. Οὐδὲν δύναμαι νὰ εἴπω περὶ τοῦ τρόπου δι'οὗ ἐπετύγχανε τὸν συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων. Ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερον δι'ἐμὲ πρόβλημα μὲ τὸ ὁποῖον μὲ ἀπησχόλησεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀποκαλοῦν (κακῶς κατὰ τὴν γνώμην μου) «Μάγον» καὶ «Μεγαλοφυΐαν» εἶναι ὁ συνδυασμὸς τοῦ χάρτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκαμνε τὰς ἐκτυπώσεις τῶν ἔργων του. Παλαιότερον ὁ χάρτης κατεσκευάζετο ἐκ ρακῶν καὶ ἐπομένως δὲν εἶχεν τὴν αὐτὴν ποιοτικὴν σύστασιν, οὐδὲ πόρους, ὡς ὁ κατασκευαζόμενος σήμερον ἐκ χόρτου, ξύλου κ.λ.π. Αὕτη εἶναι μία ἀπὸ τὰς κυρίας αἰτίας δι'ὧν πολλάκις μᾶς ἐξηπάτησε ὁ Σπεράτι, δηλαδὴ ὁσάκις ἡ ἐξέτασις τῶν γραμματοσήμων ἐστηρίζετο εἰς τὴν διὰ τῆς ἀφῆς ἐξέτασιν τοῦ χάρτου μεταξὺ ἀναμφισβητήτως γνησίου γραμματοσήμου καὶ παραγωγῆς Σπεράτι. Οὐχ ἧττον ὅμως παρ' ὅλας τὰς ἀνακοινωθείσας ἐπιφυλάξεις πιστεύω ὅτι τὰ ἔργα τοῦ Σπεράτι συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν καλλιτέρων πλαστογραφηθέντων μέχρι σήμερον.

Ὁ κ. Γκάντον, σχεδιαστὴς καὶ χαράκτης γραμματοσήμων ἐκ τῶν διασημοτέρων τῆς σήμερον, εἶπεν τὰ ἑξῆς: Δὲν γνωρίζω τίποτε τὸ θετικὸν περὶ τῆς μεθόδου καὶ τῶν μέσων ὧν ἐποιεῖτο χρῆσιν ὁ Σπεράτι διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν γραμματοσήμων. Ὑποθέτω ὅτι πρῶτον ἐλάμβανε φωτογραφίαν τοῦ γνησίου γραμματοσήμου, ἐμεγένθυνε κατόπιν τὴν φωτογραφίαν αὐτοῦ, ἐνήργει τὴν ἀπαραίτητον ἐπιδιόρθωσιν—ρετοὺς—ἐπὶ τῆς μεγεθύνσεως καὶ ἐσμίκρυνε κατόπιν τὸ μέγεθος μέχρι τοῦ φυσικοῦ. Μετὰ ταῦτα ἡ ἐκτύπωσις δέον νὰ ἐνεργεῖ.ο διὰ φωτο-χαλκογραφικῆς μεθόδου. Ἀλλὰ πόθεν ἐπρομηθεύετο τὸν κατάλληλον χάρτην, τὴν μελάνην—χρώματα—δὲν δύναμαι νὰ εἴπω τι.

Βεβαίως δι'ἓν ἄτομον, τὸ ὁποῖον γνωρίζει τὰς τεχνικὰς μεθόδους τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν εἰς τὰ ἁρμόδια ἐργαστήρια διὰ τὰς ἐκτυπώσεις τῶν γραμματοσήμων καὶ διαθέτει τὰ κατάλληλα ὄργανα, ἡ ἐργασία αὕτη δὲν εἶναι καὶ ὑπερβολικὰ δύσκολος, καὶ ἐπομένως δύναται νὰ εἶναι καὶ ἐπιτυχὴς ἐκτὸς τῶν γραμματοσήμων ἐκείνων ἅτινα ἔχουν ἐκτυπωθῆ διὰ τῆς μεθόδου τῆς χαλκογραφίας. Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι ἀμίμητος. Ὁ Σπεράτι μίαν ἡμέραν μὲ ἐπεσκέφθη εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ μοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ γράψω τὸν... «πρόλογον» τοῦ βιβλίου του «ἡ τεχνικὴ τῆς ἐκτυπώσεως γραμματοσήμων». Ἄνθρωπον μὲ τόσον μεγάλον κυνισμὸν δὲν εἶχον γνωρίσει. (Ὁ κ. Γκάντον εἶναι ὁ κρατικὸς σχεδιαστὴς καὶ χαράκτης τῶν γραμματοσήμων τῆς Γαλλίας). Χαράκτης φίλος μου ὅστις ἐκτυπώνει Γαλλικὰ γραμματόσημα μοῦ εἶπεν ὅτι ἐξήτασε ἓν ἀπὸ τὰ ἔχοντα τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν ἔργα τοῦ Σπεράτι καὶ ἐσχημάτισε τὴν γνώμην ὅτι προφανῶς ὁ Σπεράτι ἐχρησιμοποίει φωτο-χαρακτικὰς μεθόδους καὶ τὴν ἐπιδιόρθωσιν—ρετοὺς—τὴν ἐνήργει ἐπὶ τοῦ κλισὲ διὰ χαρακτικοῦ τινὸς λεπτοῦ ἐργαλείου. Τὸ γραμματόσημον τὸ ὁποῖον ἐξήτασε ὁ φίλος μου ἦτο ὄντως ἓν ἐξαιρετικὸν ἀντίτυπον ἀπὸ πάσης ἐπόψεως ἐξεταζόμενον. Μοῦ ἐδήλωσεν δὲ ὅτι ἀμφιβάλλει ἂν θὰ ἠδύνατο, καταβάλλων τὴν μεγαλυτέραν δυνατὴν προσπάθειαν, νὰ τὸ ἐκτυπώσῃ καλλίτερον. Ἡ δυσκολία βεβαίως μιᾶς ἐκτυπώσεως κατ' «ἀπομίμησιν» δὲν ἔγκειται τόσον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «ὁμοιότητος» μεταξὺ «γνησίου καὶ ἀπομιμηθέντος», ἀλλὰ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «ταυτότητος». Ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι συλλέκται καὶ ἔμποροι γραμματοσήμων εἰς τοὺς ὁποίους ὁ κ. Ἴσναρτ ἔδωσε, χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἢ νὰ τοὺς δηλώσῃ ὅτι πρόκειται περὶ γραμματοσήμων κατεσχεθέντων μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ Σπεράτι, τὰ ἐδέχθησαν ἀνεπιφυλάκτως ὡς γνήσια. Ὁ κ. Ἴσναρτ ἐξήτασεν ἐπίσης μὴ τυχὸν ὁ Σπεράτι ἐγκατέλειψε διαθήκην εἰς τὴν ὁποίαν δυνατὸν νὰ περιέγραφε τὴν χρησιμοποιηθεῖσαν μέθοδον ἢ χειρόγραφον ἢ βιβλίον τὸ ὁποῖον, κατὰ τοὺς

ἰσχυρισμούς του, ἐπεθύμει νὰ ἐκτυπώσῃ διὰ νὰ πλήξῃ τοὺς ἀσπόνδους ἐχθρούς του, τοὺς «ἐμπειροτέχνας» καὶ «τεχνοκρίτας». Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ κ. Ἴσναρτ ἐπεσκέφθη τὴν θυγατέρα τοῦ Σπεράτι κ. Ρόκαρδη ἥτις εἶπεν τὰ ἑξῆς: «Ὁ πατήρ μου νομίζω ὅτι ἤρχισε νὰ ἐκτυπώνῃ γραμματόσημα ἀπὸ ἡλικίας 20-22 ἐτῶν. Ἐδείκνυε μεγάλον ἐνδιαφέρον διὰ τὰ γραμματόσημα ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Ὁ ἀνάδοχός του «Πρίγκηψ Κολόννας» τοῦ εἶχεν ἀφίσει μίαν ὡραιοτάτην συλλογὴν «γνησίων» γραμματοσήμων, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ μου ἐχρησιμοποίει ὡς πρότυπον. Ὁ πατήρ μου ἐσπούδασε χημείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Γερμανίαν καὶ ἠρέσκετο νὰ πειραματίζεται. Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων ἄτινα ἐγκατέλειψε εὑρίσκονται ἄφθονοι μελέται καὶ ὁδηγίαι χημικῶν μεθόδων, αἵτινες δύνανται λίαν τελεσφόρως νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς τὴν βιομηχανίαν λ.χ. παραγωγὴν Ἰατρικῶν φαρμάκων. Εὑρίσκετο δὲ εἰς διαπραγματεύσεις μὲ διαφόρους οἴκους τῆς Ἑλβετίας διὰ τὴν πώλησιν τῶν ἐφευρέσεων αὐτῶν.

Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ὁ πατήρ μου ἐτύπωνε γραμματόσημα. Αὐτὸ εἶναι ἀληθές. Ὁ πατὴρ τοῦ πατρός μου ἦτο Ἀξ/κὸς τοῦ Ἰταλικοῦ Στρατοῦ καὶ ὁ πατὴρ τῆς μητρός μου Δικηγόρος. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός μου ἦτο ἔμπορος γραμμκτοσήμων εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ σπανίως συνηντῶντο. Ἐπίσης σᾶς δηλῶ ὅτι ὁ πατήρ μου οὐδέποτε κατεδικάσθη εἰς Ἰταλίαν καὶ ὅλα τὰ γραμματόσημα τὰ εἶχε μόνος του σχεδιάσει καὶ κατασκευάσει, ἂν καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀμφισβητεῖται παρά τινων. Ὁ πατήρ μου οὐδὲν ἀναφέρει εἰς τὴν διαθήκην του περὶ τῆς μεθόδου καὶ τῶν ὀργάνων ἅτινα ἐχρησιμοποίει διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ ἐκτύπωσιν τῶν γραμματοσήμων, τὸν ἤκουα δὲ νὰ λέγῃ ὅτι οὐδέναν θεωρεῖ..... ἱκανὸν νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς μεθόδους του. Ἐπίσης ἐφοβεῖτο μὴ τυχὸν τὰς μεθόδους αὐτὰς τὰ ὑποκλέψουν καὶ τὰς θέσουν εἰς ἐφαρμογὴν οἱ «παραχαράκται»!!! Οὐδέποτε εἶδον τὸν πατέρα μου κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας του. Εἰργάζετο πάντοτε μόνος. Πάντοτε ἠσχολεῖτο μεθοδικῶς καὶ μὲ εἰδικὰς ἐρεύνας καὶ διὰ τῆς λεπτῆς καὶ μεγάλης πνευματικῆς του ἱκανότητος, τῆς καρτερίας ἥτις τὸν διέκρινε, τῶν χημικῶν καὶ τεχνικῶν γνώσεων τὰς ὁποίας κατεῖχεν, κατεσκεύαζε τὰ σχέδια καὶ διὰ τῶν ἰδικῶν του μεθόδων ἐξετύπωνε τὰς γνωστὰς περιφήμους ἀναπαραγωγάς του. Μετεχειρίζετο τὸν χάρτην κατὰ ποικίλους τρόπους χάρις εἰς τὰς χημικάς του γνώσεις. Ἐχρησιμοποίει ὑπεριῶδες φῶς, ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ τεχνικῶς ἀκάθαρτον ἓν γραμματόσημον καὶ νὰ τὸ ἐκκαθαρίσῃ διὰ τοῦ γνωστοῦ μηχανήματος ἀποξηράνσεως τῆς κόμης τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ἀρκετὰ περὶ τῆς μεθόδου αὐτῆς διὰ νὰ σᾶς τὴν περιγράψω. Νομίζω ὅτι ἐχρησιμοποίει δύο φωτογραφίας δι' ἕκαστον γραμματόσημον χωριστὰ καὶ μετέφερε αὐτὰς ἐπὶ εὐαισθήτων ὑαλίνων πλακῶν ἢ ἐπὶ κάτ-φιλμς. Οὐδέποτε τὸν εἶδον νὰ χαράσῃ ἢ νὰ σχεδιάζῃ γραμματόσημον. Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του ὑπῆρχον ἀρκεταὶ μεγάλαι φιάλαι μὲ διαφόρους χημικὰς οὐσίας καὶ διάφορα κυτία. Ἐπίσης κατεῖχεν καὶ ἓν μικρὸν χειροκίνητον πιεστήριον τὸ

Ὁ Σπεράτι ἐνώπιον τῆς Γαλλικῆς Δικαιοσύνης.

ὁποῖον ἀπέστειλε εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅταν ἀπέστειλε καὶ τὴν ὅλην του συλλογήν. Ἀνεῦρον ἕναν ὡρισμένον ἀριθμὸν ἀρνητικῶν καὶ θετικῶν πλακῶν, φωτογραφικὰς μηχανάς, ἀλλὰ γενικῶς τὰ ὄργανα τὰ ὁποῖα εὑρέθησαν εἰς τὴν κατοχήν του δὲν ἦσαν πολλά. Ἐπίσης μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνεῦρον ἕναν ὡρισμένον ἀριθμὸν πλαστῶν γραμματοσήμων ἐπὶ ἐπιστολῶν. Εἶχεν μεγάλην ἱκανότητα ὁ πατήρ μου εἰς τὴν ἀπομίμησιν παλαιοῦ τύπου χάρτου, γραμματοσήμων, τῶν συμβόλων τῶν διαφόρων ταχυδρομικῶν ὑπηρεσιῶν, τοῦ παλαιοῦ τύπου τὴν γραφὴν κ.λ.π. Ἐπίσης εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὸ παρὰ τῶν φιλοτελιστῶν διαδιδόμενον ὅτι ὁ πατήρ μου ἐπώλησε εἰς ὑψηλὸν πρόσωπον τῆς Σουηδίας τὸ ἓν γραμματόσημον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκτυπωθῆ λανθασμένως τὸ 1885 εἶναι ἀναληθές. Ὁ πατήρ μου δὲν ἐτύπωσε τὸ ἐν λόγῳ γραμματόσημον κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ ἑπομένως δὲν τὸ ἐπώλησε καὶ εἰς τὸν ὑψηλὸν ξένον. Μόνον πολὺ βραδύτερον ὁ πατήρ μου κατεσκεύασε ἓν τοιοῦτον γραμματόσημον πρὸς «ἀνάμνησιν» διότι δὲν εἶχε τοιοῦτον γραμματόσημον εἰς τὴν συλλογήν του. Τοῦτο ἄλλωστε διεψεύσθη καὶ ἐκ μέρους τῶν Σουηδῶν Ἐπισήμων, οἵτινες ἐδήλωσαν ὅτι τὸ ἐν λόγῳ γραμματόσημον δὲν ἠγοράσθη ἐκ τοῦ πατρός μου. Μέχρι σήμερον ἔχω λάβει ἕναν τεράστιον ἀριθμὸν προτάσεων ἐκ διαφόρων οἴκων ἢ μεμονωμένων προσώπων οἵτινες, ἄλλοι μὲν προτείνουν νὰ ἱδρύσωμε μίαν Ἑταιρείαν ἢ νὰ πωλήσω ἢ νὰ ἐκθέσω τὰ γραμματόσημα τοῦ πατρός μου, ἄλλοι δὲ νὰ ἱδρύσω ἓν μουσεῖον. Μεταξὺ τῶν ἀπιθάνων καὶ ἀστείων αὐτῶν προσφορῶν ὑπάρχουν καὶ προσφοραὶ ἀγορᾶς τῶν περιφήμων «μεγεθυντικῶν διοπτρῶν» τοῦ πατρός μου».

4. Ἐργαστηριακὴ ἐξέτασις.

Ὁ κ. Ἴσναρτ ἀπέστειλε εἰς τὸ ἀστυνομικὸν ἐργαστήριον τῆς Γαλλίας ἓν γνήσιον γραμματόσημον τοῦ Ναπολέοντος, ἐκδόσεως 1852, ἵνα συγκριθῆ μετὰ τοῦ ὁμοίας ἐκδόσεως τοῦ Σπεράτι. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐξέτασις ὑπὸ τὸ ὑπεριῶδες φῶς: Ὁ χρωματισμὸς τοῦ γνησίου γραμματοσήμου παραμένει ὁ αὐτός, ἐνῷ τοῦ ὑπὸ τοῦ Σπεράτι ἐκτυπωθέντος μεταβάλλεται εἰς μέλανα. Ἐξέτασις ὑπὸ τὸ ὑπέρυθρον φῶς: Ἀμφότερα τὰ γραμματόσημα ἐνεφανίσθησαν μὲ τὴν αὐτὴν ἀπόχρωσιν. Ἐξέτασις δι'ἀκτίνων Χ: Διαφορὰ ἀποχρώσεως παρετηρήθη εἰς τὰς σκιάς. Τὸ γνήσιον ἦτο πλέον σκοῦρον καὶ ὡρισμέναι ἴνες ἦσαν κεναὶ καὶ ξηραί, ἐνῷ τοῦ πλαστοῦ ἦσαν πλήρεις καὶ ὑγραί. Ὁ χάρτης δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς πυκνότητος. Ἀλλ ἡ ἐξέτασις αὕτη τῶν γραμματοσήμων ἐγένετο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σπεράτι κσὶ περιωρίσθη μόνον ἐπὶ τριῶν τεμαχίων. Εἰς ποῖον συμπέρασμα δύναταί τις νὰ καταλήξῃ μελετῶν, τοὺς ἄθλους τοῦ περιβοήτου πλέον καταστάντος Σπεράτι, τὴν ζωήν του, τὸν θάνατόν του καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γνώμης τὴν ὁποίαν ἐξέφρασαν ὅσοι ἐκ τῶν εἰδικῶν ἠσχολήθησαν καὶ ἐμελέτησαν τὰ ἔργα του; Οὐδεὶς δύναται ν'ἀμφισβητήσῃ ὅτι ὁ Σπεράτι ἠδυνήθη νὰ ἐξαπατήσῃ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἕναν μεγάλον ἀριθμὸν ἀτόμων μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται ἐμπειροτέχναι, τεχνοκρίται καὶ συλλέκται γραμματοσήμων. Ἐξ ἄλλου δὲν ὑπάρχει νομίζομεν ἀντίρρησις ὅτι ἐν τῇ πράξει οἱ «πλαστογράφοι» κατ'ἀρχὴν ἐνεργοῦν τὴν πλαστογραφίαν χάριν «διασκεδάσεως» καὶ «τέρψεως» τοῦ ἰδίου των ἑαυτοῦ. Ἂν καὶ ὁ Σπεράτι δὲν ἠρνήθη ὅτι τὰς ἀπομιμήσεις τὰς ἔκαμνε πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων, ὁσάκις βεβαίως ἡ περίπτωσις παρουσιάζετο πρόσφορος καὶ κατάλληλος ἡ εὐκαιρία. Οὐχ ἧττον ὅμως τὸ πλέον περίεργον πρᾶγμα εἶναι ὁ κυνισμὸς καὶ ὁ ναρκισσισμὸς ὅστις τὸν διέκρινε καὶ ἡ δημοσιότης τὴν ὁποίαν ἔδιδε ὡς πρὸς τὰς ἱκανότητάς του νὰ δημιουργήσῃ–ἀναπαραγάγῃ–οἱονδήποτε τύπον γραμματοσήμου.

Δυστυχῶς πολλάκις ἀπέδειξε καὶ ἐν τῇ πράξει τὰς ἱκανότητάς του αὐτὰς ὁ Σπεράτι. Ἰδιαιτέραν ἡδονὴν ᾐσθάνετο ὁ Σπεράτι ὁσάκις ἐξηπάτα τοὺς ἐμπειροτέχνας καὶ τεχνοκρίτας, ἐπεδίωκε δὲ πάντοτε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζῃ μὴ φειδόμενος κόπου, καὶ οὐδεμιᾶς δαπάνης. Ὁ Σπεράτι ἔδρα μεταξὺ τῶν συνόρων τῆς νομιμότητος

καὶ τῆς παρανομίας, ἀλλὰ καὶ ὁσάκις ἐξήρχετο τῶν ὁρίων τῆς νομιμότητος, οὐδέποτε ἔπαυε νὰ διαλαλῇ ὅτι εἶναι «καλλιτέχνης» καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐξ ἄλλου πολὺν θόρυβον ἐδημιούργησε περὶ τοῦ «μυστικοῦ» (ἂν ὑπῆρξε μυστικὸν) τῶν μεθόδων τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποίει διὰ τὰς ἐκτυπώσεις του, ἀλλὰ τὸ μυστικὸν τὸ ἐνεθυμήθη ὅτε ἤγγικεν ὁ θάνατος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ περίφημον μυστικὸν δὲν ἀνεκοινώθη διότι οὐδέναν θεωρεῖ ἄξιον νὰ τὸν διαδεχθῇ, κατὰ τὴν θυγατέραν του.

Εἰς ὡρισμένους ἐμπειροτέχνας ὁ Σπεράτι ἀφῆκεν ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὰ ὄργανα καὶ τὰς μεθόδους τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποίει.

Εἰς ἄλλους ἐγκατέλειψε θλιβερὰς ἀναμνήσεις, λόγῳ τῶν λοιδωριῶν τὰς ὁποίας ἐχρησιμοποίησεν ἐναντίον των διὰ τὰ λάθη τὰ ὁποῖα ἔκαμον κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἔργων του.

Ὁ Σπεράτι ἀπολογούμενος.

Ἀλλ'οἱ ἀσκοῦντες τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπειροτέχνου κ.λ.π. δέον εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐργάζωνται μὲ μεγαλυτέραν σύνεσιν, περίσκεψιν καὶ προσοχήν, ἔχοντες πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ σκληρὸ μάθημα τὸ ὁποῖον ἔλαβον οἱ ἴδιοι ἢ οἱ συνάδελφοί των ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Σπεράτι. Δέον ἐπίσης νὰ μὴν λησμονοῦν ὅτι ἔχουν καὶ ὑποχρεώσεις, δηλαδὴ ὅτι πρέπει νὰ παρακολουθοῦν ἀγρύπνως τοὺς κατευθύνοντας τὰς φυσικάς των ἱκανότητος ἢ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ τεχνικάς των γνώσεις ἐναντίον τῶν φιλησύχων καὶ τιμίως ἐργαζομένων πολιτῶν καὶ γενικῶς διὰ νὰ ζοῦν εἰς βάρος τῆς κοινωνίας. Οὐδεὶς ἀρνεῖται βεβαίως ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐμπειροτέχνου κ.λ.π. δὲν εἶναι εὔκολον, οὐδὲ ἁπλόν, ἀλλὰ ἡ τελεσφόρως ἄσκησις αὐτοῦ ἀπαιτεῖ πολλὰ προσόντα, κυρίως μεγίστην ἠθικὴν ἀντοχήν, γνώσεις ἐπιστημονικὰς καὶ τεχνικάς.

Σήμερον ὑπάρχουν καὶ ἐμπειροτέχναι καὶ τεχνοκρίται μεγάλης ἱκανότητος καὶ ἐπιστημονικῆς καταρτίσεως οἵτινες δύνανται ἀναντιλέκτως νὰ διαπιστώσουν καὶ τὰς πλέον τελειοτέρας παραποιήσεις, ἰδιαιτέρως δὲ διὰ τῆς ἐφαρμοκῆς τῶν χημικῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων.

Ἀλλὰ τί πρόκειται νὰ συμβῇ ἂν παρουσιασθῇ εἷς νέος «καλλιτέχνης» τύπου Σπεράτι, ὅστις χρησιμοποιῶν τὰς μεθόδους αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ παλαιᾶς κατασκευῆς χάρτην καὶ τὰς τελείας τῆς σήμερον μεθόδους ἀναπαραγωγῆς καὶ ἐκτυπώσεως καὶ ἐντεύνων καὶ κατευθύνων κυρίως τὰς προσπαθείας του πρὸς δύο ἀσθενῆ σημεῖα: Τὴν ἀπάλειψιν τῶν παραστάσεων τῶν γραμματοσήμων καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν χρωμάτων μελάνης;

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΠΡΟΛΗΨΕΩΣ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

●●

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Εἶναι διεθνὴς ἡ σταυροφορία γιὰ τὴν πρόληψι τῶν ἀτυχημάτων. Ὅλες οἱ σχετικὲς ὀργανώσεις τῶν Ἐθνικῶν Κρατῶν ἡνώθησαν καὶ ἐπρογραμμάτισαν μιὰ ἐκστρατεία ἡ ὁποία καλύπτει ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης δράσεως, ὅπου εἶναι δυνατὸ νὰ συμβῇ ἀτύχημα.

Ἐπὶ κεφαλῆς ἐτέθησαν σημαίνουσες προσωπικότητες. Στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη ἡ ἔναρξις τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ ἀτυχήματος ἔγινε ἀπὸ τὸν Πάππα Ἰωάννη καὶ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητον.

Ἡ βαθύτερη ἔννοια τῆς σταυροφορίας αὐτῆς τῶν ἰδιωτικῶν ὀργανώσεων κατὰ τοῦ ἀτυχήματος γενικῶς καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τοῦ τροχαίου ἀτυχήματος, τὸ ὁποῖο κατέχει τὴν πρώτη θέσι σ' ὅλες τὶς Χῶρες τῆς Οἰκουμένης, εἶναι ὅτι ἔγινε πλέον συνείδησις στὸ πολὺ κοινὸν ὅτι κάθε ἄνθρωπος, ὡς ἄτομο, καὶ ὅλοι μαζὶ ὡς σύνολον πρέπει νὰ ἐνισχύσουν τὸ Κράτος στὴν ἀγωνιώδη προσπάθειά του νὰ προστατεύσῃ τὴ ζωή.

Γιατί, ὄντως, ἀποτελεῖ θλιβερὴ διαπίστωσι ὅτι πλειστάκις ἡ μὴ τήρησις τῶν νόμων καὶ τῶν κανόνων, οἱ ὁποῖοι ρυθμίζουν καὶ καθορίζουν τὰ τῆς κινήσεως πεζῶν καὶ ὀχημάτων, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία νὰ βαφῇ ἡ ἄσφαλτος μὲ αἷμα ὄχι μόνον ἀθώων ἀλλὰ κατὰ πρῶτο λόγο ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀδιαφόρησαν πρὸς τὶς ὑποδείξεις τῆς Πολιτείας καὶ τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων της.

Τώρα αὐτοί, οἱ ἴδιοι οἱ πολῖτες, ἀφοῦ συνεκρότησαν ὀργανισμοὺς προλήψεως ἀτυχήματος σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀνέλαβαν τὴν ὑποχρέωσι νὰ συνεργασθοῦν στὸ μέλλον ἐνεργῶς καὶ στενὰ μὲ τὴν Πολιτεία γιὰ τὴν ἐξαφάνισι, ἐὰν εἶναι δυνατόν, τοῦ ἀτυχήματος.

Χαιρετίζουμε τὴν πρωτοβουλία αὐτή, γιατὶ πιστεύουμε ἀπόλυτα, ὅτι ἡ συνεργασία τῶν πολιτῶν μὲ τὰ ἁρμόδια ὄργανα τοῦ Κράτους, ἡ ἀμοιβαία κατανόησις, ἡ ἀλληλοβοήθεια καὶ ἡ πίστις ὅτι κάθε διάταξις ποὺ ρυθμίζει τὴν κυκλοφορία τῶν πεζῶν καὶ τῶν ὀχημάτων εἶναι ἀπαύγασμα μακρᾶς πείρας καὶ μελέτης, θὰ συντελέσῃ στὴν ἐλάττωσι καὶ τελικὰ στὴν ἐξαφάνισι τοῦ τροχαίου ἀτυχήματος.

Ἐπιμένουμε στὴν ἄποψίν μας αὐτή, γιατὶ πιστεύουμε ἀπόλυτα ὅτι ὁσαδήποτε ἔργα καὶ ἂν γίνουν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι, καὶ ὅπως ὁ καθένας ἀντιλαμβάνεται καὶ βλέπῃ ὑπάρχει ὀργασμὸς τεχνικῶν ἐργασιῶν στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, δὲν θὰ πετύχουμε νὰ ἐξαφανίσουμε τὸ τροχαῖο ἀτύχημα, ὅταν οἱ πολῖτες, εἴτε πεζοὶ εἶναι, εἴτε ὁδηγοί, δὲν θελήσουν νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς κανόνες τῆς κυκλοφορίας.

Ἂς συνεργασθοῦμε λοιπόν ὅλοι, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν ἀναστολὴ τῆς αἱματοχυσίας. Καὶ ἂς θεωρήσουμε τὴν καθιέρωσι ἑβδομαδιαίων διαφωτίσεων κατὰ τοῦ ἀτυχήματος, ὡς ἄριστον οἰωνὸν γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κοινοῦ σκοποῦ.

Ἀλλ' ἂς μὴ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ σταυροφορία κατὰ τοῦ ἀτυχήματος πρέπει νὰ εἶναι συνεχής, μελετημένη, ἐπίμονος καὶ πολιτισμένη, ἀπὸ ὅλους γενικῶς.

Οἱ δάσκαλοι στὸ Σχολεῖο, οἱ ἱερεῖς στὶς Ἐκκλησίες, οἱ γονεῖς στὸ σπίτι, οἱ ἐργοδότες στὶς ἐργασίες, οἱ ἐπαγγελματίες πάσης κατηγορίας, οἱ ἄνδρες τέλος τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἂς μὴ λησμονοῦν ὅτι ἔχουν ὑποχρέωσι ἐν ὀνόματι τῆς ζωῆς τῶν συνανθρώπων καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων νὰ γίνουν πιστοὶ θεράποντες ἑνὸς συνεχοῦς ἀγῶνος κατὰ τοῦ ἀτυχήματος. Ἂς εὐχηθοῦμε ὅπως, ὡς ἐπακόλουθον τοῦ ἀγῶνος κατὰ τοῦ ἀτυχήματος, εἶναι ἡ ἐλάττωσις καὶ τελικὰ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ αἵματος καὶ τῶν δακρύων καὶ ἡ ἐπικράτησις τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

Δημοσίευμα ἐφημερίδος
«Ἔθνος» τῆς 27-9-1959.

Ὁ ἀναγνώστης κ. Σταῦρος Α. Πουλουλίδης μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἀξιότιμε κ. Χαιρόπουλε,

Διάβασα πρὸ ἡμερῶν στὸ ἀγαπημένο «Ἔθνος» τὸ καθημερινό σας χρονογράφημα, μὲ τὸν τίτλο «Ἰαβερισμὸς» καὶ ὁμολογῶ δὲν τὸ χόρτασα μὲ μιὰ φορά! Τὸ ξαναδιάβασα 2, 3 φορὲς γιατὶ ἦταν ἀληθινὰ ἐμπνευσμένο. Ἔπρεπε τὸ κομματάκι αὐτὸ νὰ τυπωθῇ ἀπὸ τὸν σύλλογο τῶν «Φίλων τῆς Ἀστυνομίας» σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα καὶ νὰ μοιραστοῦν στὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα.

Διαβάζοντας, κ. Χαιρόπουλε, τὴν παράγραφό σας: «Ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ διαθέτῃ εὐρύτητα ἀντιλήψεως—καὶ πολλοὶ ἀνώτεροι ἰδίως, ἀπὸ τοὺς δικούς μας τὴν ἔχουν καὶ μὲ τὸ παραπάνω», θυμήθηκα τὴν παρακάτω περίπτωσι:

Ἕνα γειτονόπουλό μου, φτωχόπαιδο 17 χρόνων περίπου, ἔκλεψε κάτι ἠλεκτρικὰ καλώδια. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν βουτηγμένη στὴ δυστυχία. Ἡ ἀδελφή του, 20 χρονῶν κορίτσι, ἑτοιμαζόταν νὰ κάνῃ ἐγχείρησι στὴν καρδιά. Ἡ μάννα του, ἄρρωστη κι' αὐτή, ξημεροβραδυαζόταν πάνω στὶς σκάφες. Τὸ μικρὸ του ἀδελφάκι, 8 χρόνων, ἔμενε μακρυὰ σὲ Πρεβαντόριο. Ὁ νέος ἦταν φιλότιμος. Δούλευε σκληρὰ τὸ καλέμι τοῦ ἠλεκτρολόγου καὶ πολλὲς φορὲς εἶδε τὰ τρυφερά του χέρια νὰ ματώνωνται, παλεύοντας μὲ τὸ μπετόν.

Ὧρες - ὧρες τὸν παίρναν τὰ κλάματα καὶ καταριόταν τὴν τύχη του. Δούλευε —γιὰ νὰ μάθῃ τὴν τέχνη—σχεδὸν ἀπλήρωτα, 10 δρχ. τὴν ἡμέρα. Καὶ ὅταν ἔπεσε στὸ φτωχικό του ὁ κεραυνός, ὁ Κώστας—γιατὶ ἔτσι τὸν λέγανε—ξαφνιάστηκε, κόντεψε νὰ τρελλαθῇ. Τὴν λάτρευε τὴν ἀδελφή του, ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Σὲ ποιὸν νὰ πῇ τὴν πόνο του; Ἀπὸ ποιὸν νὰ ζητήσῃ βοήθεια;

Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ ἀφεντικοῦ του. Τοῦ ζήτησε 500 δρχ. δανεικὲς γιὰ τὴν ἐγχείρησι. «Τρελλάθηκες, ρὲ πιτσιρῖκο, ποῦ νὰ τὴν βρῶ αὐτὴν τὴν περιουσία; Βάλτε τίποτα ἀμανάτι. Προικιὰ δὲν ἔχει ἡ ἀδελφή σου; Ἀπὸ μένα, νὰ ἕνα πενηντάρικο, νὰ κάνῃς τή δουλειά σου...». Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησις. Ὁ Κώστας δὲν ἄπλωσε τὸ χέρι του. Κύτταξε μονάχα μὲ μῖσος τὸ ἀφεντικό του καὶ μὲ σβυσμένη φωνὴ εἶπε: «Κράτησε τὰ λεφτά σου. Ἐγὼ θὰ τὰ βρῶ μόνος μου».

Τώρα ὁ Κώστας, ὁ κλέφτης, στέκεται μπροστὰ στὸν Ἀστυνόμο καὶ ἱστορεῖ τὴ ζωή του. Τὰ εἶπε ὅλα. Δὲν ἔκρυψε τίποτα. «Ἔκλεψα, εἶπε μιὰ στιγμή, γιὰ νά σώσω τὴν ἀδελφή μου. Τί ἔπρεπε νὰ κάνω; Χτύπησα ὅλες τὶς πόρτες καὶ τὶς βρῆκα κλειστές. Δὲν εἶμαι κλέφτης. Γιὰ τὴν ἀδελφή μου...» κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἄθελα τὸ βλέμμα τοῦ Ἀστυνόμου ἔπεσε στὴ βιβλιοθήκη του, στὰ νομικά του βιβλία. Εἶχε μπροστά του ἕναν κλέφτη. Ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος. Ὁ Κώστας, ἀκίνητος στὴν ἴδια θέσι, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, περίμενε τὴν ἀπόφασι.

Ὁ Ἀστυνόμος ἤξερε καλὰ τὴν οἰκογενειακὴ τραγωδία του. Ὅλα ἦταν ἔτσι, ὅπως τὰ εἶπε, ἀληθινά. Γύρισε μιὰ στιγμὴ καὶ τὸν ξύτταξε: «Κώστα, σήκωσε τὸ κεφάλι σου ψηλά. Ἂν μοῦ δώσῃς τὸν λόγο σου ὅτι ποτὲ ξανὰ δὲν θὰ κλέψῃς, εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγῃς. Δὲν θέλω νὰ σὲ φέρουν πάλιν ἐδῶ ἔτσι ντροπιασμένο». Ὁ Κώστας κύτταξε τὸν Ἀστυνόμο θαρρετά, κατάματα καὶ μὲ ἀντρίκια φωνή, σχεδὸν φωναχτά, εἶπε: «Σᾶς τ' ὁρκίζομαι!».

Ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ἀστυνόμου γεμᾶτος χαρὰ καὶ μὲ τὸ μέτωπο ψηλὰ ξεκίνησε γιὰ τὸ φτωχόσπιτό του.

Σὲ λίγο μιὰ κοπέλλα μὲ πληγωμένη καρδιὰ—δὲν ἦταν πολὺς καιρὸς ποὺ ἔκανε τὴν ἐγχείρησι—χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Ἀστυνομίας:

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΠΑΛΙΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟΝ

— ΕΠΙΤΕΥΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΝΑΡΚΩΣΕΩΣ —

(Δημοσίευμα ἐφημερίδος α'Ἐλευθερία» τῆς 9-8-59)

Ὑπὸ κ. ΕΜΚΙΟ SERVADIO

Ἡ λέξις «ὑπνωτισμὸς» ὑποβάλλει, καὶ σήμερα ἀκόμη, σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, τὴν εἰκόνα ἑνὸς μυστηριώδους ἀνθρώπου, μὲ στεγνὸ πρόσωπο καὶ ὑποβλητικὸ βλέμμα πού, μόλις κυττάξῃ τὸ ὑποκείμενό του, τὸ μαγνητίζει καὶ τὸ κάνει νὰ ἐνεργῇ ὡσὰν αὐτόματο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς μυστικῆς δυνάμεως τοῦ ὑπνωτιστοῦ, περὶ ἑνὸς «ρευστοῦ», ποὺ πολὺ λίγοι ἄνθρωποι κατέχουν, ὅπως καὶ πολλοὶ λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι πού ἠμποροῦν νὰ ἀντισταθοῦν στὴν δύναμί του.

Ἡ πεποίθησις αὐτή, ποὺ σπεύδομε νὰ βεβαιώσωμε ὅτι εἶναι τελείως ἐσφαλμένη, χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν δέκατο ὄγδοο αἰῶνα, καὶ εἶχε ὡς κύριον ἐκπρόσωπό της τὸν Βιενέζο ἰατρὸ καὶ φιλόσοφο Φραγκῖσκο - Ἀντώνιο Μέσμερ, ποὺ ἔδρασε πρὸ πάντων στὸ Παρίσι, ὅπου ἔζησε κατὰ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος μέχρι τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ δεκάτου ὀγδόου.

Ὁ Μέσμερ, ποὺ ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ φιλάνθρωπος ἐξ ἰδιοσυγκρασίας, εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀποδεικνύῃ τὶς ἐπιδράσεις πού ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ στὸν ὀργανισμὸ ἕνα εἶδος σιδήρου, πού, κατὰ τὴν γνώμην του, περιεῖχε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀντικείμενο μεγάλες δόσεις ἑνὸς ὑποθετικοῦ «ρευστοῦ», ποὺ ἀναδύεται ἀπὸ ὅλα τὰ οὐράνια καὶ γήϊνα σώματα. Ἔπειτα, ἄλλαξε γνώμη, διότι ἐπείσθη ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ συμπυκνώσῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκροὴ τοῦ «μαγνητικοῦ ρευστοῦ» ἦταν ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων. Τότε ἄρχισε νὰ «μαγνητίζῃ» τοὺς ἀσθενεῖς του, περνῶντας ἐλαφρὰ τὰ χέρια του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σῶμα τους, ἢ φέρνοντάς τους σὲ ἐπαφὴ μὲ ἀντικείμενα ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχε ἐκτελέσει τὴν ἴδια κίνησι. Ἔτσι ἐγεννήθη ὁ «ζωϊκὸς μαγνητισμὸς», ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸν «ὀρυκτὸ μαγνητισμό». Τὰ γεγονότα ἐφαίνοντο νὰ τὸν δικαιώνουν· οἱ ἀσθενεῖς ἠσθάνοντο ὑπνηλίαν, ἐξέφραζαν τὰ πιὸ περίεργα αἰσθήματα, ἐπάθαιναν «κρίσεις» καὶ ἀρκετοὶ ἐθεραπεύοντο.

Ἐνῷ ὅμως οἱ μᾶζες τὸν ἐπευφημοῦσαν, οἱ ἀσθενεῖς του τὸν εὐλογοῦσαν καὶ ἡ φήμη του ἔφθανε ὡς τὰ ἀστέρια, οἱ Ἀκαδημίες τῶν Ἐπιστημῶν καὶ οἱ Ἰατρικὲς Ἀκαδημίες ἔπαιρναν θέσιν ἐναντίον του, τὸν ἐχαρακτήριζαν τρελλό, ἂν ὄχι καὶ τσαρλατᾶνο. Ματαίως οἱ πιὸ πιστοὶ ὀπαδοί του προσεπάθησαν νὰ κρατήσουν ὑψηλὰ τὴν σημαία τοῦ «ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ». Ὁ Μέσμερ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Γαλλικὸ ἔδαφος καὶ ἐπέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του τελείως λησμονημένος.

—Κύριε Ἀστυνόμε, τὸν ἀδελφό μου τὸν πιάσατε γιὰ κλοπή;

—Ὄχι. Ποιὸς τὸ εἶπε; Ὁ ἀδελφός σας εἶναι ἕνα τίμιο παλληκάρι. Τὸν κάλεσα νὰ τὸν γνωρίσω. Πηγαίνετε νὰ ἡσυχάσετε... Σᾶς περιμένει στὸ σπίτι...

Τὰ νομικὰ βιβλία τοῦ Ἀστυνόμου μεῖναν κλειστά. Ἀνοίχτηκε μονάχα διάπλατα ἡ καρδιά του, μπροστὰ στὸν ἀνθρώπινο πόνο...

Μὲ ἄπειρη ἐκτίμησι
Σταῦρος Α. Πουλουλίδης
Ὁδὸς Ἰσμήνης 17

Εἶναι τόσο ὄμορφα, τόσο συγκινητικά, τόσο βαθιὰ ἀνθρώπινα ὅσα γράφει ὁ καλὸς ἀναγνώστης, ποὺ δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ προσυπογράψω—ἐπικροτῶν καὶ συγχαίρων...

ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἂν, ὅμως, λησμονήθηκαν οἱ θεωρίες τοῦ Μέσμερ, τὰ φαινόμενα τοῦ «ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ» δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ σβήσουν ἐπειδὴ τὰ εἶχαν καταδικάσει οἱ Ἀκαδημίες καὶ οἱ Ἐπιστημονικὲς Ἑταιρεῖες. Ἕνας θαρραλέος Σκῶτος ἰατρός, ὁ Τζαίημς Ὀπραίντ, «ξανὰ ἀνακάλυψε», κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ΄αἰῶνος, αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φαινόμενα καὶ τὰ ἐξέθεσε. Προσέθεσε, μόνο, ὅτι τὸ «ρευστὸν» τοῦ Μέσμερ δὲν ἦταν παρὰ νευροψυχικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ προκαλοῦνται ἢ ἀπὸ φυσικὰ μέσα (ὡς ὀπτικοὶ ἢ ἀκουστικοὶ μονότονοι ἐρεθισμοί), εἴτε διὰ τῆς πειθοῦς τοῦ λόγου. Ἐπίσης, ἐπρότεινε τὸν ὅρον «ὑπνωτισμός», λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ ἀσθενεῖς περιέπιπταν εἰς μίαν κατάστασιν ἀνάλογη μὲ τὸν ὕπνο, παρ' ὅλον ὅτι εὑρίσκοντο εἰς συνεχῆ καὶ ἀποκλειστικὴ «σχέσι» μὲ τὸν ὑπνωτιστή. Ἔτσι, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «ὑπνωτισμοῦ», ποὺ γρήγορα ἐπεκράτησε, τὰ φαινόμενα ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Μέσμερ ἐπανῆλθαν στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀπησχόλησαν πολὺ τὴν κοινὴν γνώμην τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Ποῖα ἦσαν αὐτὰ τὰ φαινόμενα; Ἡ ὕπνωσις, ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι γενικῶς πιστεύεται, δὲν ἔχει καθ' ἑαυτὴν τίποτε τὸ μαγικὸ ἢ τὸ ὑπερφυσικό. Βασίζεται σὲ μίαν σχετικῶς ἁπλῆν τεχνικὴ ποὺ προκαλεῖ, σὲ ὡρισμένα ἄτομα, μιὰ προσωρινὴ καὶ μερικὴ μεταβολὴ τῆς προσωπικότητός των. Τὸ ὑποκείμενο ξαναγίνεται, κατὰ κάποιον τρόπο, παιδί. Ἀποσπᾶται τελείως ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καὶ προσκολλᾶται τελείως στὸν ὑπνωτιστή του, σὲ κατάστασι πλήρους ἐγκαταλείψεως καὶ ψυχικῆς ἐξαρτήσεως. Ἡ κατάστασις αὐτὴ τοῦ προκαλεῖ, πολλὲς φορές, προσωρινὲς μεταβολὲς στὰ αἰσθήματα, στὶς ἰδέες ἢ στὴν συμπεριφορά του. Σὲ ὡρισμένα ἄτομα ἐπιτυγχάνονται σκληρύνσεις τῶν μυώνων καὶ πλήρης ἀναισθησία ἢ ἀναλγησία. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ παρουσιάζει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν χειρουργική, τὴν ὀρθοπεδικὴ ἢ τὴν ὀδοντιατρική, ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πραγματικῶς ἐντυπωσιακὰ ἀποτελέσματα, εἶναι πρὸ πάντων ἡ ψυχιατρικὴ καὶ ἡ ψυχολογία. Πράγματι, μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθοῦν ὡρισμένες διαταραχὲς ψυχολογικῆς φύσεως, νὰ ἀλλάξουν ὡρισμένες συνήθειες τοῦ ἀσθενοῦς κ.ο.κ.

Ὅσοι ἐκπλήσσονται σήμερα γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὑπνωτισμοῦ—ποὺ διανύει μία νέα περίοδο δόξης ὕστερα ἀπὸ πολλὲς δεκαετίες ἀφανείας—δὲν γνωρίζουν ἢ ἔχουν λησμονήσει τὸ τί συνέβαινε πρὶν ἀπὸ ὀγδόντα ἢ ἑκατὸ χρόνια. Ἡ ὕπνωσις, π.χ., σὲ ὡρισμένες χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, ποὺ παρουσιάζεται σήμερα σὰν κάτι τὸ νέο καὶ τὸ ἐντυπωσιακό, ἐφηρμόζετο καὶ πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν. Τὸ 1829, ὁ Γάλλος ἰατρὸς Κλοκὲ ἀνέφερε στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία ὡρισμένες ἐγχειρήσεις, ποὺ εἶχε ἐκτελέσει σὲ ἀσθενεῖς ποὺ εἶχε «μαγνητίσει». Καὶ τὸ 1842, ὁ Ἄγγλος ἰατρὸς Οὐάρντ παρουσίασε στὴν Βασιλικὴ Ἰατροχειρουργικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λονδίνου μίαν ἔκθεσιν ἐπὶ ἀνωδύνων ἐγχειρήσεων ποὺ εἶχε ἐκτελέσει ὁ ἴδιος σὲ ὑπνωτισμένα ἄτομα. Ἀλλὰ τὴν μεγαλύτερη φήμη ἀπέκτησε ἕνας ἄλλος Ἄγγλος ἰατρός, ὁ δόκτωρ Ἐσντάϊλ πού, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνος, ἐξετέλεσε ἑκατὸ ἐπεμβάσεις ὀρθοπεδικῆς φύσεως μὲ ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα. Θὰ πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἐμπρὸς σὲ παρόμοιας τόλμης ἐπεμβάσεις ὠχριοῦν οἱ σημερινὲς ὀδοντοεκτομὲς ἐπὶ ὑπνωτισμένων ἀσθενῶν!

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σήμερα παρατηρεῖται ἕνα νέο «κῦμα» ἐνδιαφέροντος γιὰ τὸν ὑπνωτισμό. Οἱ πραγματεῖες ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλαπλασιάζονται ἐνῷ τὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ ἀσχολοῦνται μὲ ὁλοένα αὐξανόμενο ἐνδιαφέρον. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἡ Ἀμερικανικὴ Ἰατρικὴ Ἑταιρεία καθὼς καὶ ἡ Βρεταννικὴ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία ἐπῆραν τελείως ἀντίθετη θέσιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶχαν λάβει οἱ Ἀκαδημίες ποὺ κατεδίκασαν τὸν Μέσμερ. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἐξέχοντα ἱδρύματα ἀνεγνώρισαν τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ ὑπνωτισμοῦ σὲ ὡρισμένους τομεῖς τῆς θεραπευτικῆς, εἴτε ὡς ἀναισθητικόν, ἢ ὡς κυρίως θεραπευτικὸν μέσον.

Οἱ λαϊκὲς προλήψεις ποὺ κυκλοφοροῦν ἐπὶ τοῦ ὑπνωτισμοῦ ὀφείλονται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, στὶς θεαματικὲς παραστάσεις τῶν ὑπνωτιστῶν ποὺ δὲν εἶναι, βεβαίως, τῆς μόδας πιά, ἀλλὰ ποὺ ἐγνώρισαν ἡμέρες δόξης μέχρι τοῦ 1930, ὁπότε εἶχαν ἀρ-

χίσει νὰ γίνωνται οἱ πρῶτες μελέτες ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἀπὸ μέρους σοβαρῶν ἐπιστημόνων. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη παρουσιάζοντο στὶς σκηνὲς τῶν θεάτρων οἱ «ὑπνωτισταὶ» μὲ φράκο καὶ πλῆθος κοσμημάτων καὶ ἐκτελοῦσαν πειράματα ὑπνωτιστικῆς ὑποβολῆς καὶ «μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως».

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πιστεύεται ἀκόμα, εἶναι ὅτι ὁ ὑπνωτιστὴς εἶναι ἕνα ἄτομο προικισμένο μὲ ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες, μὲ εἰδικὲς ὑπερφυσικὲς «δυνάμεις» καὶ πὼς τὸ ὑπνωτισμένο ἀπὸ αὐτὸν ὑποκείμενο δὲν ἠμπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀντισταθῇ στὶς ἐπιθυμίες του καὶ γίνεται τυφλὸ ὄργανό του. Ἀλλὰ ἡ πραγματικότης εἶναι τελείως διαφορετική. Ἀπὸ τὸν ὑπνωτιστὴ δὲν «ἀναδύεται» ἀπολύτως τίποτε, τὸ πᾶν δὲ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εὐεπηρέαστο τοῦ ὑποκειμένου, ἀπὸ τὴν διάθεσί του νὰ ὑπνωτισθῇ. Ὁ ὑπνωτιστής, βεβαίως, πρέπει νὰ εἶναι ἄτομο ποὺ νὰ ἀσκῇ κάποια γοητεία καὶ κάποιο κῦρος στὸ ὑποκείμενο. Πρὸ πάντων, ὅμως, πρέπει νὰ ἔχῃ γνῶσιν τῆς τεχνικῆς τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ νὰ τὴν ἐφαρμόζῃ μὲ ἡρεμία καὶ ἀποφασιστικότητα. Ἐπίσης, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἐξαρτῶνται καὶ ἀπὸ τὴν ἠθικο-ψυχικὴ προσωπικότητα τοῦ ὑπνωτιζομένου. Ἔχει ἀποδειχθῆ, σὲ πολλὰ πειράματα, ὅτι ὡρισμένα ὑποκείμενα ποὺ εἶναι ἀπολύτως εὐπειθῆ στὶς διαταγὲς τοῦ ὑπνωτιστοῦ του, μέχρι σημείου νὰ γίνωνται τυφλὰ ὄργανά του, προβάλλουν ἀνυπέρβλητη ἀντίστασι ὅταν τοὺς ζητοῦν νὰ ἐκτελέσουν πράξεις ποὺ ἀντιτίθενται στὶς βασικὲς ἠθικὲς τους ἀρχές. Εἶναι, ἐπίσης, γεγονὸς, πὼς κανένα ἄτομον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπνωτισθῇ χωρὶς τὴν συγκατάθεσί του.

Τὰ φαινόμενα τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἔχουν δεχθῆ τὶς πιὸ διαφορετικὲς ἑρμηνεῖες. Πρόκειται περὶ μιᾶς καταστάσεως ποὺ ὁμοιάζει μὲ τὸν ὕπνο, ἀλλὰ καὶ τελείως διαφορετικῆς ἀπὸ αὐτόν, ἀφοῦ τὸ ὑπνωτισμένο ὑποκείμενον δὲν ὀνειρεύεται ἀλλὰ παρακολουθεῖ μὲ πλήρη συνείδησι ἐκεῖνο ποὺ τοῦ λέει ὁ ὑπνωτιστής, ὁ δὲ «ὕπνος» του, διαφέρει ἀπολύτως—ὅπως δείχνουν τὰ ἠλεκτροεγκεφαλογραφήματα—ἀπὸ τὸν φυσιολογικὸ ὕπνο. Κατὰ τὴν γνώμη ὡρισμένων μελετητῶν, ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι ἕνα φαινόμενο ποὺ ἠμπορεῖ νὰ περιγραφῇ μόνον μὲ τὴν ψυχολογικὴ ἢ ψυχοπαθολογικὴ ὁρολογία. Κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα, π.χ., διάσημοι γάλλοι νευροψυχίατροι, ὅπως ὁ Ζανὲ καὶ ὁ Γκροσσέ, τὸ ἀπέδωσαν σὲ «διχασμὸ» τῆς προσωπικότητος (ποὺ κατὰ τὸν Ζανέ, εἶναι ἀποτέλεσμα ὑστερικῆς νευρώσεως). Κατὰ τὴν ψυχαναλυτικὴ σχολή, ὁ ὑπνωτισμὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία μερικὴ ἐπαναδρομὴ τοῦ ὑποκειμένου σὲ παιδικὲς καταστάσεις ἐξαρτήσεως καὶ εὐπιστίας, ἐνῷ ὁ ὑπνωτιστὴς εἶναι, γι' αὐτὸν μία εἰκόνα τοῦ παντοδυνάμου γεννήτορος στὸν ὁποῖον ἔχει ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην. Αὐτὲς ὅμως, καὶ πολλὲς ἄλλες ψυχολογικὲς θεωρίες δὲν κατορθώνουν νὰ δικαιολογήσουν ὡρισμένες βαθειὲς μεταβολὲς, καὶ σωματικὲς ἀκόμα, ποὺ ἐπιτυχάνονται διὰ τῆς ὑπνώσεως καὶ ἀφίνουν ἀκάλυπτο τὸ νευρολογικὸ καὶ φυσιολογικὸ κενὸ ποὺ ἀφίνει αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἐξ ἄλλου, οἱ σοβιετικοὶ νευρολόγοι καὶ ἀνακλαστολόγοι ἑρμηνεύουν, μὲ βάσι τὴν θεωρία τοῦ Παυλώφ, τὸν ὑπνωτισμὸ ὡς ἀποτέλεσμα ἑνὸς ἰδιαιτέρου τύπου «προσδιοριζομένων ἀνακλαστικῶν» ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα.

...Στὴν ὑπηρεσία τῆς εἰρήνης...

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. ΠΗΛΟΥ

...Ἀπὸ πολλὴ ἀβεβαιότητα κυριαρχεῖται ἡ ἐποχή μας... Ἕνας τυραννικὸς φόβος τὴν συνέχει... Ἡ ἀπειλὴ ἑνὸς νέου πολέμου... Κάθε φορὰ ποὺ κάποιοι ἄφρονες ἐμπρηστὲς ἀνάβουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ πολεμικὲς φωτιὲς κι' ἠχοῦν ἀπροσδιόριστα ἀπὸ μακρυὰ τὰ τύμπανα τοῦ αἵματος, πλημμυρίζουμε δέος... Δέος ἀγωνίας...

Οἱ δύο πόλεμοι ποὺ πέρασαν σὰν σιφουνας ἀπὸ πάνω μας, ἄφισαν πίσω τους πολλὲς πληγές... Χαλάσματα ἄφισαν καὶ συμφορά... Ἔτσι τὸ φάσμα μιᾶς καινούργιας, ἀδυσώπητης θεομηνίας, λύνει τὰ γόνατά μας καὶ μᾶς φέρνει πανικό...

Κουρασμένος ὁ μέσος συνετὸς ἄνθρωπος τοῦ καιροῦ μας, αὐτὸς ποὺ λάτρευσε καὶ θεοποίησε τὴν εἰρήνη καὶ πόθησε μιὰ ἥσυχη ζωὴ δίχως αἵματα, δίχως πολεμικὲς ἰαχὲς καὶ ὁμοβροντίες, τσακισμένος ἀπ' τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς, ἀπ' τὴν ἀστάθεια τῆς ἐποχῆς του, ἀπ' τοὺς ἐφιάλτες ποὺ τὸν κυκλώνουν, ἀφίνει κάθε τόσο τὰ σύνεργα τῆς δουλειᾶς του, καὶ στρέφει μὲ φρίκη τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν διεθνῆ Οὐρανὸ ποὺ τὸν σκεπάζουν κάποια σύννεφα... προμήνυμα τῆς τρομερῆς καταιγίδας...

Ἀναστενάζει, φοβᾶται, μελαγχολεῖ... Καὶ μέσα στὴ βαρειὰ ἀγωνία ποὺ τὸν λυγίζει, φέρνει στὴ θύμησή του καὶ νοσταλγεῖ κάποιες ὄμορφες φράσεις ποὺ μὲ τόση φιλειρηνικὴ διάθεση καὶ τόση αἰσιοδοξία συνέταξαν κάποτε οἱ λαοὶ τῆς γῆς, ὕστερα ἀπ' τὸν τρομακτικὸ τυφώνα τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου...

Πόσο γλυκά, πόσο ἁρμονικά, πόσο μελῳδικὰ ἀντηχοῦν ἐτοῦτες οἱ καλλιγραμμένες φράσεις, μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἀνθρωπότητος!!!... Μοιάζουν μὲ τὶς στροφὲς ἑνὸς ποιήματος... Μοιάζουν σὰν παραμύθι...

... Μία φορὰ κι' ἕνα καιρό, τελείωσε κάποτε κι' ὁ Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος... Οἱ ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης εἶχαν συντριβῆ... Τὰ σύμμαχα Ἔθνη εἶχαν παραδοθῆ στὸ τρελλὸ μεθύοι τῆς νίκης... Οἱ στρατιῶτες πετοῦσαν τὶς στολὲς καὶ τράβαγαν κατὰ τὰ χωριά τους, γιὰ νὰ ξανασφίξουν στὰ χέρια τὸ ἄροτρο, νὰ ξαναποτίσουν τὴ γῆ, νὰ πάρουν τὸν κασμὰ καὶ νὰ κτίσουν μιὰ καινούργια Πολιτεία... Πόσο ὄμορφα ἀρχίζει τὸ παραμύθι!!!

Κι' ὅμως!!!

Δὲν ἦταν ὁλότελα πανηγυρικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα... Ἐκεῖνοι ποὺ γελοῦσαν, ἐκεῖνοι ποὺ γλέναγαν, ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦσαν ἀμέριμνοι τὸ πανέμορφο κι' εὐχάριστο φινάλε τῆς νίκης, ἦταν πολὺ λίγοι... Ἦταν ἡ ἐξαίρεση... Οἱ πιὸ πολλοὶ πονοῦσαν... Οἱ πιὸ πολλοὶ στὴ μεγάλη σκηνὴ τῆς νίκης εὑρέθηκαν νὰ ποζάρουν μὲ φόντο ἐρείπια, πτώματα, καταστροφή...

Τότες λοιπὸν... Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ζυμωμένη μὲ κλάμμα καὶ ζητωκραυγές, τότες ἀκριβῶς ποὺ ἄλλοι ἔθαβαν τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν τους κι' ἄλλοι ὕψωναν τὸ ποτήρι «εἰς ὑγείαν τῶν μεγάλων μας συμμάχων»... τότες ἀκριβῶς ἔγινε ἡ σύνθεση αὐτοῦ τοῦ ποιήματος, ποὺ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ νοσταλγία καὶ σεβασμὸ γιὰ τὰ ὡραιότερα ἰδανικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους...

Πανῆντα Ἔθνη μαζεύτηκαν στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο γιὰ νὰ κουβεντιάσουν γιὰ τὸν πόλεμο καὶ γιὰ τὴν Εἰρήνη, νὰ βροῦν μία λύση στὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, νὰ δώσουν μία συνταγὴ στὶς ἐπερχόμενες γενεὲς πῶς νὰ διατηροῦν μὲ ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις καὶ πνεῦμα ἀγάπης τὴν Εἰρήνη, ποὺ ἐμεῖς τὴν κερδίσαμε μὲ αἷμα, μὲ μπόμπες, μὲ τορπίλες, μὲ κρυοπαγήματα, μὲ τάφους, μὲ πεῖνα καὶ συμφορά...

Μίλησε λοιπὸν ὁ ἕνας... Εἶπε τὴ γνώμη του ὁ ἄλλος... Ἐπρότεινε μιὰ λύση δική του ἕνας τρίτος... Καὶ ἡ κουβέντα ἄναψε...

Κι' ὅταν κουβεντιάζῃ κανένας πάντοτε κάτι βρίσκει νὰ κάνῃ καλλίτερο... Τὸ κακὸ εἶναι ὅταν ἀπομονώνεται καὶ κλείνει τὶς στράτες τῆς συνεργασίας...

Κι' ἐκεῖνοι οἱ 50 ἀντιπρόσωποι βρῆκαν μιὰ ἰδανικὴ λύση... Ἵδρυσαν μιὰ Παγκόσμια, ἀντιπολεμικὴ ὀργάνωση... Τὸν Ὀργανισμὸ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, τὸν Ο.Η.Ε., ὅπως συνηθίσαμε νὰ τὸν ἀποκαλοῦμε...

Μεγάλη ἐπιτυχία τους ἐτούτη...

Καὶ πρὸς πιστοποίηση τῶν καλῶν τους προθέσεων, συνέταξαν, ἀνέγνωσαν, ἐβεβαίωσαν καὶ ὑπάγραψαν ἕνα Καταστατικὸ Χάρτη, ποὺ ἄρχιζε μ' ἐτοῦτα τὰ πανέμορφα κι' ἐλπιδοφόρα λόγια:

«...Ἡμεῖς οἱ λαοὶ τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἀποφασισμένοι

Ὅπως σώσωμεν τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ἀπὸ τὴν μάστιγα τοῦ πολέμου, ἥτις, δὶς εἰς τὸ διάστημα μιᾶς γενεᾶς, ἐπεσσώρευσεν ἄφατον θλῖψιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα,

Ὅπως διακηρύξωμεν ἐκ νέου πίστιν εἰς τὰ θεμελιώδη δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἰσότητα τῶν δικαιωμάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ Ἐθνῶν μεγάλων καὶ μικρῶν,

Ὅπως καθιερώσωμεν ὅρους ὑφ' οὓς ἡ Δικαιοσύνη, ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις αἵτινες πηγάζουσιν ἐκ τῶν συνθηκῶν καὶ ἄλλων πηγῶν τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, δύνανται νὰ τηρηθῶσι, καὶ

Ὅπως εὐνοήσωμεν τὴν κοινωνικὴν πρόοδον καὶ καλλίτερα ἐπίπεδα ζωῆς ἐντὸς μεγαλυτέρας ἐλευθερίας,

Καὶ πρὸς τοῦτο

Νὰ εἴμεθα ἀνεκτικοὶ καὶ νὰ ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ μετ' ἀλλήλων ὡς καλοὶ γείτονες

Νὰ ἑνώσωμεν τὰς δυνάμεις μας πρὸς διατήρησιν τῆς Διεθνοῦς Εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας,

Νὰ ἐξασφαλίζωμεν διὰ τῆς παραδοχῆς ἀρχῶν καὶ τῆς καθιερώσεως μεθόδων, ὅπως ἡ ἔνοπλος βία μὴ χρησιμοποῆται εἰ μὴ ἐν τῷ κοινῷ συμφέροντι, καὶ

Νὰ χρησιμοποιῶμεν τὸν Διεθνῆ Μηχανισμὸν διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Κοινωνικῆς Προόδου ἁπάντων τῶν λαῶν,

Ἀπεφασίσαμεν

Νὰ ἑνώσωμεν τὰς προσπαθείας ἡμῶν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τούτων. Ἑπομένως αἱ οἰκεῖαι Κυβερνήσεις ἡμῶν δι' ἀντιπροσώπων συνελθόντων ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἐπιδειξάντων τὰ πληρεξούσια αὐτῶν εὑρεθέντα ἐν ἀπολύτῳ τάξει, συνεφώνησαν ἐπὶ τοῦ κάτωθι Χάρτου τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ, διὰ τοῦ παρόντος, ἱδρύουσι Διεθνῆ Ὀργανισμὸν ὅστις θέλει ἐπονομασθῆ: «Ἡνωμένα Ἔθνη».

. . . . . .

Αὐτὸ εἶναι τὸ γλυκόλαλο παραμύθι ποὺ φέρνει στὴ θύμησή του καὶ νοσταλγεῖ ὁ ἀνήσυχος καὶ ἀνεμοδαρμένος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας...

Θυμᾶται ἀκόμα καὶ χαμογελᾷ πικρὰ μὲ πόσες ἐπευφημίες ἔγινε δεκτὴ ἡ σύγχρονη ἐτούτη ἀμφικτυονία ἀπὸ τὸ ταλαιπωρημένο γένος τῶν ἀνθρώπων!!!

Πόσο ὄμορφο παραμύθι!!! Τί ὡραία ποὺ θἄτανε νὰ τέλειωνε καὶ σὰν παραμύθι!!! Δηλαδή, κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλλίτερα...

Μά, δὲν ἀποκλείεται νὰ τελειώση μὲ φωτιές, μὲ αἷμα, μὲ λάκκους, μὲ καινούργια χαλάσματα...

Κι' ὁ Ο.Η.Ε.;...Κι' οἱ ὑποσχέσεις;...Καὶ τὰ κηρύγματα; καὶ οἱ ἐπευφημίες; καὶ ἡ αἰσιοδοξία; καὶ οἱ ζητωκραυγὲς;... Φιλολογία ἤτανε ὅλα; Ἐμπαιγμός; Τί μᾶς χρειάζονται λοιπὸν ὅλα ἐτοῦτα τὰ μεγάλα καὶ ἀκριβά; Γιατὶ νὰ διατηροῦμε ἕνα Ὀργανισμὸ ἀποτυχημένο; Δὲν τὸν διαλύουμε; Στάσου ὅμως, κουρασμένε διαβάτη, νὰ σκεφθῇς... Γιὰ τὸ Θεό, στάσου...

Ἂν αὔριο θὰ γίνῃ πόλεμος, θὰ φταίῃ ὁ Ο.Η.Ε.; Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ὀργανισμός; Μήπως τάχα μιὰ Παγκόσμια Κυβέρνηση, ἱκανὴ νὰ ἐπιβάλῃ πολιτικὴ στὰ κυρίαρχα Κράτη καὶ νὰ ἐνεργῇ ἀνεξάρτητα ἀπ' τὴ θέλησή τους;

Ἄ! Δὲν εἶναι ἔτσι φίλε... Ἂν σκέφτεσαι ἔτσι, δὲν λαμβάνεις ὑπ' ὄψει σου τὴν Παγκόσμια πραγματικότητα καὶ ἀγνοεῖς τὸν οὐσιώδη **πολιτικὸ** ρόλο τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, σὰν μεσολαβητοῦ καὶ τὴ σημασία του γιὰ τὴν παροχὴ ἑνὸς μοναδικοῦ πλαισίου καὶ μιᾶς βάσεως συνεχῶν διαπραγματεύσεων μὲ τὶς ὁποῖες οἱ διαφορὲς μποροῦν νὰ διευθετοῦνται ἢ νὰ προλαμβάνωνται...

Ἀντάμωσε βέβαια στὸ δρόμο ἀναποδιὲς πολλὲς ὁ Ο.Η.Ε... βρῆκε ἀντιξοότητες... τοὔφραξαν τὸ δρόμο προκαταλήψεις, μίση, ἱμπεριαλιστικὰ συμφέροντα, μικρότητες πολιτικὲς... Καὶ ὑπῆρχαν θέματα τὰ ὁποῖα δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιλύσῃ σὰν τὸ περιβόητο ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ... Ὅμως τὰ προώθησε... Καὶ αὐτὸ εἶναι μιὰ σημαντικὴ προσφορὰ στὸν τομέα τῆς Εἰρήνης...

Ναί! Δὲν τ' ἀρνιέται κανείς... Ἀδύναμος στάθηκε μπροστὰ σὲ μερικὲς ἀσυγκράτητες φιλοδοξίες... Ὅμως εἶναι ἀλήθεια ὅτι προσέφερε πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν Ἀνθρωπότητα...

Τὸ παράδειγμα τῆς Κορέας εἶναι ἀρκετὰ πειστικό...

Μιὰν ὄμορφη ἐλπίδα ἀντιπροσωπεύει... Κι' ἔχει πολλὲς ἐπιτυχίες στὸ ἐνεργητικό του ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, στὰ 14 χρόνια τῆς ζωῆς του...

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ὁ εἰρηνικὸς διακανονισμὸς τῶν διαφορῶν Ἰνδονησίας καὶ Ὁλλανδίας... Κι' ἀκόμα ἡ ἵδρυση τοῦ Ἰσραήλ, ἡ κατάπαυση τοῦ πυρὸς στὸ Σουέζ, στὸ Κασμίρ, στὸ Λάος...

Παράλληλα τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, μὲ τὶς εἰδικὲς διεθνεῖς ὀργανώσεις τους, κατήρτισαν πολύπλευρα προγράμματα τεχνικῆς βοηθείας γιὰ ὅλα τὰ Ἔθνη, ἐβοήθησαν στὴν λύση τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων ὅλων τῶν περιοχῶν τῆς Γῆς, προμήθευσαν τρόφιμα, ἐξοπλισμὸ καὶ τεχνικὴ ἐκπαίδευση, γιὰ τὴ συντήρηση ἑκατομμυρίων παιδιῶν καὶ μητέρων, βοήθησαν δύο ἑκατομμύρια πρόσφυγες στὴν ἀποκατάστασή τους, ἔδωσαν ξεχωριστὴ σημασία στὴν κωδικοποίηση τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, ἀνέπτυξαν ἀξιόλογη δράση, ἐπὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου, στὴν καταπολέμηση τῶν ναρκωτικῶν, προσπάθησαν νὰ καταστήσουν κοινὰ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης καὶ τὶς κατακτήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Αὐτὰ εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ τῶν εἰδικῶν ὀργανώσεών τους. Πολλὰ βεβαίως ἀκόμη ὑπολοίπονται νὰ γίνουν γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ σποποὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ο.Η.Ε. Ἀλλ' ἐπίσης πολλὰ ἔχουν ἤδη ἐπιτελεσθῆ.

Στὰ χρόνια ἐτοῦτα πολλοὶ στάθηκαν ἐπικριτὲς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Τὰ κατηγόρησαν σὰν ἀνίκανα νὰ ἐπιβληθοῦν καὶ ἐθεώρησαν τὸν Ὀργανισμό τους σὰν ἀποτυχημένο.

Πίσω ὅμως ἀπ' αὐτὲς τὶς αἰτιάσεις κρύβεται ἡ πλάνη, ἡ κακοπιστία ἢ ἡ ἄγνοια.

Χρειάζεται ὁ Ο.Η.Ε. Εἶναι μιὰ ἐγγύησις, μιὰ ἐλπίδα τέλος πάντων. Καὶ ὅπως εἶπε παραστατικὰ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς του κ. Ντὰγκ Χάμμερσκέλτ:

«... Χρειαζόμεθα τὸν Ὀργανισμὸν αὐτὸν κατὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν, διὰ »νὰ ἐκμεταλλευώμεθα τὰς πιθανότητας τὰς ὁποίας μᾶς προσφέρει. Τὸν χρειαζόμεθα »ὡς ἐκτελεστικὸν ὄργανον. Τὸν χρειαζόμεθα ἐξ ἄλλου, διότι προσφέρει ἐποικοδομη-

»τικὰς εὐκαιρίας εἰς τὰς διεθνεῖς ἀποπείρας διευθετήσεως τῶν συγκρούσεων συμφε-»ρόντων. Καὶ τὸν χρειαζόμεθα ὡς θεμέλιον καὶ πλαίσιον διὰ τραχείας προσπαθείας, »αἱ ὁποῖαι καταναλίσκουν χρόνον, διὰ νὰ εὑρεθοῦν τρόποι ἐξωεθνικοῦ ἢ ἴσως ἀκόμη »καὶ ὑπερεθνικοῦ—ἐπηρεασμοῦ διὰ τὴν πρόληψιν μελλοντικῶν συγκρούσεων.

«Ἡ κατάργησις τοῦ Ὀργανισμοῦ τούτου, λόγῳ δυσχερειῶν ἢ ἀποτυχιῶν, θὰ »ἐσήμαινε, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι καταργοῦμε τὴν ἐλπίδα μας δι' ἀνάπτυξιν μεθόδων »διεθνοῦς συνυπάρξεως, αἱ ὁποῖαι θὰ παράσχουν καλλιτέρας εὐκαιρίας ἐπικρατήσεως »τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ καλοῦ...».

. . . . . .

Καὶ ὅμως...

Ναὶ μέν, ἀλλά...

Ὁ Ὀργανισμὸς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν βεβαίως ἀγωνίζεται σὰν πιστὸς καὶ εὐουνείδητος φρουρὸς τῆς Εἰρήνης... Ἀλλά, παρὰ ταῦτα, ἡ ἐποχή μας κυριαρχεῖται ἀπὸ πολλὴ ἀβεβαιότητα... Ἕνας τυραννικὸς φόβος τὴν συνέχει... Ἡ ἀπειλὴ ἑνὸς νέου πολέμου... Κάποιος ἀνόητος Νέρων ζητάει νὰ καύσῃ τὴ γῆ, γιὰ νὰ τὴν οἰκοδο-μήσῃ ὡραιότερη... Ἕνα στρατόπεδο δούλων ἐργάζεται καταχθόνια γιὰ τὸν ἐξανδρα-ποδισμὸ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους... Οἱ φλόγες τῆς Οὐγγαρίας δὲν ἔσβησαν ἀκόμα... Τὶς πῆρεν ὁ ἄνεμος τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὶς ἔφερε ἀλλοῦ... Ἴσως στὴ Μέση Ἀνατολὴ ἢ στὸ Λάος...

Ὁ Ἐλεύθερος Κόσμος στέκει θεατὴς μιᾶς ἀπίθανης μανίας καταστροφῆς...

Κάπου — κάπου ὁ μεθυσμένος τύραννος τῆς στέππας ρίχνει λίγο νερὸ στὴ βότκα του... Μά, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθῇ ὁ χρόνιος ἀλκοολισμὸς τοῦ μίσους του...

Τί φταίει ὁ κουρασμένος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ποὺ λάτρευσε καὶ θεοποίησε τὴν Εἰρήνη καὶ πόθησε μίαν ἥσυχη ζωὴ δίχως αἵματα, δίχως πολεμικὲς ἰαχές καὶ ὁμοβροντίες;

Πῶς νὰ προφυλαχθῇ ἀπ' τὴν μανία τοῦ Νέρωνος;

Ἄ! μὴν ἀνησυχῇς, φτωχὲ καὶ τυραννισμένε ἄνθρωπε... Μὴν τρομοκρατεῖσαι... Ἀντικρυ ἀπ' τὸν μανταλωμένο Πύργο τοῦ Μυστηρίου, ἐκτείνεται ὁ Ἐλεύθερος Κό-σμος, μὲ σύμβολό του τὸ Σταυρό... «Ἐν τούτῳ» θὰ νικήσῃ...

Πλάϊ στὸν Ο.Η.Ε. ἀγρυπνεῖ τὸ Ν.Α.Τ.Ο. Ἀγρυπνοῦν οἱ στρατοὶ τῆς Δύσεως...

Μὴ στέκῃς λοιπὸν θεατής... βοήθησε τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν Δικαιοσύνη ποὺ κινδυνεύουν... Μὴ πλανιέσαι ἀπ' τὶς σειρῆνες τοῦ μίσους... Πύκνωσε τὶς τάξεις τῶν ὀπαδῶν τῆς ἀγάπης... Καὶ ἂν θέλῃς Εἰρήνη, «προπαρασκευάζου πρὸς πόλεμον». Μονάχα ἔτσι θὰ τὸν ἀποφύγῃς... Τὴ γλῶσσα τῆς διπλωματίας μπορεῖ νὰ τὴν ἐμπαίζῃ τὸ λυσσασμένο θεριό... Τὴ γλῶσσα ὅμως τῆς δυνάμεως δὲν τολμάει νὰ τὴν περι-φρονήσῃ...

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις χαιρέτισε τὰ δέκα τέσσαρα χρόνια τοῦ Ο.Η.Ε. μὲ ἡρεμία, μὲ σύνεση καὶ μὲ τὴν ἀμετάκλητη ἀπόφαση νὰ ὑπηρετήσῃς τὰ ἀνθρώπινα ἰδανικά, θυσιάζοντας ἔστω καὶ τὴ ζωή σου...

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΠΡΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΤΟ ΠΗΡΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ ΚΑΙ ΖΗ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

'Αθῆναι τῇ 10 'Οκτωβρίου 1959

'Αδελφούλη μου, καλέ μας Κωστάκη

'Η μαννούλα μας ἀπὸ χτὲς κρατάει στὰ χέρια της τὸ γράμμα σου, τὸ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της, ὅπως σ' ἔσφιγγε πρὶν σὲ πάρουν οἱ κομμουνιστοσυμμορίτες, τὸ φιλεῖ καὶ κουβεντιάζει μ' αὐτό :

«Κωστάκη μου, χρυσό μου παιδί, ἔλα νὰ μὲ δῇς πρὶν πεθάνω... ἔλα παιδάκι μου».

"Ολοι κλαῖμε μαζί της, καὶ γώ... καὶ ἡ ἀδελφούλα μας ἡ Μάρω, ποὺ τώρα εἶναι 15 χρονῶν κοπέλλα, δροσερὴ σὰν τὸ κρύο νερό. Γιατὶ ὁ πατέρας δὲν ὑπάρχει πιά, Κωστάκη μου.

Θυμᾶσαι... ὅταν ἦρθαν κεῖνο τὸ πρωϊνὸ οἱ κομμουνισταὶ νὰ μᾶς πάρουν, ἐγὼ πρόλαβα καὶ κρύφτηκα στὶς θημωνιές, μὰ σὺ δὲν μπόρεσες νὰ ξεφύγῃς καὶ σὲ πῆραν. "Ησουν τότε 10 χρονῶν παιδάκι καὶ φώναζες κλαίγοντας, —μαννούλα μου—μαννούλα μου..., μὰ κεῖνοι σὲ τραβοῦσαν, καὶ ὅταν ἡ μητέρα ἔτρεξε καὶ σ' ἀγκάλιασε γιὰ νὰ σὲ κρατήσῃ, τὴν χτύπησαν στὸ κεφάλι καὶ τὴν ἄφισαν ἀναίσθητη...Καὶ τὸν πατέρα, σὰν γύρισε ἀπὸ τὸ χωράφι καὶ θέλησε νὰ τρέξῃ νὰ σὲ πάρῃ πίσω στὸ σπίτι μας, τὸν... σκότωσαν, μὲ δυὸ ντουφεκιές... Σὲ εἴχαμε χαμένον Κώστα μου... Νομίζαμε πὼς εἶχες πεθάνει πιά... Μὰ νά! σήμερα, μᾶς ἔδωσες τὴ μεγαλύτερη χαρά. Μάθαμε πὼς ζῇς. Κι' ἔτσι... ἐλπίζουμε στὸ Θεό, ὅτι μιὰ μέρα θὰ σὲ δοῦμε καὶ θὰ σὲ ἀγκαλιάσουμε. Μὰ πρέπει γρήγορα... γρήγορα... πρὶν πεθάνει ἡ μαννούλα μας, ποὺ ἀπὸ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ πατέρα, καὶ τὸ ἄρπαγμα τὸ δικό σου, ἔχει γεράσει καὶ ὁ ἐρχομός σου θὰ τῆς ἔδινε δύναμη καὶ θάρρος.

Μὰ... Κωστάκη μου... σὰν σκούπισα τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια μου κι' ἄρχισα νὰ διαβάζω τὸ γράμμα σου, πάγωσα... κάτι σὰν ἀνατριχίλα πέρασε τὸ κορμί μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ μιλήσω...

—«Πές μας, Γιάννη μου, τὶ γράφει ;... τὶ γράφει»; ρωτάει ἡ μαννούλα μας... Καὶ γὼ τότε, κλαίγοντας πάλι... μὰ τώρα ἀπὸ λύπη, ἀπὸ πόνο, τῆς λέω... «Μαννούλα!!! ...γράφει πὼς εἶναι καλά, πὼς μᾶς θυμᾶται ὅλους καὶ πώς... θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἔρθῃ στὴν 'Ελλάδα νὰ μᾶς ἰδῇ...». Τῆς εἶπα ψέμματα Κωστάκη μου... γιατὶ τὸ γράμμα σου δὲν ἔγραφε αὐτὰ ποὺ τῆς εἶπα γιὰ νὰ μὴ τὴν φαρμακώσω.

Τὸ γράμμα σου μιλάει, μονάχα γιὰ κομμουνισμό, ποὺ ἡ μαννούλα μας τὸν γνώρισε μόνο μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα καὶ τὸ χαμὸ τὸ δικό σου. 'Εγὼ ὅμως, ποὺ τώρα ἔχω τελειώσει τὸ Γυμνάσιο κατάλαβα πολὺ καλά, πὼς μιὰ πιὸ μεγάλη συμφορὰ ἀπὸ τὴν ἀπαγωγή σου μᾶς βρίσκει σήμερα. Γιατὶ τότε οἱ κομμουνιστοσυμμορίτες πῆραν τὸ κορμί σου μονάχα, μὰ τώρα βλέπω πὼς κατάφεραν νὰ πάρουν καὶ τὴν ψυχή σου... Μά! Κώστα μου, τέσσερις ὁλόκληρες σελίδες γράφεις γιὰ τὴν κεφαλαιοκρατικὴ συνωμοσία τοῦ 'Αμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ N.A.T.O., γιὰ τὴ ζωὴ στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση καὶ γιὰ τόσα ἄλλα πράγματα, γνωστὰ πιὰ σ' ὅλους μας ἀπὸ τὸ Βουλγαρικὸ ραδιόφωνο καὶ τὶς μπροσοῦρες, ποὺ κυκλοφοροῦν οἱ κομμουνιστές, καὶ δὲν βρῆκες δυὸ λέξεις νὰ γράψῃς γιὰ τὸν πατέρα μας, ποὺ σκοτώθηκε προσπαθῶντας νὰ σὲ σώσῃ, γιὰ τὴ μαννούλα μας, ποὺ ἀπὸ τὸ χαμό σου κλαίει διαρκῶς καὶ γιὰ μᾶς ἀκόμη τ' ἀδέλφια σου ποὺ τόσο σ' ἀποζητᾶμε ;

Πῶς μπόρεσαν οἱ κομμουνιστὲς καὶ ξερίζωσαν ἀπὸ τὴν ψυχή σου τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχες γιὰ ὅλους μας ;... Θυμᾶσαι ;... "Ησουν 10 χρονῶν, μονάχα, μὰ ἤσουν ὁ

πρῶτος μαθητὴς στὸ σχολεῖο... Ὁ δάσκαλος ἔλεγε πὼς θὰ γίνῃς μεγάλος ἄνθρωπος. Ἐσύ, κάθε πρωΐ μὲ τὴ γλυκειὰ φωνούλα σου, ἔλεγες στὴν τάξη, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, τὴν προσευχὴ στὸ Θεό... Στὶς γιορτές, ἐσὺ πάντα κρατοῦσες μὲ τόση χαρὰ καὶ περηφάνεια τὴ σημαία τοῦ Σχολείου καὶ ἀνέβαινες στὴν ἔδρα γιὰ ν' ἀπαγγείλῃς τόσο ὡραῖα τὰ ποιήματα γιὰ τὴν Πατρίδα, γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας. Καὶ τώρα ; Μέσα σὲ ὀχτὼ χρόνια ποὺ ζῇς αὐτοῦ στὴ Ρωσία σβύσανε ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα ἰδανικὰ τῆς ψυχῆς σου ; χάθηκαν ὅλα... μὰ ὅλα... καὶ πῆρε τὴ θέση τους τὸ μῖσος, ποὺ μὲ τόση σκληράδα φαίνεται ἀπὸ τὰ γραφόμενά σου νὰ φωλιάζῃ μέσα σου ;

Ὄχι Κωστάκη μου... Δὲν θέλω νὰ πιστέψω πὼς ἔπαψες πιὰ νὰ μᾶς βλέπῃς σὰν ἀγαπημένη οἰκογένεια, ὅπως εἴμαστε πάντοτε καὶ μᾶς βλέπῃς τώρα σὰν νούμερα, γιὰ νὰ κάνῃς προπαγάνδα στὸν κομμουνισμό. Ἐμεῖς πάντως, ὅτι κι' ἂν συμβῇ θὰ σὲ ἀγαπᾶμε... Θὰ κλαῖμε γιατὶ πῆραν τὴν ψυχή σου αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν σὲ τίποτα, μὰ θὰ σὲ ἀγαπᾶμε, ὡς ποὺ μιὰ μέρα θὰ νοιώσῃς καὶ σὺ νὰ λυγίζῃ ἡ καρδιά σου καὶ θ' ἀποζητήσῃς ἐκεῖνο ποὺ θέλουν νὰ πνίξουν μέσα σου, θ' ἀποζητήσῃς τὴν ἀγάπη μας.

Μὴ νομίσῃς ὅμως Κωστάκη μου, πὼς μὲ συνεπῆρε ὁ αἰσθηματισμός. Ὄχι! Ἐγὼ τώρα θὰ φύγω, θὰ πάω στὴν Ἀθήνα, ὅπου θὰ δουλεύω σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα καὶ θὰ μπορῶ νὰ σπουδάζω στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ γίνω γιατρός, γιατὶ ὅπως θυμᾶσαι ἴσως, πάντα μ'ἄρεσε νὰ γιατρεύω τὸν πόνο τῶν ἄλλων παιδιῶν, ὅταν ὅλα μαζὶ παίζαμε τόσο χαρούμενα στὸ χωριουδάκι μας, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα πεῦκα καὶ τὶς βαλανιδιές. Μὰ μὲ αὐτή μου τὴν ἐπιστολή, θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ πιστέψῃς ὅτι ἐκεῖνα ποὺ γράφεις γιὰ τὸν N.A.T.O., πὼς ἀποτελεῖ δῆθεν τὴν κεφαλαιοκρατικὴ συνωμοσία κατὰ τῆς ἀληθινῆς δημοκρατίας, καὶ κατὰ τῆς εἰρήνης δὲν εἶναι ἀλήθεια.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι προπαγάνδα ποὺ τὴν κάνουν σὲ σᾶς ἐκεῖ ὅπου δὲν μπορεῖτε νὰ δῆτε τὶ γίνεται στὸν ἄλλο κόσμο, στὶς ἄλλες χῶρες τῆς πραγματικῆς δημοκρατίας, τῆς ἀληθινῆς ἐλευθερίας.

Ἂν σᾶς ἄφιναν νὰ κάνετε ἔστω καὶ ἕνα ταξίδι μονάχα στὴν Ἑλλάδα μας θὰ βλέπατε ὅτι ἐδῶ, ὅπως καὶ σ' ὅλα τὰ Κράτη ποὺ ἔκαμαν τὸν N.A.T.O. ὑπάρχει ἐλευθερία καὶ πραγματικὴ δημοκρατία.

Μὰ πῶς ὅμως εἶναι δυνατὸ νὰ καταλάβῃς ποιὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ δημοκρατία καὶ ἐλευθερία, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ συγκρίνῃς τὴ δημοκρατία καὶ τὴν ἐλευθερία, ποὺ ἔχετε σεῖς, μὲ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ δημοκρατία ποὺ ἔχουμε μεῖς ;

Ἐμεῖς πάντως γνωρίζουμε πολὺ καλὰ τὴν Σοβιετικὴ δημοκρατία καὶ τὶς ἐλευθερίες σας, γιαυτὸ θὰ σοῦ περιγράψω τὴ δική μας δημοκρατία καὶ ἐλευθερία γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ κάνῃς σύγκριση μονάχος σου.

Ἡ δημοκρατία ἡ δική μας, Κωστάκη μου, ἡ ἀληθινὴ δημοκρατία, ποὺ ἀπὸ τὰ πολὺ παληὰ χρόνια γεννήθηκε στὴν Ἑλλάδα, ἐξασφαλίζει σ' ὅλους τοὺς πολῖτες, ἴσα δικαιώματα στὴ ζωή.

Ἐδῶ ὁ καθένας ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ ὅπως θέλῃ καὶ ὅπου θέλει, ἠθικὰ βέβαια καὶ τίμια· γιατὶ κεῖνοι ποὺ προσπαθοῦν νὰ ζήσουν ἄτιμα καὶ νὰ γίνουν ἐγκληματίες ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Ἔτσι, ὅταν κανεὶς εἶναι ἐργατικὸς καὶ κάνει φρόνιμη ζωὴ προοδεύει καὶ φτάνει πολὺ ψηλὰ σὰν ἄνθρωπος, σὰν ἐπιστήμονας, σὰν νοικοκύρης καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ βουλευτής, ὑπουργός, στρατηγός, βιομήχανος, ἔμπορος, γαιοκτήμονας, συγγραφέας, γιατρός, ζωγράφος, μηχανικὸς καὶ ὅ,τι ἄλλο προτιμήσει...

Τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι πὼς ὁ καθένας μπορεῖ νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ ζῇ σ' ὅποιο μέρος θέλει· στὴν πρωτεύουσα, νὰ ποῦμε, ἢ σ' ἄλλη πόλι ἢ χωριό. Ἔ!... Κωστάκη μου. Πές μου εἰλικρινὰ τώρα ἐσύ. Μπορεῖ, ἐκεῖ ποὺ εἶσαι, νὰ διαλέξῃ κανεὶς ὅποιο ἐπάγγελμα τοῦ ἀρέσει καὶ νὰ ζήσῃ σ' ὅποιο μέρος θέλει ;

Ξαίρω πολὺ καλά, πὼς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, γιατὶ τὸ Σοβιετικὸ Κράτος

ἔχει ἀπόλυτη ἐξουσία νὰ κανονίζῃ αὐτὸ ὅλα ἐτοῦτα τὰ ζητήματα, χωρὶς νὰ λαβαίνῃ ὑπ' ὄψι του τὶς ἐπιθυμίες τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Καὶ δὲν εἶναι μόνο αὐτά, ποὺ δείχνουν τὴ διαφορὰ τῆς δικῆς μας δημοκρατίας ἀπὸ τὴ δική σας.

"Οπου κι' ἂν θελήσῃς νὰ προσέξῃς στὴ ζωή, τὴν πνευματικὴ καὶ τὴν κοινωνική, θὰ βρῇς χτυπητὲς διαφορές, ποὺ φανερώνουν ὁλοκάθαρα, ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει μιὰ ἐλευθερία, ποὺ ἐξασφαλίζει ἀπόλυτα τ' ἀνθρώπινα δικαιώματα, στὴν ἐλεύθερη σκέψη καὶ στὴν ἀπόλαυση τῆς ζωῆς μέσα στὰ ἠθικὰ Χριστιανικὰ πλαίσια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλοβοηθείας. 'Ενῶ στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση, ὅπου ζῇς, δὲν μπορεῖ κανεὶς μήτε τὶς σκέψεις του νὰ διατυπώσῃ ἐλεύθερα, μήτε καὶ νὰ ζήσῃ σύμφωνα μὲ τὶς Χριστιανικὲς ἢ ἄλλες ἠθικὲς ἀντιλήψεις, ποὺ τὶς λένε ἐκεῖ «ἀστικὲς προλήψεις», ὅπως εἶναι ἡ ἀγάπη, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ πατέρας καὶ ἡ μάννα στὰ παιδιά τους καὶ τὰ παιδιὰ στοὺς γονεῖς.

Γιὰ νὰ καταλάβῃς πόση πνευματικὴ ἐλευθερία ὑπάρχει ἐδῶ, σοῦ λέω ὅτι ὅποτε θέλουμε, ἀκοῦμε τὴν ἐκπομπή, ποὺ κάνει στὴν 'Ελληνικὴ γλῶσσα ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Μόσχας καὶ ποὺ σχεδὸν πάντοτε λέει τὰ ἴδια σχεδὸν πράγματα ὅπως μὲ κεῖνα ὅπου μᾶς ἔγραψες.

Δὲν φαντάζομαι ὅμως ν'ἄφισαν ποτὲ σᾶς τὰ 'Ελληνόπουλα, ποὺ σᾶς πῆραν τόσο σκληρὰ ἀπὸ ἐδῶ, ν' ἀκούσετε τὶς ἐκπομπὲς τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς 'Αθήνας. Γιατὶ τότε θὰ μάθαινες πόσο πάλεψε ἡ 'Ελλάδα, γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὰ παιδιά της, ἐσᾶς, ποὺ μὲ τὸ ἀπαίσιο παιδομάζωμα, σᾶς στέρησαν τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀγάπη τῆς οἰκογένειας, τῆς τίμιας 'Ελληνικῆς οἰκογενείας. "Ολη ἡ οἰκουμένη Κώστα μου καταδίκασε τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸ παιδομάζωμα.

Θὰ μαθαίνατε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Πὼς ἡ Σερβία, ὅπου στὴν ἀρχὴ μὲ τὸν κομμουνισμό της μᾶς χτύπησε καὶ βοήθησε στὸ παιδομάζωμα, τώρα εἶδε τὴν ἀλήθεια καὶ μᾶς ἔδωσε πίσω τὰ 'Ελληνόπουλα ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ. Θ' ἄκουγες πόσο σπαραχτικὲς ἦσαν οἱ στιγμές, ὅταν τὸ τραῖνο ἔφτασε στὸ πρῶτο 'Ελληνικὸ χωριό. Βγῆκαν τὰ παιδιὰ κλαίγοντας ἔξω καὶ πέσανε χάμω φιλῶντας τὸ χῶμα τῆς Πατρίδας τους, κι' ὕστερα ρίχτηκαν στὶς ἀνοιχτὲς ἀγκαλιὲς τῶν μανάδων, ποὺ τὰ εἶχανε γιὰ χαμένα καί, τὰ ἔσφιξαν τώρα μὲ χαρὰ χαϊδεύονταςτὰ γλυκά τους πρόσωπα.

"Αμποτε Κωστάκη μου, νὰ ἤσουν μαζί τους καὶ σύ!

Αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω Κώστα μου, εἶναι ἀλήθεια. "Οπως εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὅλοι σας ἐκεῖ πέρα εἶστε αἰχμάλωτοι στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση. Εὔκολα μάλιστα μπορεῖς νὰ τὸ διαπιστώσῃς αὐτό, ἂν ζητήσῃς νὰ σοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἔλθῃς στὴν 'Ελλάδα γιὰ νὰ ἰδῇς τὴ μαννούλα μας, καὶ μᾶς τ' ἀδέλφια σου.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι, ὄχι μονάχα δὲν θὰ σ' ἀφίσουν, ἀλλὰ θὰ σοῦ εἰποῦν πὼς δὲν εἶσαι καλὸς κομμουνιστής, γιατὶ ἔχεις ἀστικὲς προλήψεις καὶ ἀστικοὺς αἰσθηματισμούς, θέλοντας νὰ ἰδῇς τὴ μαννούλα σου καὶ τ' ἀδέλφια σου.

Μπορεῖς ὅμως νὰ μοῦ πῇς: «καὶ γιατὶ δὲν ἔρχεσαι ἐσὺ ἐδῶ, νὰ μ' ἐπισκεφθῇς καὶ νὰ ἰδῇς πῶς ζοῦμε καὶ μεῖς στὴ Σοβιετικὴ "Ενωση μὲ τὸν κομμουνισμό μας;».

Μακάρι Κωστάκη μου νὰ μοῦ ἐπέτρεπε τὸ Σοβιετικὸ Προξενεῖο νὰ ἔρθω καὶ νὰ ἐξασφαλιζόμουν ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ γυρίσω ζωντανὸς στὴν 'Ελλάδα μας, γιατὶ ἡ δική μας Κυβέρνηση, ἡ 'Ελληνική, μοῦ δίνει μὲ μεγάλη εὐκολία διαβατήριο γιὰ νὰ ἔρθω νὰ σὲ δῶ. Θὰ ἐργαζόμουνα σκληρὰ καὶ θὰ ἐρχόμουν νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου σὰν ἀδελφό, καὶ σὰν 'Ελληνόπουλο. Καὶ τότε! τότε, θὰ σοῦ μιλοῦσα μὲ ὅλη τὴ ζέστη τῆς καρδιᾶς μου καὶ θὰ σὲ ἔκανα νὰ ξαναδῇς τ' ἁγιασμένα ἐκεῖνα χώματα τοῦ χωριοῦ μας, μὲ τὸ ὡραῖο ἐκκλησάκι, μὲ τὸ μικρὸ σκολειό μας, μὲ ὅλες τὶς χαρές του.

Αὐτὴ τὴ ζωὴ Κωστάκη μου θέλει νὰ προστατέψῃ ὁ N.A.T.O. στὸν ὁποῖο μπῆκε εὐτυχῶς καὶ ἡ 'Ελλάδα μας.

Ὅλες οἱ χῶρες τοῦ N.A.T.O. εἶναι χῶρες ποὺ ποθοῦνε πραγματικὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἡσυχία καὶ θέλουν νὰ ζοῦν ἐλεύθερα μὲ τὸ δικό τους ἀληθινὰ δημοκρατικὸ σύστημα.

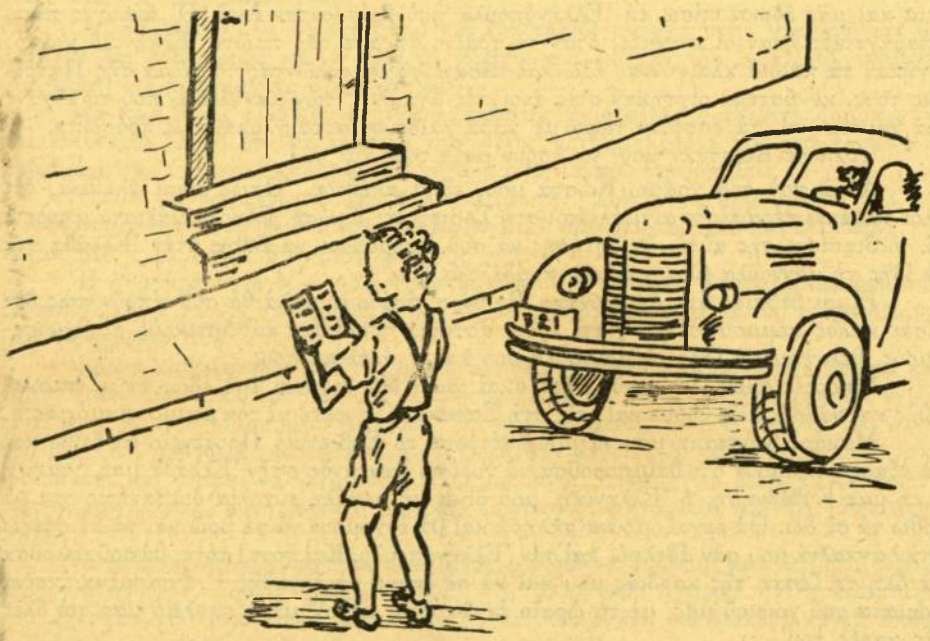
Δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ ἐπιτεθοῦν ποτὲ σὲ κανένα Κράτος. Μὰ καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν νὰ γίνῃ ἐπίθεση σ' ὁποιαδήποτε χώρα ποὺ εἶναι μέλος τοῦ N.A.T.O.

Μιὰ τέτοια ἄδικη ἐπίθεση, θὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν ὅλα μαζὶ τὰ Κράτη τοῦ N.A.T.O. μὲ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοάμυνας, ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος καὶ κάθε Χώρα, ὅταν κινδυνεύει ἡ ἀσφάλειά του καὶ ἡ ἐλευθερία του. Δὲν ξαίρω Κωστάκη μου ἂν τὸ γράμμα μου αὐτὸ φτάσῃ στὰ χέρια σου, γιατὶ λένε ὅτι στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση ὑπάρχει λογοκρισία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παίρνῃ κανεὶς γράμμα χωρὶς νὰ τὸ ἐξετάζῃ πρῶτα ἡ ἁρμόδια ὑπηρεσία τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Μὰ καὶ ἂν τὸ λάβῃς, πιστεύω πὼς θὰ ἔχουν σβυσμένα ὅσα σοῦ γράφω γιὰ τὴν ἀληθινὴ δημοκρατία μας, δὲν θὰ θελήσουν ὅμως νὰ σβύσουν ὅσα σοῦ γράφω γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς μαννούλας σου, τὴ δική μου τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀγάπη τῆς ἀδελφούλας μας, τῆς Μάρως, ποὺ ἔβαλε μέσα στὸ γράμμα αὐτὸ τὸ ἀγριολούλουδο τοῦ χωριοῦ μας, ἀφοῦ πρῶτα τὸ φίλησε καὶ τὸ ἔβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της.

Μὲ τὴν ἀγάπη μας
Σὲ φιλοῦμε
Ἡ μητέρα σου, ὁ ἀδελφός σου καὶ ἡ ἀδελφή σου

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Παιδιὰ μὴ διαβάζετε ποτὲ στὸ δρόμο τὸ βιβλίο σας. Μπορεῖ νὰ σᾶς σκοτώσῃ κανένα αὐτοκίνητο ποὺ δὲν θὰ τὸ προσέξετε.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἀνύτης.

Παράλληλος τῆς ὁδοῦ Κηφισσοῦ, στὴ Κολοκυνθοῦ.

Ἡ Ἀνύτη, ποιήτρια τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν Τεγέα, ἔζησε κατὰ τὸν 3ον π.Χ. αἰῶνα. Ἀπὸ τὸν Ἀντίπατρον τῆς Μακεδονίας, ἀπεκλήθη «θῆλυς Ὅμηρος».

Ἀνωμέρας.

Πάροδος Ραιδεστοῦ 29, στὸν Κολωνὸ (Λόφος Σκουζέ).

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, σὲ τόπο ἢ μέρος ποὺ βρίσκεται πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὴν συνηθισμένη ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Παράλληλα, ἔχομε καὶ τὴν Κατωμέρα. Στὴν Κρήτη Ἀνωμερίτες λέγονται οἱ κάτοικοι τῶν ὀρεινῶν χωρίων (ἄνω μερῶν), Κατωχωρίτες δέ, οἱ κατοικοῦντες στὶς πεδιάδες, παράλια (χαμηλὰ μέρη).

Ἀξιοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡσαΐου τῶν Σαξώνων 29, στοῦ Γκύζη.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὸν μεγαλύτερο ποταμὸ τῆς Μακεδονίας, τὸν γνωστὸ Βαρδάρη. Ἔχει ἀκανόνιστη κοίτη καὶ διάφορα βάθη. Τὸ μῆκος του φθάνει τὰ 333 χιλιόμετρα. Χύνεται στὸν Θερμαϊκὸ Κόλπο, κοντὰ στοῦ Καραμπουρνοῦ. Στὴ κοιλάδα τοῦ Ἀξιοῦ, ἔγιναν, κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα, πολλὲς μάχες, ἡ δὲ στρατιωτικὴ σημασία της, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μεγάλη.

Ἀπειράνθου.

Ἀδιέξοδο τῆς ὁδοῦ Λέσβου, στὴν πλατεῖα Ἀγάμων.

Ἡ Ἀπείρανθος εἶναι κωμόπολις τῆς Νάξου. Ἡ πιὸ πιθανὴ ἐτυμολογία τῆς λέξεως, φαίνεται πὼς εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀποδίδει τὴν ὀνομασία, σὲ κάποιον Φράγκον, Ἀπείρανθον καλούμενον, ὁ ὁποῖος ἐνέμετο τὴν περιοχήν. Ἡ ἱστορία τῆς Ἀπειράνθου, εἶναι χωρὶς περιπέτειες. Στὸ κίνημα τοῦ 1916, ὅταν ἡ νησιώτικη Ἑλλάδα πῆγε μὲ τὸ μέρος τῆς Κυβερνήσεως Θεσσαλονίκης, ἡ Ἀπείρανθος ἔμεινε μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀθηνῶν. Τοῦτο εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ καταληφθῇ, κατόπιν ἐπεμβάσεως τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως, μὲ ἀρκετὰ θύματα. Ἀπὸ τὴν Ἀπείρανθο, κατήγετο ὁ Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης ποὺ σκοτώθηκε μαζὶ μὲ ἄλλους στὸ Γουδί, κατὰ τὸν χρόνο τῆς ὁμωνύμου Ἐπαναστάσεως τοῦ 1922.

Ἀπελλοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λυκούργου 3, στὴ Δημαρχία Ἀθηνῶν.

Ὁ Ἀπελλῆς, διασημότερος ζωγράφος τοῦ Δ΄ π.χ. αἰῶνος καὶ χωρὶς ὑπερβολὴ τῆς ἀρχαιότητος γενικά, γεννήθηκε στὴν Κολοφῶνα τῆς Μ. Ἀσίας, καταγόμενος ἀπὸ καλλιτεχνικὴ οἰκογένεια. Ἀκολούθησε τὸν Μ. Ἀλέξανδρο στὴν Ἀσία καὶ ἐπεσκέφθηκε τὸν Πρωτογένη, στὴ Ρόδο. Πέθανε στὴ Κῶ, ἐργαζόμενος μίαν εἰκόνα τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ὁποία καὶ ἄφισε ἡμιτελῆ.

Ἔργα του εἶναι: ἡ Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, ἡ Θυσία τοῦ Ταύρου κ.ἄ.

Ἀποκαύκων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 147 στὴν Νεάπολι.

Οἱ Ἀπόκαυκοι, ἦσαν ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῶν χρόνων τοῦ Βυζαντίου, ὅπως οἱ Κομνηνοί, Παλαιολόγοι κ.λ.π. καὶ ἡ ὁποία διεδραμάτισε ἐξέχοντα ρόλο στὴν Βυζαντινὴ ἱστορία, ἰδίως ὅμως στοὺς χρόνους τοῦ Ἀνδρονίκου Β΄ καὶ Ἰωάννου Ε΄ Παλαιολόγου. Ἰδιαίτερα γνωστὸς εἶναι ὁ Ἰωάννης (12ος αἰών), ποὺ ἔγινε Μητροπολίτης Ναυπάκτου τὸ 1202 καὶ ὁ ὁποῖος πέθανε ὡς ἁπλὸς μοναχὸς στὴ Κόνιτσα τὸ 1235.

Ἀπολλοδώρου.

Ἀπὸ Θ. Βρεσθένους 5, στοῦ ΦΙΞ.

Ὁ Ἀσκληπιάδου Ἀπολλόδωρος Ἀθηναῖος, γραμματικός, μαθητὴς τοῦ Ἀρπάρχου καὶ τῶν στωϊκῶν φιλοσόφων Διογένη τοῦ Σελευκέως, ἔζησε, πιθανόν, κατὰ τὸ 180-109 π.Χ. Τὰ ἔργα του, διακρίνονται γιὰ τὴν ἔντεχνη συγκεφαλαιωτικὴ ἀφήγησι καὶ τὴν τεχνικὴ στιχουργία. Ἦτο κατ' ἐξοχήν, ἱστορικὸς φιλόσοφος. Ἔγινε πολὺ γνωστός, χάρις στὰ εἰς ἰαμβικὸν τρίμετρον συντεταγμένα «Χρονικά του».

Ἀπολλωνίου.

Ἀπὸ τέρμα Ἰώνων—Τρίτωνος, στ' Ἄνω Πετράλωνα.

Ἀπολλώνιος ὁ Ἀθηναῖος, ἀνδριαντοποιός, γυιὸς τοῦ Νέστορος, ἤκμασε κατὰ τὰ μέσα τῆς Α΄ π.Χ. ἑκατονταετηρίδος. Εἶναι ὁ δημιουργὸς-καλλιτέχνης τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ «Belvedere» καὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ γνωστοῦ μὲ τὸ ὄνομα «Torso τοῦ Belvedere».

Ἀπόλλωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νίκης 16, στὴν πλατεῖα Συντάγματος.

Κατὰ τὴν μυθολογία, ὁ Ἀπόλλων, εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, τῆς ψυχικῆς γαλήνης, τῆς ἀνώτερης ἁρμονίας. Εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς λάμψεως τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ, τῆς ὁμορφιᾶς τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως, συγχρόνως δὲ τῶν ὑπερόχων διανοητικῶν καὶ αἰσθητικῶν πλεονεκτημάτων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς.

Γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, γεννήθηκε στὴ Δῆλο καὶ ἦτο ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Γεννήθηκε στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Κύθνου (ἐξ οὗ καὶ Κύθνιος) κάτω ἀπὸ ἕνα φοίνικα.

Ὁ Ἀπόλλων, σκότωσε μὲ τὰ βέλη του τὸν τρομερὸ δράκοντα Πύθωνα, γυιὸ τῆς Γῆς. Σύζυγον ὁ Ἀπόλλων δὲν εἶχεν, ἀπέκτησεν ὅμως πολλὰ παιδιὰ ἀπὸ θνητὲς γυναῖκες, (Ἀσκληπιός, ὁ μάντις Ἴαμος, ὁ Ἄμφισσος, ὁ Δελφός, ὁ Ἐπίδαυρος, ὁ Κύδων, ὁ Μεγαρεὺς κ.ἄ.).

Ἀποστολάκη Ἰωάννου.

Νέα ὀνομασία τῆς ὁδοῦ Νεϊγύ, στὴν Ἁλυσίδα Πατησίων (Λεόντειον Λύκειον).

Ὁ Ἀποστολάκης Ἰωάννης, φιλόσοφος καὶ κριτικός, γεννήθηκε τὸ 1886 στὴν Καλαμάτα. Σπούδασε στὴ φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀργότερα δὲ ὡς ὑπότροφος στὸ Βερολῖνο, κλασσικὴ φιλολογία καὶ φιλοσοφία. Γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Γερμανία, ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητὴς σὲ σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν, τὸ δὲ 1926, ἔγινε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσ/νίκης. Πέθανε τὸ 1947 στὴν Ἀθήνα·

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

.....

Ἔμοιαζε λιγάκι μὲ τὸ χαμένο σκύλο, ποὺ ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ εἶχε συναντήσει ἕνα πρωΐ, κοντὰ στὸ Μέγαρο τῶν Δικαστηρίων... Ἦταν λευκὸς μὲ κόκκινες κηλίδες, ἀλλὰ δὲν ἦταν καλῆς ράτσας...

Τὸ παιδὶ εἶδε στὴν ἀρχὴ αὐτὲς τὶς δυὸ πελώριες οὐλὲς πάνω στὴ ράχη του... ὕστερα παρατήρησε τὴν οὐρά του, σφιγμένη ἀνάμεσα στὰ μισολυγισμένα πόδια, ποὺ ἔτρεμαν... Στάθηκε στὸ τέλος νὰ παρατηρῇ τὰ μαραμένα αὐτιά του, τὸ ἁπλανὲς βλέμμα του... Αὐθόρμητα ὁ ἀγέλαστος Ἀλὲν Ρομπὲρ χαμογέλασε στὸ φυλακισμένο σκυλί... Καὶ τότες εἶδε τὸ βλέμμα τοῦ σκύλου νὰ χαλαρώνῃ, τ' αὐτιά του νὰ σηκώνονται, καὶ τὴν οὐρά του νὰ κουνιέται σιγὰ-σιγά, σὰν σὲ χαιρετισμό...

Τὸ ζῷο, στὴ συνέχεια, πλησίασε μὲ δυσκολία τὴν πόρτα, σηκώθηκεν ὄρθιο μπροστά της καὶ στήριξε τὴ μουσούδα του πάνω στὸ τζάμι, θολώνοντάς το μὲ τὴν ἀναπνοή του, ποὺ εἶχε γίνει γρήγορη...

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἐκόλλησε στὸ τζάμι τὰ χείλη του κι' ἄρχισε νὰ τὸ φιλᾷ... Νὰ τὸ φιλᾷ ὥρα πολλή... Ὁ σκύλος ἀπάντησε μ' ἕνα δυνατὸ γαύγισμα, χαρούμενο καὶ πονεμένο μαζί...

—«Σσσσσς!!! Σώπα, μὴ μᾶς ἀκούσουν» τοῦ εἶπε γλυκὰ ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ μὲ χαμηλὴ φωνή... Τὸ ζῷο βέβαια δὲν ἄκουσε, ἀλλὰ ὑποτάχτηκε, ἐνῷ ὁ Ρομπὲρ συνέχιζε :

—«Θὰ ξανάρθω!!! Μὴν ἀνησυχῇς! Θὰ ξανάρθω... Τί; δὲν τὸ πιστεύεις; Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου... Στ' ὀρκίζουμαι!!! Θὰ ξανάρθω καὶ τότε θὰ σ' ἐλευθερώσω. Κάτσε ἥσυχα, καὶ περίμενέ με...».

...Ἀπὸ μιὰν ἄλλη τζαμόπορτα, ἡ φωτεινὴ φυλακὴ τοῦ σκύλου ἔβγαινε σὲ μιὰ αὐλή, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ δρόμο...

—«Δὲν ἔχει κλειδαριά!» σκέφτηκε τὸ παιδὶ «ἐν τάξει λοιπόν». Ἡ πόρτα δὲν ἔχει κλειδαριά, κι' ὁ σύρτης δὲν εἶναι κἂν τραβηγμένος... Γιὰ νὰ φτάσῃ λοιπὸν κανεὶς στὴν αὐλὴ καὶ στὸ δρόμο, ἀρκεῖ νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου... Ἂς βάλω ἕνα σημάδι, νὰ τὸ θυμᾶμαι... Νά! κάτι εἶναι γραμμένο πάνω στὴν πόρτα... Γράφει «ΜΟΡ»... Ὄχι! «ΜΟΡΓ»... Μά, οὔτε... «ΜΟΡΓΚ»... Ναί! Ναί! «ΜΟΡΓΚ»... Αὐτὸ εἶναι... Θὰ τὸ θυμᾶμαι αὐτὸ καλά...».

Χαμογέλασεν ἀκόμα μιὰ φορὰ στὸ σκύλο, τοῦ ψιθύρισε : «Μὴν ἀνησυχῇς. Θὰ ξανάρθω!», καὶ ἀνέβηκε πάλι γρήγορα μέχρι τὸ δωμάτιο τοῦ Ὀλάφ... Ὁ Κλεμανσὼ κοιμότανε ἀκόμα. Ἀλλὰ ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ σταμάτησε ἔκπληκτος στὸ κατώφλι... Τὸ αἷμα του πάγωσε στὶς φλέβες του... Κρύος ἱδρὼς τὸν περιέλουσε... Ὁ μαῦρος γάτος ἦτανε ξαπλωμένος πάνω στὸ κρεβάτι! Ἀγρίεψε, καὶ βάλθηκε νὰ τόνε διώξῃ. Ἀλλά, ὁ Ὀλάφ, ἀνύποπτος, διαμαρτυρήθηκε :

—«Γιατί; Ἄφισέ τον; Τί σοῦκανε; Ἄσε τὸ γάτο, καὶ πές μου γιὰ τὸν σκύλο...

Τὸν βρῆκες λοιπόν; Τί θὰ κάνῃς τώρα;...».

Ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ τὸν κύτταξεν ἤρεμα :

—«Μὴν ἀνησυχῆς. Μονάχα μιὰ χάρη θέλω νὰ μοῦ κάνῃς. Ὅταν ξαναγυρίσῃ ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ...».

—«Σσσσςςς!!! Πᾶψε! Νάτην! Ἔρχεται!...» τὸν διέκοψε ὁ Ὀλὰφ βλέποντας τὴν Ἀρχηγὸ Φρανσουὰζ νὰ ἔρχεται. Γρήγορα, γρήγορα ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ἔσκυψε πιὸ κοντά του καὶ ἀποτελείωσε τὴ φράση του, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό :

—«...ζήτησέ της νὰ ξανάρθω!!!...».

Ἔτσι καὶ ἔγινε...

Καὶ σὲ λίγο, ἔφυγαν...

Δὲν εἶπαν οὔτε μιὰ λέξη μέσα στὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς μετέφερε πρὸς τὸ Τερνεραί... Ἡ νεαρὴ γυναίκα σεβότανε τὴ σιωπή, ποὺ νόμιζε ὅτι τρεφότανε ἀπὸ τὶς ἴδιες σκέψεις μὲ τὶς δικές της... Μιὰ λέξη, μιὰ μονάχα λέξη θὰ ἔφθανε νὰ κάνῃ νὰ τρέξουν τὰ δάκρυά της...

Ἐν τούτοις καθὼς ἔφθαναν, τ' ἀγόρι ρώτησεν ἀπότομα :

—«Ἀρχηγέ! Τί σημαίνει : «ΜΟΡΓΚ;»... Μά... τὶ ἔχετε; Εἶπα κανένα κακό;... Τὶ συμβαίνει;...».

—«Τίποτα!!!» ἀπάντησεν ἐκείνη μὲ σπασμένη φωνή... «ΜΟΡΓΚ» εἶναι τὸ μέρος... Μὸργκ σημαίνει ὑπεροψία...».

Μά, τὸ παιδὶ διαμαρτυρήθηκε :

—«Δὲν εἶναι μονάχα αὐτό... Πρέπει νὰ σημαίνῃ καὶ κάτι ἄλλο... Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω, Ἀρχηγέ. Πέστε μου... Πέστε μου τὶ ἄλλο σημαίνει;...».

Ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ στάθηκε λιγάκι συλλογισμένη... Ἐγύρισεν ὕστερα τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἔξω, ἄφισε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ πάνω στὸν γκρίζο οὐρανό, ἀναστέναξε βαθειά, καὶ στὸ τέλος εἶπε ἀργὰ-ἀργά, σὰν νὰ προφήτευε κάποια συμφορά :

—«Σημαίνει ἀκόμα τὸ μέρος ὅπου ἀποθέτουν ἐκείνους ποὺ πρόκειται νὰ πεθάνουν!!!».

.....

Στὸ βάθος τοῦ κήπου τοῦ Τερνεραί, ὑπῆρχε ἕνα κιγκλίδωμα, ποὺ συνόρευε μὲ τὸ δάσος... Ἕνα παράξενο φυτὸ ἦταν ἄλλοτε πλεγμένο ἀνάμεσα στὰ κάγκελά του... Τώρα τὸ φυτὸ ἐτοῦτο εἶχε ἀποσπάσει τὸ κιγκλίδωμα ἀπὸ τὰ στηρίγματά του καὶ τὸ κρατοῦσε σκουριασμένο πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, στὶς ἄκρες τῶν κλαδιῶν... Αὐτὸ ἦταν τὸ ἴδιο περίπου πρᾶγμα μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἀλὲν Ρομπὲρ νὰ βρῇ τὴν ἐλευθερία του... μιὰ ἀπόφαση ποὺ εἶχε θεριέψει μέσα του, τὸν εἶχε κυριεύσει ὁλόκληρο, καὶ ζοῦσε στὴ θέση τὴ δική του... βέβαια, ἄκουγε τὰ μαθήματα τοῦ Τομαβάκ, καὶ τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Μπουφαλό... δάνειζε τσίχλες στὸν «παρανὰ»... ἀνταπέδιδε στὸν Ραντὰρ τὸν στρατιωτικό του χαιρετισμό... ἄκουγε τὸν Βελοῦδο νὰ παίζῃ τὴ φυσαρμόνικά του... ἀπόφευγε πάντα τὸν Κάϊδ... Τίποτα δὲν φαινόταν ὅτι εἶχε ἀλλάξει... Ὅμως μέρα καὶ νύκτα, ἐπίμονα, ἀδιάκοπα, ἀπαιτητικὰ μιὰ μονάχα λέξη στριφογύριζε μέσα στὸ κεφάλι του... «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!» Καὶ κάθε πρωΐ, ἡ πρώτη-πρώτη σκέψη του ἦταν : ὁ σκύλος τοῦ Νοσοκομείου!... Ἐπὶ δυὸ μέρες δίσταζε νὰ ἐμπιστευθῇ στὸν Μὰρκ τὴν ἀπόφασή του... Αὐτὸ ποὺ τὸν συγκρατοῦσε ἦταν ὁ ἀνομολόγητος φόβος του ὅτι ὁ μεγάλος θὰ τὸν κορόϊδευε, ἢ ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ τὸν πείσῃ νὰ μὴ φύγῃ... θυμότανε πάντα τὰ κοροϊδευτικὰ λόγια του :

«...Νὰ ξαναβρῇς τοὺς γονεῖς σου μὲ τὴν βοήθεια τῶν ταινιῶν ἀπὸ χαρτὶ τῶν ἐφημερίδων; Λές; Σώώώπα!!!». Ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ μὴ μιλήσῃ στὸν Μάρκ... Κι' ὅμως!!! Ἡ συνείδησή του τὸν ἔτυπτε... Γιὰ νὰ τὴν ἐλαφρύνῃ λοιπὸν ἀνακάλυψε μιὰ «λογικοφανὴ» πρόφαση, κάνοντας τὸν ἑξῆς συλλογισμό :

—«Ἂς τὰ βάλλουμε κάτω τὰ πράγματα μὲ προσοχή. Ἂν μιλήσω γι' αὐτὸ

στὸν Μάρκ, θὰ θελήσῃ νὰ φύγῃ μαζί μου, ἀφοῦ εἶναι φίλος μου... Καὶ ὅπως συμβαίνει νὰ τὸν ἔχουν φέρει στὸ Τερνεραὶ οἱ χωροφύλακες, κινδυνεύει νὰ πάῃ φυλακή... Ἐνῶ ἐγὼ δὲν διατρέχω τέτοιον κίνδυνο... Ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν γιὰ μένα μόλις ξαναβρῶ τοὺς γονεῖς μου, καὶ δὲν θὰ ἔχω ἀνάγκη νὰ δώσω λογαριασμὸ σὲ κανένα...».

Ἡ Ἐ λ ε υ θ ε ρ ί α ! ! !...

Τὸ σχέδιο καταστρώθηκε... Ἐπὶ τέλους... Ἡ ὥρα ἔφτασε...

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἀρνηότανε νὰ σκεφτῇ ἦταν ἡ Μόργκ... αὐτὸς ὁ θάλαμος τῶν ἑτοιμοθανάτων τὸν γέμιζε φρίκη... Καὶ τὸ μόνο πρόσωπο ποὺ ἀπέφευγε νὰ σκεφθῇ ἦταν ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουάζ... Πρασπαθοῦσε ἀπὸ τώρα νὰ τὴν ξεχάσῃ... Πάσχιζε νὰ τὴν μισήσῃ...

Τὸ βράδυ ὑποκρινότανε ὅτι κοιμᾶται, ὅταν ἡ Ἀρχηγὸς περνοῦσε κοντὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του... Κι' ὅταν ἐκείνη ἔσκυβε καὶ τοῦ φιλοῦσε τὸν κρόταφο, ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν κτυπήσῃ... «Τὶ θἄλεγε ἡ μητέρα μου!» συλλογιζότανε ἀναστατωμένος... «Τὶ θὰ ἔλεγε σὰν μὲ ἔβλεπε νὰ δέχωμαι ἔτσι τὰ χάδια μιᾶς ξένης; Νὰ μὲ φιλᾷ, σὰν νὰ ἤμουνα παιδί της;... Τὶ ἔχω ἐγὼ μ' αὐτή; τὶ μᾶς ἑνώνῃ; Ἡ ἴδια δὲν τοῦ εἶχε πῆ χωρὶς οἶκτο ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀφίσῃ τὸ Τερνεραὶ καὶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ...

...Ἔτσι ἕνα βράδυ ποὺ ἡ Ἀρχηγὸς Φρανσουὰζ τοῦ εἶπε στοργικά :

—«Κάνεις πὼς κοιμᾶσαι; Ἔ; Γιατί;...». Ἐκεῖνος πετάχτηκε ὄρθιος, ἀγριεμμένος... Καὶ τῆς εἶπε σκληρά :

—«Γιατὶ ἔτσι μ' ἀρέσει...».

Ἐκείνη ἔκανε ὅτι δὲν πρόσεξε τὸ θυμό του καὶ τὸν ρώτησε πιὸ μαλακά :

—«Δὲν θέλεις λοιπόν, παιδί μου, νὰ σὲ φιλί;...».

—«Γιατὶ νὰ μὲ φιλᾶς;...».

—«Γιατὶ σὲ ἀγαπῶ πολύ...».

—«Μ' ἀγαπᾶς; ΜΕ ΠΟΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ;;;».

Ράγισεν ἡ καρδιὰ τῆς Ἀρχηγοῦ, προσποιήθηκε ὅτι δὲν πρόσεξε τὴν ἀχάριστη σκληρότητά του καὶ ἐστράφηκε πρὸς τὰ ἄλλα παιδιά :

—«Καλὴ 'σπέρα σὲ ὅλους...».

Ἄλλως τε στὸ μεταξὺ τὰ πέντε τελευταῖα παιδιὰ τῆς σειρᾶς, βλέποντας τὴν Ἀρχηγὸ νὰ παρατείνῃ τὴν παραμονή της κοντὰ στὸν Ἀλὲν Ρομπέρ, ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται :

—«Ἐ! Ἀρχηγέ! Μᾶς ξεχνᾶτε ἐμᾶς!...».

Ἀκόμα καὶ ὁ Κολόμπος, ὁ μικρὸς νέγρος, τὴν ἐφώναζε μὲ μιὰ φωνὴ πλημμυρισμένη παράπονο, ἀλλὰ καὶ πόνο μαζί :

—«Ἀ–η–γέ!!!... Ἀ–η–γέ!!!... Ἀ–η–γέ!!!...».

Αὐτὴ δὲν ἀπάντησε τίποτε... Ἀναστέναξε ἐλαφρά... Διέσχισε τὸ θάλαμο... Στάθηκε στὴν ἄκρη, καὶ εἶπε μαλακά :

—«Σωπᾶστε τώρα... Κοιμηθῆτε... Σβύνω τὸ φῶς...».

Καὶ μόλις ὁ θάλαμος βυθίστηκε στὸ σκοτάδι, ἀπομακρύνθηκε μὲ ἀργά, κουρασμένα βήματα... Ὕστερα μπῆκε στὸ δωμάτιό της, κάθισε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της... Καὶ τὰ χέρια της πίσω ἀπ' τὰ μαλλιά της, ποὺ ξανάπεφταν... Αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε πολλὲς φορές... Συγχρόνως μονολογοῦσε ἀπελπισμένη :

—«...Δὲν μπορῶ πιά... Δὲν ἀντέχω... Δὲν μπορῶ... Κ ο υ ρ ά σ τ η κ α... Εἶνσι τόσο σκληρὰ αὐτὰ τὰ παιδιά!!! πολὺ σκληρά... πολὺ σκληρά... Θεέ μου, γιατὶ λοιπόν; Εἶχε δίκηο ὁ γιατρὸς ὅταν μὲ συμβούλευε νὰ μὴ προσκολλᾶμαι πολὺ σ' αὐτά... Νὰ τώρα ὁ ἀπολογισμός... Ἕνας πολὺ πρόχειρος ἀπολογισμός... Ὁ μικρός μου ὁ Ὀλὰφ εἶναι στὸ νοσοκομεῖο... κι' ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ μοῦ ἀρνιέται τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀγαπῶ... Σὰν μαχαιριὰ ἀντήχησε μέσα στὴν καρδιά μου ἡ ἐρώτησή του : «Μ' ἀγαπᾶς; Μὲ ποιὸ δικαίωμα;»... Καὶ μὲ τὶ ὕφος μοῦ τὸ εἶπεν αὐτό;... Τί νὰ κάνω; Τὶ νὰ

κάνω, Θεέ μου; Φώτισέ με... Συμβούλευσέ με... Πές μου... Νὰ μιλήσω γιὰ τὸν 'Αλὲν Ρομπὲρ στὸ «Ἄσπρο Δόντι» ἢ στὴ Μάμυ; Ποιὸ τάχα θἄναι τὸ ἀποτέλεσμα... Τότε τὶ νὰ κάνω; Μάννα μου, δὲν μπορῶ... δὲν ἀντέχω ἄλλο... δὲν μπορῶ πιά!!!...».

Κι' ὅμως... Ἂν ἄνοιγε ξαφνικὰ τὴν πόρτα της θἄβρισκε ὄρθιο πίσω της τὸν 'Αλὲν Ρομπέρ, δυστυχισμένο, ἀναποφάσιστο, ἕτοιμο νὰ ζητήσῃ συγνώμη, ν' ἀποκαλύψῃ τὸ σχέδιό του, νὰ τ' ἀπαρνηθῇ... 'Αλλὰ κι' ἂν αὐτὸς ὁ ἴδιος, μιὰ στιγμὴ ἀργότερα, ἔσπρωχνε αὐτὴ τὴν πόρτα, θὰ εὕρισκε τὴ νέα κοπέλλα νὰ γράφῃ ἕνα ἀκόμα σ' αὐτόν... ἕνα ἀκόμα ἀνώνυμο, ἀπ' τὰ πολλὰ ποὺ ἔγραφε τακτικὰ στὸ μικρὸ παιδί.....

.....

'Η διαδρομὴ φάνηκε πολὺ μακρινὴ στὴν 'Αρχηγὸ Φρανσουάζ, ἀλλὰ πέρασε γρήγορα γιὰ τὸν 'Αλὲν Ρομπέρ... Γιατὶ ὁ 'Αλὲν Ρομπὲρ δὲν σταμάτησε οὔτε στιγμὴ νὰ συλλογίζεται ἕνα σωρὸ πράγματα γιὰ τὴν σημερινὴ δραπέτευσή του ποὺ τόσο καλὰ εἶχε σχεδιάσει... Οἱ τσέπες του ἦταν γεμισμένες μ' ὅλα του τά... ταξιδιωτικὰ ἐφόδια(!)... Δηλαδὴ μὲ σπάγγους, ζάχαρη, τὸ μικρὸ φιαλίδιο μὲ τὴ ζάχαρη... Καὶ, πρὸ παντὸς στὴν ἐπάνω ἀριστερὴ τσέπη, κοντὰ στὴν καρδιά του, ἐφύλαξε μὲ στοργή, μὲ συγκίνηση, μὲ σεβασμὸ τὶς ἕξη ταινίες ἀπ' τὸ χαρτί, ποὺ νόμιζε ὅτι ἦταν γραμμένες ἀπὸ τὸ χέρι τῶν γονέων του... Κι' ἀκόμα ἄλλη μιὰ προετοιμασία...

Σὰν σωστὸς ἀπατεώνας εἶχε φορέσει ἐπάνω του ὅλα τὰ ροῦχα του... Ἕτοιμος γιὰ τὸ μεγάλο ξεκίνημα... Καὶ τώρα ἔκανε μέσα στὸ μυαλό του, ἀκόμα μιὰ φορά, τὴν προβολὴ τῆς ταινίας τῆς δραπετεύσεώς του... : «τὸ δωμάτιο... οἱ δυὸ αἴθουσες... ἡ σκάλα... ὁ διάδρομος... ἡ Μὸργκ... ἡ αὐλή... ἡ...».

—«Τὶ διηγεῖσαι λοιπόν;...» τὸν ρώτησε ξαφνιασμένη, καθὼς τὸν ἄκουσε νὰ μιλᾷ σχεδὸν δυνατά, παρασυρμένος ἀπ' τὸν ἐνθουσιασμό του...

—«'Εγώ; τίποτα!!!» διαμαρτυρήθηκεν ἐκεῖνος καὶ προσποιήθηκε τὸν ἀδιάφορο, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος... Αὐτὴ ἐνόμισε ὅτι τῆς θύμωσε πάλι καὶ συλλογίστηκε :... «'Απόψε πρέπει νὰ μάθω τὶ τοῦ συμβαίνει, τὶ ἔχει μαζί μου... Θὰ ἐξηγηθῶ ἀπόψε μαζί του, μόλις γυρίσουμε στὸ Τερνεραί... Τὶ νὰ συμβαίνῃ ἄραγε; Δὲν πᾶνε οὔτε ὀκτὼ μέρες ποὺ διαβάζαμε μαζὶ τὸν «Μικρὸ Πρίγκιπα», καὶ τώρα μοῦ μιλάει τόσο σκληρά, τόσο ἐχθρικά!!!... Ἄ! Δὲν ἔχει... 'Απόψε θὰ μάθω...». Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο... Αὐτὸ τὸ βράδυ ἐπρόκειτο νὰ μάθῃ... 'Αλλὰ ὄχι αὐτὰ ποὺ περίμενε ἐκείνη... Θὰ μάθαινε κάτι ἄλλο, πιὸ συγκλονιστικό... Θὰ μάθαινε τὴ δραπέτευσή του... ποῦ νὰ τὸ φαντασθῇ ἡ καημένη ἡ 'Αρχηγὸς Φρανσουάζ!!!... Βρῆκαν τὸν 'Ολὰφ ἀκόμα πιὸ ἀδύνατο, πιὸ ἀπομακρυσμένο ἀπ' τὸν κόσμο, καὶ τὸ Κλεμανσὼ πολὺ πιὸ γέρο ἀπ' ὅ,τι τὸν εἶχαν ἀφίσει... Τὸ φύλλο τῆς θερμοκρασίας, στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, ἔμοιαζε μὲ μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ κορυφές, πιὸ ἀπότομες ἀπὸ μέρα σὲ μέρα...

—«'Εγὼ νομίζω ὅτι αὐτὸ εἶναι καλό», εἶπεν ὁ Κλεμανσὼ στὴν 'Αρχηγό, «ὁ πυρετὸς ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ὀργανισμός του ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ κακοῦ... Δὲν νομίζετε;...».

—«Ναί! ναί! ἀσφαλῶς!» ἀπάντησεν αὐτὴ μὲ φωνὴ λιγάκι βραχνή...

Φίλησε ὕστερα τὸ μικρὸ παιδὶ στὰ λαμπερά του μάτια... Κι' ἔπειτα βγῆκεν, ὅπως τὴν ἄλλη φορά, καὶ ὁ γέρος ἀποκοιμήθηκε... 'Ο 'Αλὲν Ρομπὲρ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ 'Ολάφ, ἀλλὰ τὸ παράτησεν ἀμέσως γιατὶ ἔκαιγε...

'Ο 'Ολὰφ γύρισε καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἐπιμονή :

—«Τὶ ἔγινε; πές μου; Διηγήθηκες τὴν ἱστορία μου στοὺς φίλους μας;...».

'Ο 'Αλὲν Ρομπὲρ ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ :

—«Βεβαιότατα... Μὴν ἀνησυχῇς... Τοὺς τὰ εἶπα ὅλα...».

Ἔγινε ὕστερα σιωπή, ποὺ τὴ διέκοψε σὲ λίγο ὁ 'Αλὲν Ρομπέρ, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ σπάγγο ποὺ εἶχε κρυμένο.

(Συνεχίζεται)

ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Ὑπ' ἀριθ. 3983/13-9-1959

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 20 Αὐγούστου 1959 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ὑπηρεσίαι Ἐρεύνης Παραπόνων.

Ἄρθρον 1.—1. Παρ' ἑκάστῳ Ὑπουργείῳ συνιστῶνται δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Ὑπουργοῦ, δημοσιευομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μία ἢ πλείονες Ὑπηρεσίαι Ἐρεύνης Παραπόνων, ἔργον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ διὰ τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ ἐξέτασις καὶ θεραπεία παραπόνων τῶν πολιτῶν.

2. Προϊστάμενοι τῶν Ὑπηρεσιῶν τούτων ὁρίζονται ἐκ τῶν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ ὑπηρετούντων Ἐπιθεωρητῶν ἢ ἄλλων, διοικητικοῦ κλάδου, ὑπαλλήλων ἐπὶ 2ῳ ἢ 3ῳ βαθμῷ. Οὗτοι δύνανται προσθέτως πρὸς τὰ καθήκοντα αὐτῶν ὡς Προϊσταμένων τῶν Ὑπηρεσιῶν τούτων νὰ ἀσκοῦν καὶ τὰ καθήκοντα ἑτέρας ἐν τῷ Ὑπουργείῳ θέσεως.

3. Δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Ὑπουργοῦ ὁρίζεται καὶ τὸ ἀναγκαιοῦν πρὸς ἐπάνδρωσιν τῶν ὡς ἄνω Ὑπηρεσιῶν προσωπικόν, λαμβανόμενον ἐκ τῶν παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ ὑπηρετούντων, ἐξ ὧν ἀπαραιτήτως εἷς ὑπάλληλος ἐπὶ 5ῳ ἢ 4ῳ βαθμῷ.

4. Αἱ Ὑπηρεσίαι Ἐρεύνης Παραπόνων ὑπάγονται ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργοῦ, ὃν ἐνημερώνουν τακτικῶς περὶ τοῦ ἔργου των οἱ Προϊστάμενοι αὐτῶν, δι' ὑποβολῆς ἐκθέσεως κατὰ μῆνα ἢ καὶ ἑκάστοτε προφορικῶς.

Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἐρεύνης Παραπόνων.

Ἄρθρον 2.—1. Συνιστᾶται παρὰ τῷ Προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως, Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἐρεύνης Παραπόνων, ἥτις ἐποπτεύεται ὑπὸ ἑνὸς ἢ καὶ πλειόνων μελῶν τοῦ Α.Σ.Δ.Υ. ἢ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἢ Γενικῶν Ἐπιθεωρητῶν ἢ Ἐπιθεωρητῶν Διοικήσεως, ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως.

2. Οἱ ὡς ἄνω ἐποπτεύοντες ἀκροῶνται, καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν τακτήν, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν πολιτῶν, ἐπιλαμβάνονται τῆς ἐξετάσεως τῶν ὑποβαλλομένων ὑπ' αὐτῶν παραπόνων ἢ διαβιβάζουν ταῦτα εἰς τὰς οἰκείας Ὑπηρεσίας Ἐρεύνης Παραπόνων τῶν Ὑπουργείων, παρακολουθοῦντες εἰς τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν, τὴν διδομένην εἰς ταῦτα συνέχειαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν κίνησιν καὶ τὸ καθ' ὅλου ἔργον τῶν Ὑπηρεσιῶν τούτων.

3. Αἱ παρὰ τοῖς Ὑπουργείοις Ὑπηρεσίαι Ἐρεύνης Παραπόνων ἐπιλαμβανόμεναι ὑποθέσεων παραπεμπομένων ὑπὸ τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς παρ' αὐτῷ Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας, ὑποβάλλουν καὶ εἰς ταύτας τὸ πόρισμα τῶν ἐνεργειῶν των.

Γραφεῖα Πληροφοριῶν καὶ Παραπόνων παρὰ Νομαρχίαις.

Ἄρθρον 3.—1. Συνιστᾶται παρ' ἑκάστῃ Νομαρχίᾳ Γραφεῖον Πληροφοριῶν καὶ Παραπόνων ὑπαγόμενον ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Νομάρχου, ἔργον τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ διὰ τῶν ἁρμοδίων Ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ Νομάρχου ἐξέτασις καὶ θεραπεία παραπόνων τῶν πολιτῶν.

2. Προϊστάμενος τοῦ Γραφείου ὁρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου ὑπάλληλος Α' κατηγορίας τῆς Νομαρχίας ἐπὶ 5ῳ τοὐλάχιστον βαθμῷ ἐφόσον ὑπηρετεῖ τοιοῦτος, δυνάμενος νὰ ἀσκῇ προσθέτως καὶ τὰ καθήκοντα ἑτέρας ἐν τῇ Νομαρχίᾳ θέσεως.

3. Ὁ Προϊστάμενος τοῦ Γραφείου ἐνημερώνει τακτικῶς περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ τὸν Νομάρχην δι' ὑποβολῆς σχετικῆς ἐκθέσεως κατὰ μῆνα ἢ καὶ ἑκάστοτε προφορικῶς, ὡς καὶ τὸν Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Διοικήσεως κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιθεώρησιν τῶν ἐν τῷ Νομῷ Ὑπηρεσιῶν.

Ἀνάθεσις ἀνακρίσεως ἐπὶ παραπόνων.

Ἄρθρον 4.—1. Οἱ Ὑπουργοὶ δύνανται ν' ἀναθέτουν καὶ εἰς μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν ἢ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὡς καὶ εἰς Γενικοὺς Ἐπιθεωρητὰς Διοικήσεως ἢ Ἐπιθεωρητὰς Διοικήσεως τὴν διενέργειαν ἑνὸρκου διοικητικῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ παραπόνων τῶν πολιτῶν περὶ πλημμελοῦς ἐνεργείας ἢ ἐπιληψίμου πράξεως ἢ παραλείψεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ὑπ' αὐτοὺς Ὑπηρεσιῶν. Προκειμένου εἰδικώτερον περὶ πράξεως ἢ παραλείψεως ὑπαλλήλου Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας ἐπὶ 3ῳ ἢ ἀνωτέρῳ βαθμῷ ἡ διὰ τῶν ὡς ἄνω ὁριζομένων ὀργάνων ἐνέργεια διοικητικῆς ἀνακρίσεως εἶναι ἀποκλειστική.

2. Εἰς τὰς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἐνεργουμένας διοικητικὰς ἀνακρίσεις ἔχει ἐφαρμογὴν ἡ παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 155 τοῦ Ν. 1811/1951. Δημόσιοι ὑπάλληλοι παντὸς βαθμοῦ καλούμενοι ὑπὸ τῶν ἐνεργούντων τὴν ἀνάκρισιν ὑποχρεοῦνται ὅπως παρέχουν ἀμελλητὶ τὰς παρ' αὐτῶν ζητουμένας πληροφορίας, στοιχεῖα ἢ μαρτυρίας.

3. Ἡ ἐπὶ τῆς ἐρεύνης ὑποβαλλομένη εἰς τὸν διατάξαντα ταύτην Ὑπουργὸν ἔκθεσις περιέχουσα πρότασιν διώξεως πειθαρχικοῦ ἀδικήματος ἐπέχει θέσιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 149 παρ. 1 τοῦ Ν. 1811/1951 προτάσεως καὶ ἐκθέσεως τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας.

Πιστοποιητικὰ καὶ ἄλλα δικαιολογητικά.

Ἄρθρον 5.—1. Διὰ Β. Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ ἁρμοδίου κατὰ περίπτωσιν Ὑπουργοῦ, δύναται, εἰς ἃς περιπτώσεις ἀπαιτεῖται, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις, ἡ ὑποβολὴ πρός τινα Ἀρχήν, πιστοποιητικῶν ἢ ἄλλων δικαιολογητικῶν, νὰ ὁρισθῇ ὅτι, ἀντὶ τῆς προσκομίσεως τοιούτων ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἡ Ἀρχὴ αὕτη ἀρύεται τὰ ἀναγκαιοῦντα στοιχεῖα ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ἁρμοδίας πρὸς ἔκδοσιν τῶν πιστοποιητικῶν ἢ δικαιολογητικῶν Ὑπηρεσίας ἢ νὰ ἀντικαθίστανται ταῦτα δι' ἄλλων ἐπιδεικνυομένων ἢ κατατιθεμένων ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος ἐγγράφων στοιχείων ἢ δι' ὑπευθύνου τούτου δηλώσεως ἢ νὰ περιορίζωνται ταῦτα εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα.

2. Διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τῶν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ Ἐσωτερικῶν Ὑπουργῶν, προβλεφθήσεται ἡ ἔκδοσις ἀτομικῶν βιβλιαρίων, δι' ὧν θὰ ἀποδεικνύωνται ἐνώπιον διοικητικῶν ἀρχῶν ἢ ὀργανισμῶν τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως ἢ ἄλλων ὀργανισμῶν δημοσίου δικαίου ἢ δημοσίων ἐπιχειρήσεων γεγονότα, ἀναγόμενα εἰς τὴν ἀστικήν, στρατολογικήν, ἢ ἄλλην κατάστασιν τοῦ προσώπου, ὡς καὶ ἡ δημοτικότης, ἡ κατοικία, ἡ παιδεία καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ. Διὰ τοῦ διατάγματος τούτου καθορισθήσονται ἡ ἁρμοδία ἀρχὴ διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν βιβλιαρίων τούτων, ὁ τρόπος ἐκδόσεως, τηρήσεως καὶ ἐνημερώσεως αὐτῶν, ὁ τύπος αὐτῶν, τὰ γεγονότα δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων θὰ καταχωρίζεται ἀτελῶς ἰδία ἐγγραφὴ περιλαμβάνουσα ἐν ἀποσπάσματι τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα τῆς ἀντιστοίχου βεβαιωτικῆς αὐτῶν ἐπισήμου πράξεως, αἱ διοικητικαὶ κυρώσεως ἐν περιπτώσει ὑποβολῆς πλαστοῦ ἢ ἀτελοῦς ἢ ἀνακριβοῦς βιβλιαρίου, αἱ προϋποθέσεις καὶ ἡ ἔκτασις τῆς ἀποδεικτικῆς δυνάμεως τῶν ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῶν, τὰ τέλη ἀντικαταστάσεως τῶν ἀτομικῶν βιβλιαρίων ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος.

Κοιναὶ ἀποφάσεις.

Ἄρθρον 6.—1. Διὰ Β. διαταγμάτων, δύναται νὰ ὁρίζηται, προκειμένου περὶ ἀποφάσεων ἢ πράξεων, ἐκδιδομένων κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις τῇ συμπράξει πλειόνων Ὑπουργῶν, ὅτι ἐκδίδονται αὗται ἄνευ τῆς συμπράξεώς τινος ἢ τινων ἐκ τούτων. Τὰ Β. Διατάγματα ταῦτα ἐκδίδονται ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ καὶ τῶν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις συμπραττόντων Ὑπουργῶν.

2. Προκειμένου περὶ Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ πράξεων, εἰς ἃς κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις συμπράττουν πλείονες Ὑπουργοί, δύναται διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν συμπραττόντων Ὑπουργῶν, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, νὰ παρέχηται ὑπὸ πάντων εἰς τοὺς Γενικοὺς Γραμματεῖς ἢ τοὺς Γενικοὺς Διευθυντὰς ἡ ἐξουσία τοῦ ὑπογράφειν τῇ ἐντολῇ αὐτῶν καὶ ὑπὸ τὴν διατύπωσιν «Ἐντολῇ Ὑπουργοῦ» τὰς ὑπ' αὐτῶν ἐκδιδομένας κοινὰς ἀποφάσεις ἢ πράξεις.

3. Ἡ παρεχομένη κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον, ὡς καὶ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Α. Ν. 1671/51 «περὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργείων», ἐξουσία ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων ὑπαλλήλων δὲν ἀποκλείει τὴν ἐπὶ τῶν θεμάτων, δι' ἃ παρέχεται, ἔκδοσιν ἀποφάσεων, πράξεων καὶ λοιπῶν ἐγγράφων δι' ὑπογραφῆς τοῦ Ὑπουργοῦ.

Τύπος πράξεών τινων μὴ κανονιστικοῦ περιεχομένου.

Ἄρθρον 7.—1. Πᾶς διορισμός, ἀναδιορισμός, μονιμοποίησις, τοποθέτησις, μετάθεσις, μετάταξις, προαγωγή, ἀποδοχὴ παραιτήσεως καὶ ἀπόλυσις, προκειμένου μὲν περὶ ἀνωτέρων ἢ ἀνωτάτων πολιτικῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων ἢ στρατιωτικῶν καὶ ὀργάνων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ὡς καὶ πᾶσα προαγωγὴ εἰς ἀνωτέρους, ἐνεργοῦνται διὰ Β. Δ/γματος, προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν δι' Ὑπουργικῆς ἀποφάσεως. Τὰ ὡς ἄνω Β. Διατάγματα καὶ αἱ Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις δημο-

σιεύονται ἐν περιλήψει διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Κείμεναι διατάξεις, προβλέπουσαι τὴν ἐνέργειαν τῶν ὡς ἄνω μεταβολῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ ἢ ἑτέρου ὀργάνου ἢ τὴν αὐτοδικαίαν ἐπέλευσιν μεταβολῶν, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ.

2. Διὰ Β. Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ τοῦ κατὰ περίτωσιν ἁρμοδίου, δύναται νὰ ὁρισθῇ ὅτι ἐφ' ὡρισμένων θεμάτων, δι' ἃ αἱ κείμεναι διατάξεις προβλέπουν τὴν ἔκδοσιν Β. Διαταγμάτων μὴ κανονιστικοῦ περιεχομένου, ἀρκοῦν ἐφεξῆς, ἀντὶ τούτων, ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργοῦ ἢ τῶν οἰκείων Ἀρχῶν, δημοσιευόμεναι διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀρχεῖα—Πρωτόκολλα.

Ἄρθρον 8.—1. Τὰ θέματα τῆς τηρήσεως ὑπὸ τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν πρωτοκόλλων τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων, τῆς διακινήσεως, διεκπεραιώσεως καὶ ἀρχειοθετήσεως τούτων, ὡς καὶ τῆς περιοδικῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν ἀρχείων, ὡς θέματα κατ' οὐσίαν διοικητικοῦ περιεχομένου, θὰ ρυθμίζωνται ἐφεξῆς διὰ Β. Διαταγμάτων.

2. Προκειμένου περὶ ρυθμίσεως ἀφορώσης εἰς πλείονα, Ὑπουργεῖα, τὰ Β. Διατάγματα ἐκδίδονται ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Συντονισμοῦ.

3. Μέχρις ἐκδόσεως τῶν Διαταγμάτων τούτων τὰ εἰρημένα θέματα ἐξακολουθοῦν διεπόμενα ὑπὸ τῶν μέχρι τοῦδε κειμένων τυχὸν διατάξεων.

Ἐνίσχυσις προσωπικοῦ Διοικητικῆς Ὀργανώσεως.

Ἄρθρον 9.—Συνιστῶνται παρὰ τῇ Γενικῇ Δ/νσει Διοικητικῆς Ὀργανώσεως τοῦ Ὑπουργείου Συντονισμοῦ 2 θέσεις ἐπὶ βαθμοῖς 5ῳ ἢ 4ῳ, προστιθέμεναι εἰς τὰς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τούτῳ θέσεις μονίμου προσωπικοῦ Α' Κατηγορίας. Αἱ θέσεις αὗται κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος πληρωθήσονται κατὰ προτίμησιν διὰ μετατάξεως ὑπαλλήλων ἐξ ἄλλων Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, μετεκπαιδευθέντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ θεμάτων ὀργανώσεως, κατὰ τὴν ἐν παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 97 τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος διαδικασίαν καὶ κατὰ παρέκκλισιν τῶν ἐν παραγράφῳ 1 αὐτοῦ προϋποθέσεων. Οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι μετατάσσονται ἐπὶ τῷ αὐτῷ βαθμῷ ἢ τῷ ἀμέσως ἀνωτέρῳ τοιούτῳ, ἐφόσον ἔχουν τὸν πρὸς προαγωγὴν ἀπαιτούμενον χρόνον ὑπηρεσίας καὶ τὰ λοιπὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ προσόντα.

Ἄρθρον 10.—Εἰς τὴν διαρρύθμισιν τῶν ὀργανισμῶν τῶν Ὑπουργείων διὰ τῶν κατὰ τὸν Νόμον 3825/1959 Β. Διαταγμάτων, περιλαμβάνονται καὶ ἅπασαι αἱ μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου καὶ μέχρις ἐκδόσεως τῶν ἀνωτέρω Διαταγμάτων ἱδρυθεῖσαι ἢ ἱδρυθησόμεναι τυχὸν Ὑπηρεσίαι καὶ θέσεις.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτόν τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ 'Αστυνόμος Β' κ. Παπαγεωργίου Δημήτριος καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Γιαννακάρας Γεώργιος, Βασιλόγαμβρος Χρῆστος καὶ Κυριακόπουλος Παναγιώτης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς κάτωθι ἀξιωματικούς:

1) Εἰς τὸν 'Αστυνόμον Β' κ. 'Αθανασόπουλον Νικόλαον, διότι ὡς ἀρχηγὸς τῆς παιδικῆς κατασκηνώσεως ἐπεδείξατο ὅλως ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, πρωτοβουλίαν καὶ ζῆλον ἐπιτυχὼν τὴν ταχεῖαν ὀργάνωσιν ἐν συνεχείᾳ δὲ ἀρτίαν καὶ ὑποδειγματικὴν λειτουργίαν τῆς τὸ πρῶτον ἱδρυθείσης διὰ τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα παιδικῆς θερινῆς κατασκηνώσεως ἐν 'Αγίῳ 'Ανδρέᾳ.

2) 'Υγειονομικὸν 'Αξιωματικὸν 'Αστυνόμον Α' κ. Πάγκον Νικόλαον, διότι ὡς ἰατρὸς τῆς κατασκηνώσεως κατέβαλε ἀόκνους προσπαθείας διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως τῶν μετεχόντων τῆς κατασκηνώσεως παίδων ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατασκηνωτικῆς περιόδου νὰ διατηρηθῇ εἰς λαμπρὸν σημεῖον, ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις τούτων.

3) 'Υπαστυνόμον Α'. κ. Διαμαντάρην 'Εμμανουὴλ, διότι διαχειριστὴς ὢν τῆς παιδικῆς κατασκηνώσεως ἐπεδείξατο ἐξαιρετικὸν ζῆλον καὶ δραστηριότητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀνατεθέντων αὐτῷ εἰδικῶν καθηκόντων συμβαλῶν καὶ οὗτος τὰ μέγιστα διὰ τὴν σημειωθεῖσαν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς κατασκηνώσεως.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—'Η 'Εκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, σὲ ἐπιμέλεια τῆς Γεν. Διευθύνσεως 'Αστυνομίας Πόλεων 'Υπουργείου 'Εσωτερικῶν, συνεχίζει μὲ μεγάλη ἐπιτυχία τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ καθοδηγητικά της προγράμματα ἀνάμεσα σὲ ἐνθουσιώδεις πάντα ἐκδηλώσεις τοῦ κοινοῦ.

—Στὸν πανελλήνιο ἔρανο τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ ἦταν ἀφιερωμένη ὁλόκληρη ἡ ἐκπομπὴ τῆς 16-10-1959. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, μὲ μουσικὴ ὑπόκρουση κλασσικῆς μουσικῆς, μετεδόθησαν στιγμιότυπα ἀπ'τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ερυθροῦ Σταυροῦ, τοῦ ὁποίου ὑπογραμμίστηκεν ἡ πολύτιμη κοινωνικὴ ἀποστολή. Μετεδόθη ἐπίσης ἕνα κλασσικὸ πρόγραμμα μὲ συνθέσεις Τσαϊκόφσκυ, Μουσόρσκυ καὶ Γκέρσουϊν.

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 23-10-1959 ἦταν ἀφιερωμένο στὴν 'Εβδομάδα προλήψεως 'Ατυχημάτων, ποὺ μὲ πολλὴ ἐπιτυχία ὠργάνωσεν ὁ 'Οργανισμὸς προλήψεως 'Ατυχημάτων. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθησαν καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινό, σχετικὲς μὲ τὴν πρόληψη τῶν τροχαίων καὶ ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, δημοτικὰ τραγούδια καὶ ξένη μουσική.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τὸν Εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν κ. Δημήτριον Παπαντωνίου, τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς κ.κ. Δημήτριον Ζαγκλῆν, Δημήτριον Τσόπελαν, Δημήτριον Καρανάσον, Δημήτριον Βασιλάκον, Δημήτριον Χίου, Δημήτριον 'Υφαντῆν καὶ Δημήτριον Γιαννόπουλον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. 'Αξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Πίνδος 1940—1941, ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 7511

Μήνυμα τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ, ἐπὶ τῇ Ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 7517

Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Ε. Καλαντζῆ, πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, ἐπὶ τῇ Ἐπετείῳ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 7518

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Περὶ τοῦ τρόπου χαρακτηρισμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν, ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ Β' κ. Κων. Τουζένη (συνέχεια καὶ τέλος) 7519

ΞΕΝΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ

Ἰωάννης Σπεράτι, ὁ μεγαλύτερος πλαστογράφος τῆς ἐποχῆς μας, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «International Criminal Police Rewiew», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. Κατσιμαγκλῆ 7525

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Διεθνὴς σταυροφορία προλήψεως ἀτυχημάτων, ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 7536

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Βιβλία καὶ καρδιά, δημοσίευμα ἐφημερίδος «Ἔθνος» τῆς 27-9-59 7537

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ὁ ὑπνωτισμὸς πάλιν εἰς τὸ προσκήνιον — Ἐπιτεύγματα τῆς συγχρόνου ἰατρικῆς χάρις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς πνευματικῆς ναρκώσεως, δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος «Ἐλευθερία» τῆς 9-8-59, ὑπὸ κ. Em. Servadio 7538

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ Ο.Η.Ε.

Στὴν ὑπηρεσία τῆς εἰρήνης, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Ἠηλοῦ 7541

Ἐπιστολὴ πρὸς Ἑλληνόπουλο ποὺ τὸ πῆραν κατὰ τὸ παιδομάζωμα καὶ ζῇ στὴ Ρωσία 7545

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 7549

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Q. Cesbron κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 7551

ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

Μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῆς λειτουργίας τῶν Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, Ν. 3983/59 7555

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7558

Σημείωσις: Ἡ συνέχεια τῆς μελέτης «Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων» λόγῳ πληθώρας ὕλης θὰ δημοσιευθῇ στὸ ἑπόμενο τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)